

မြန်မာ့ကဏ္ဍတီထွင်ရေးကော်ပိုရေးရှင်း

ကြယ်စင်ပျိုးဝေ

မာယာဆိပ်ကမ်း

(အမှတ်လုံး: ချင်းဝတ္ထု(၂၀၆))

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
 ၂၀၁၈၊ ဇန်နဝါရီလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
 ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
 အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
 ရွှေပဒေသာအော်ပီဆက်
 အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၉၀၀ ကျပ်
 အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မျိုး ၆၀

မာယာဆိပ်ကမ်း

၅၉၅ • ၈၃

ကြယ်စင်မျိုး ၆၀

မာယာဆိပ်ကမ်း / ကြယ်စင်မျိုး ၆၀ - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၆ ။

၂၈၈ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ × ၁၈ စင်တီမီ။

(၁) မာယာဆိပ်ကမ်း

လောကတတ်ခုံပေါ်မှာ

နိဿာမတို့ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ပဲ့ကြွ

မာယာကြာခြည်တွေ လူတန်းစားမရွေး

မိချောင်းမျက်ရည် ကျားမျက်ရည်တွေ

ပင်လယ်သေလို တပြည့်ပြည့်အိုင်

ပန်းနုလေးပြည်

သူတစ်လူ ငါတစ်မင်းနဲ့
ထင်တိုင်းကြဲတဲ့နှလုံးသား
ကျားစာကျွေးပစ်မှအေးမယ်

ထက်ဘုန်းသွင်

အခန်း (၁)

“ကဏ္ဍီ”

“ဝိုး”

“အား”

ကိုယ့်ကားရှိရာသို့ သွားနေဆဲ ဘွားခနဲပေါ်လာသည့် ကားကြောင့် ဒေါသက်ထားစံ ကြောင်သွားဆဲ အနားမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်မှုကြောင့် သူမတို့ (၂) ယောက်လုံး လမ်းပေါ်မှာ ဝရုန်းသုန်းကားလဲကျသွားရသည်။
တိုက်သည့်ကားကတော့ အတင်းပင် မောင်းထွက်ပြေး

သွားပါပြီ။ အငှားကား။ နံပါတ်လည်း မမှတ်မိလိုက်ပါ။

“အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

ဒေါ်သက်ထားစံဟာ အသက် (၅၀) ကျော်မို့ ဘယ်လောက်ပင် နုသည်၊ လှသည်ပြောပြော ဇရာကိုတော့ ညှာလို့ မရပါချေ။

နုလုံး၊ လေးဖက်နာ၊ သွေးတိုး ဟိုရောဂါလေးစစ သည် ရောဂါလေးစစ။

သည်ကြားထဲ သားတို့အဖေ ဆုံးပါးသွားပြီး သားကလည်း နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အလုပ်အကိုင် အခြေတကျ ဖြစ်နေတော့ အထီးကျန် ဝေဒနာက ပိုဆိုးခဲ့သည်။

ယခုလည်း ဘေးမှ မိန်းကလေး။ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ဆွဲလိုက်လို့ သေကံမရောက် ဖြစ်ရပေမယ့် လူကတော့ အတော်ကြီးကို နာကျင် ထိတ်လန့်သွားရပြီ။

ဘာက ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိပေမယ့် ဒေါ်သက်ထားစံ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်က လေဝင်သွားပြီထင်။ ထောက်မရတော့။

“အား အား သမီးရယ် ... ကူပါဦး”

သူမကိုဆွဲသည့် မိန်းကလေးကပင် ဒေါ်သက်ထားစံကို

ကားအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။

“အန်တီ ရလား။ သမီး ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

ဒေါ်သက်ထားစံ ကိုယ့်ကိုကူညီသည့် ကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံး။ ဥပမိရုပ်ကိုလည်း အကဲခတ်မိသည်။

စက်စက်ယိုအောင်မလှသော်လည်း မြင့်သွယ်သော အရပ်၊ လှပသောရုပ်ကလေးနှင့် အရိုးခံမျက်နှာလေးက အထင်းသား။

သူတော့ ပြေးရင်း လွှားရင်း ကျောက်ကောင်းလေးနှင့် တွေ့လေသလား။

“သမီး ကားမောင်းတတ်လား။ မောင်းတတ်ရင် အန်တီကို အိမ်ထိလိုက်ပို့ပေးပါလားကွယ်”

“ဪ ... ဟုတ် ရပါတယ်”

“သမီးမှာ ကားပါလားသလား။ အန်တီကိုလိုက်ပို့လို့ ဖြစ်သလား”

ကောင်မလေးက ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောသည်။

“သမီးမှာ ကားမရှိပါဘူး။ ဦးလေးက ဆွဲဆွဲခိုင်းလို့

ကားမောင်းတတ်နေတာပါ။ အလကား ဒရိုင်ဘာ။ ထမင်းစား ကျွန်ခံ ဒရိုင်ဘာပါ အန်တီရယ်”

သူမ၏လေသံထဲမှာ ဘဝကိုနာကျည်းသည့်လေသံတွေ ပါနေမှန်း ဒေါသက်ထားစံ သတိပြုမိလိုက်၏။

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း အန်တီကို အိမ်လိုက်ပို့ကွယ်။ ဆေးခန်းလည်း ဝင်မယ်။ သမီးရော ဘယ်ထိသွားသေးလဲ”

ကားလမ်းပေါ်မှာ (၂) ယောက်သား ဖရိုဖရဲနှင့် လဲခွဲကြ ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ရတယ် အန်တီ၊ တံတောင်လေး၊ ခူးလေး နည်းနည်း ပွန်းသွားရုံပါ။ အိမ်ကျမှ ဆေးဝါလေးသုတ်လိုက်မယ်”

“အိုကွယ် မဟုတ်တာ၊ ကဲ ... လာ လာ”
ဒေါသက်ထားစံ သူကလေးကို ယုံကြည်စွာပင် ကား

သော့ပေးလိုက်သည်။
ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာနု၊ တီရှပ်အဖြူနှင့် ဆံပင်ခါး

လောက်ကို ရိုးရိုးလေးစည်းချထားသည့် မိန်းကလေး။
ကားလေးမောင်းထွက်လာတော့ ဒေါသက်ထားစံက

လမ်းညွှန်သည်။ ကားတွေက မီးပွိုင့်စောင့်ရ၊ ဖြတ်ရတာမို့

စောင့်ရင်း စကားစမြည်လည်း ပြောဖြစ်ကြသည်။

ဒေါသက်ထားစံက ကောင်မလေးကို ဘိုင်းအိုဂရပ်ဖီတွေ မေးနေတာပါ။ ခေတ်ကြီးက မကောင်းတော့ဘူးဆိုပေမယ့် ဒေါ သက်ထားစံ ကောင်မလေးကို ယုံကြည်မိသည်။

“သမီးနာမည် ပြောပါဦး။ အန်တီက ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကား ခဏခဏတိုက်မိမလိုဖြစ်တယ်ကွယ်။ သွေးကလည်း တိုး တော့ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းရတာလည်း အဆင်မပြေတော့ဘူး”

“သမီးနာမည် ပန်းနုလေပြည်ပါ။ အန်တီကားမောင်းဖို့ ဒရိုင်ဘာငှားလိုက်ပါလား။ အဆင်ပြေသွားအောင်”

“အမလေး အန်တီယောက်ျားက အရမ်းသဝန်တိုတတ် တာ။ အန်တီကိုချစ်လိုက်တာလည်း အရမ်းပဲ။ ဂရုစိုက်လိုက်တာ လည်း သူများမျက်စိနောက်လောက်အောင်ပဲ။ ဒရိုင်ဘာငှားတာ မကြိုက်ဘူးလေ ... အဟင်း ဟင်း”

“အို ဒါဆို အန်တီယောက်ျားကို မောင်းခိုင်းလေ။ ဒရိုင် ဘာ မငှားချင်ရင်”

ချစ်ဆိပ်တွေတက်နေသည့်အန်တီကြီးရဲ့အသွင်က ဖြူ ဖြူ လှလှ ဝဝ ရေဆေးငါးကြီးပါ။ လှလည်း လှပါသည်။ သူ

အရွယ်နှင့် သူ့အလှ ညီမျှပါသည်။

“သူကကျတော့ မအားဘူးလေ။ အန်တီအလုပ်တွေ သူ ဦးစီးနေရတယ်”

“ဪ”

လေပြည် ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်တော့ပါ။ ကားကိုသာ သူညွှန်သည့်အတိုင်း မောင်းပေးနေဖြစ်သည်။

ဒေါ်သက်ထားစံကတော့ စကားတွေ ရေပက်မဝင်။

“သမီးက ဘယ်မှာနေတာလဲ။ မိသားစုတွေကရော။ အန်တီကိုစပ်စုတယ် မထင်ခဲ့နော်။ လိုအပ်ရင် ကူညီချင်လို့ပါ”

လေပြည် မချီပြူးလေး ပြူးလိုက်ရင်း -

“လေပြည်က လူတကာဆီက လွယ်လွယ် အကူအညီ မယူတတ်ပါဘူး အန်တီ”

“ဆောရီးပါကွယ်။ အန်တီ စကားပြောတာ မှားသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ အန်တီက စေတနာနဲ့ ပြောမိတာပါ”

“လေပြည် နားလည်ပါတယ်။ လေပြည်မှာ မိသားစု မရှိတော့ပါဘူး အန်တီရယ်။ ဦးလေးအိမ်မှာကပ်နေပြီး သူတို့ခိုင်း တာလုပ်ပေးနေပါတယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို လေပြည်ကို ကျောင်းလေး ဘာလေး ရော ထားပေးကြသလား”

“ကျောင်းကတော့ သူတို့ဆီမရောက်ခင်ကတည်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားပါ။ အခု အဝေးသင်ဆက်တက်နေတာ ဒုတိယနှစ်ထိ ပြီးသွားပါပြီ”

“ဪ ... စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ အန်တီ”

“အခုရော သူတို့ခိုင်းလို့လာတာလား။ အန်တီကို ကူညီ နေတာနဲ့ သူတို့ ငြိုငြင်နေပါဦးမယ်ကွယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ”

ဒေါ်သက်ထားစံ ဆေးခန်းတစ်ခုသို့ ညွှန်ပြပြီး ဆေးခန်း ရောက်တော့လည်း လေပြည်က ကူညီတွဲပိုးချပေးသည်။ ဒေါ် သက်ထားစံ၏ ခြေထောက်က လုံးဝ ထောက်မရတော့။

“အာ လုပ် လုပ်ပါဦး လေပြည်ရယ်။ အန်တီခြေထောက် ကျိုးပြီထင်ပါတယ်။ ယောင်ကိုင်းလာပြီ”

တစ်နာရီ နှစ်နာရီအတွင်း ခြေထောက်ကယောင်ကိုင်း လာလိုက်တာ။ ဆေးခန်းထဲမှ ဧည့်ကြိုကောင်လေးတွေ ပိုးချနှင့်

လာပြီး တွန်းခေါ်ရသည့်အဆင့်။

လေပြည့်ကတော့ အလိုလို လူနာရှင်ဖြစ်နေပေပြီ။ အရိုးအကြော ဆရာဝန်နှင့် တန်းပြရ၏။

“အရိုးအက်သွားတာပါ။ ပီအိုပီကိုင်ပေးမှရမယ်။ ဆေးရုံတက်နိုင်ရင် တက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှာနားပါ”

ဆရာဝန်ကြီးက ညွှန်ကြားချက် (၂) ခု ပေးတာမို့ ဒေါသက်ထားစံ အိမ်မှာနားဖို့ ရွေးချယ်သည်။ မောင်နဲ့လည်း မခွဲချင်ဘူးလေ။ လက်ထပ်ပြီးတာ လပိုင်းပဲရှိသေးသည့် ချစ်သူ။

“အိမ်မှာနားပါ့မယ် ဆရာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ လာပြပါ။ ပေးထားတဲ့ဆေးတွေ မှန်မှန်သောက်ပါ”

ဆေးခန်းက အလုပ်သမားလေးတွေနှင့်အတူ လေပြည့် ဒေါသက်ထားစံကို ကားပေါ်သို့ တွဲတင်ရသည်။ နောက် ကားမောင်းပြီးလိုက်ပို့ရပြန်သည်။

ဒေါသက်ထားစံ၏အိမ်က ခြံနှင့် ဝင်းနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး။ ခေတ်မီနှစ်ထပ်တိုက်က ခပ်လှလှ။

တိုက်နှင့်၊ ကားနှင့်၊ ခြံနှင့် ဝင်းနှင့်။ ကားကို တိုက်ရှေ့ထိ

မောင်းသွင်းပေးပြီးတော့ ပန်းနုလေပြည် အခြေအနေကို ကြည့်သည်။

အိမ်ထဲမှ အိမ်အကူအမျိုးသမီး (၂) ယောက် ပြေးထွက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်ကခပ်လှလှ၊ လုံးကြီးပေါက်လှ ကိုယ်လုံးနှင့်။ တစ်ယောက်ကတော့ အသက်ကြီးကြီးပါ။

“မေ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ဟင် ခြေထောက်မှာလည်း ကျောက်ပတ်တီးကြီးနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကားတိုက်မိတော့မလို့လေ။ ခြေထောက်ထိသွားတယ်။ ကဲ တွဲကြပါဦး”

အိမ်အကူ (၂) ယောက်တွဲခေါ်နေပြီမို့ ပန်းနုလေပြည် အန်တိုကိုနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ဖို့ပြင်သည်။

ပန်းနုလေပြည်မှာ ကျောပိုးအိတ်သေးသေးလေးနှင့်ပါ။ အဝတ် (၂) စုံလောက်ထည့်လို့ရသည့် size လောက်။

“အန်တီ အိမ်လည်း ရောက်ပြီ။ ဆေးခန်းလည်း ပြပြီးပြီ။ အဆင်ပြေပါပြီနော်၊ လေပြည့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ပန်းနုလေပြည် ပြန်မည်ပြုလျှင် ဒေါသက်ထားစံအသွင်က ပျာပျာသလဲ။

“နေ နေပါဦး လေပြည်ရယ်။ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး။ အန်တီ တိုင်ပင်စရာလေးတွေ ပြောစရာလေးတွေ ရှိလို့ပါ”

သည်တော့လည်း ပန်းနုလေပြည် တိုက်ထဲသို့ ဝင်ရပြန် ပါသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူမနှင့် ဒေါ်သက်ထားစံ (၂) ယောက် တည်း။

အိမ်အကူတွေ မီးဖိုဘက်သို့ ပြန်သွားပေပြီ။ မကြာမီ ကော်ဖီတစ်ခရားနှင့် မုန့်များ လာချပေးသည်။

ပန်းနုလေပြည် မနက် (၉) နာရီလောက်ကတည်း ဒေါ် သက်ထားစံနောက် လိုက်နေရတာ ယခု နေ့လယ် (၁) နာရီ။

ဆာတော့ဆာနေပါပြီ။ ကျွေးလာသည့်မုန့်နှင့်ကော်ဖီကို ဣန္ဒြေရရစားရင်း ဒေါ်သက်ထားစံ မေးသမျှ ဖြေရ၏။

“လေပြည်မိသားစုအကြောင်း အန်တီကို ပြောပြပါ။ လောလောဆယ် ဘယ်မှာနေတာကအစ”

“လေပြည် ဦးလေးမိသားစုနဲ့နေရပါတယ် အန်တီ။ ဦးလေးမိသားစုက အဆင်ပြေပါတယ်။ စက်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင် ရှိတယ်”

“လေပြည်က ဘာလုပ်ပေးရလဲ”

“လေပြည်က ကားမောင်း။ ဗဟိုရလုပ်ပေါ့”

“လစာပေးလား”

“မိသားစုတွေပဲလေ။ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားပေါ့”

“သမီးကြည့်ရတာ မျက်နှာမကောင်းလို့။ ကျောပိုးအိတ် ကရော ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ။ အိမ်ပြေးလုပ်မှာ တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဒေါ်သက်ထားစံ အစ်လိုက်တော့ ပန်းနုလေပြည် ဝိုင်းရဲ့ လက်တို့ ဖြစ်သွားရသည်။ ဦးလေးမိသားစုက လေပြည်အပေါ် နိုင်စားလွန်းပါသည်။

လူကို လူလို့ပင်သဘောထားကြတာမဟုတ်။ အခိုင်း အစေတစ်ယောက်လိုကို သဘောထားကြပုံ။

မိဘမဲ့လေးမို့ ငွေညှာထောက်ထားစရာကိုမရှိ။ သည်ကြား ထဲ လေပြည်ကလည်း ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးမဟုတ်။

ခိုင်းတိုင်းလုပ်ပေးနေရပေမယ့် ရာနှုန်းပြည့် ကျိုးခွံတာ တော့မဟုတ်။ လွန်အားကြီးလျှင် ပြန်ပြောသည်။ တော်လှန်တတ် ပါသည်။

မဟုတ်လျှင်တော့မခံပါ။

မနေ့က သူတို့အိမ်မှာ ဦးလေးသမီးအငယ်မ ရည်းစားနှင့် ချိန်းတွေ့သည့်ကိစ္စ။ ရွယ်တူချင်းမို့ လေပြည် မြောက်ပေးတာ ဖြစ်ရသည်။

သူတို့သမီးကဖြင့် ရည်းစားထားတာ ဝါရင့်နေပါပြီ။ သည်လိုပဲ တစ်ယောက်နှင့်ပြတ်လိုက် နောက်တစ်ယောက် ဆက်လိုက်။ ယခုထိဆို (၅) ယောက်ပင် ကျော်နေလောက်ပြီ။

ဒါကို ဦးလေးမိန်းမ အန်တီချိုက သူ့သမီးရည်းစားထားတာ ချိန်းတွေ့တာ လေပြည့်လက်ချက်ဆိုပြီး ဆူတော့ ဆဲတော့ လေပြည်ပြန်ပြောမိသည်။

ဒါကိုပဲ တစ်မိသားစုလုံးက ဝိုင်းဆူကြ ရိုက်ကြတော့ လေပြည့် ကိုယ့်အဖေ၏ဆွေမျိုးများရှိရာ မကွေးသို့ သွားနေမလို့ ထွက်လာခဲ့တာပါ။

ဆွမ်းခံရင်းငှက်သင့်တာလားတော့မသိ။ အန်တီ ဒေါ်သက်ထားစံကို ရိပ်ခနဲဝင်လာသည့်ကားနှင့်လွတ်အောင် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်မိတာကစပြီး ယခု နေ့လယ်ကြီးအထိ သူမ ချောဆွဲခံနေရပါသည်။

လေပြည် ကိုယ့်အကြောင်း အတိုချုံးရှင်းပြလိုက်တာ။

ဘာရယ်မဟုတ်။ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေကို ရင်ဖွင့်လိုက်သည်သဘော။

ပြီးလျှင် အရာအားလုံးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ရင်ဆိုင်လိုက်ရုံ။ ဒေါ်သက်ထားစံကလည်း ပန်းနုလေပြည်၏ဘဝကို နားထောင်ပြီး သူမ စိတ်ကောင်းရှိတာလေးလည်းသိတာမို့ ဆွေးနွေးလိုက်ပါ၏။

“အန်တီအနားမှာနေပေးပါလား သမီးရယ်။ အန်တီကားကိုမောင်းပေးပါ။ ခုတစ်လော အန်တီမှာ အသက်အန္တရာယ်တွေများနေတယ်။ ကားကလည်း ခဏခဏဗွေဖောက်။ ကားတိုက်မိမလို့လည်း ခဏခဏ ဖြစ်တယ်။ လေပြည်ကို အန်တီဘော်ဒီဂတ်သဘောမျိုး အနားမှာထားပါရစေ။ တစ်လကို လစာ (၃) သိန်းပေးပါမယ်”

“ဟင် (၃) သိန်းကြီးတောင်။ အန်တီ လေပြည်ကို ခုမှ မြင်ဖူးတာလေ။ လေပြည် ဘာဆိုတာမသိဘဲနဲ့။ လေပြည်မှတ်ပုံတင်တောင် တောင်းမကြည့်ဘဲနဲ့”

“သမီးကို အန်တီ အလိုလို ယုံကြည်နေမိတယ်။ ဘာမှ မသိပေမယ့် ဒီတစ်နေ့လုံး သမီးရဲ့စိတ်ရင်းကို အန်တီမြင်နေရတယ်လေ။ ဘာမှမသိတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို ကားတိုက်

မယ့်ဘေးက ကယ်တင်လိုက်တယ်”

“ဟာ ... အန်တီ အကြီးကြီးမတွေးနဲ့လေ။ လေပြည် အနားမှာဆိုတော့ အမြင်မတော်လို့ အလိုအလျောက် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲမိလိုက်တာလေးပါ”

“ပေါ့ပေါ့လေးမပြောပါနဲ့ သမီးရယ်။ ငါတို့ (၂) ယောက် လုံး ဝရန်းသုန်းကားနဲ့ ကျိုကြ ပဲ့ကြ ပွန်းကြရပါတယ်။ ထားပါ နောက် အန်တီကို ကားမောင်းပြီးလိုက်ပို့တယ်။ ဒါက ကူညီတတ် တဲ့ သဘောကိုပြတာ”

ဒေါ်သက်ထားစံက စွဲချက်တင်လိုက်။ လေပြည်က ဖျက် ထုတ်လိုက်။ ဘော်လီဘောပုတ်နေသည့်နှယ်။

“ဒါတော့ အန်တီထင်တာများတယ်။ လေပြည်က အိမ် က စိတ်ညစ်ပြီးထွက်လာတာလေ။ လောလောဆည် ဘာအလုပ် မှ မရှိဘူး။ ဒီတော့ အန်တီနောက်လျှောက်လိုက်နိုင်တာပေါ့။ ကဲ အခု အန်တီ အဆင်ပြေသွားပြီ။ လေပြည် ညကားတော့ မိအောင်သွားမှ။ ညကားနဲ့ မကွေးဆက်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အန်တီဘော်ဒီဂတ် မလုပ် ချင်ရတာလဲ”

လေပြည်က သူ့ကျောပိုးအိတ်လေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ထွက်ခွာတော့မလို ပြင်နေရင်းမှ ပြောချလိုက်သည်။

“အန်တီစကားထဲမှာ အန်တီတို့ဖနီးမောင်နံ အရမ်းချစ် တာပါတယ်။ လက်ထပ်ပြီးတာ မကြာသေးဘူးလို့လည်း သိရ တယ်။ အဲလိုစုံတွဲတွေကြားမှာ ကြားညှပ်မခံနိုင်ဘူး။ အချစ်တွေ လွန်ကြ သဝန်တို့တွေလွန်ကြ။ ဘေးကလူတွေကို ယုန်ထင် ကြောင်ထင်”

“အန်တီတို့က အသက်ကြီးပါပြီကွယ်။ အဲဒီလိုမဖြစ်နိုင် ပါဘူး”

“အချစ်နဲ့အရွယ်နဲ့ သိပ်မဆိုင်ဘူး အန်တီ။ ဦးလေးအိမ် မှာ ဦးလေးသမီးအကြီးစုံတွဲနဲ့တင် သံဝေဂရလှပါပြီ။ သူ ယောက်ျားနဲ့ ဟိုလူသဝန်တို့၊ ဒီလူသဝန်တို့နဲ့။ လေပြည်တို့က သူများယောက်ျားဆိုရင် သမ္မတကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ လွှတ်တော်အမတ် ဖြစ်ဖြစ် လုံးဝပဲ။ အို ... သူများယောက်ျားမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားရော မိန်းမရော လူတွေအားလုံးကို စိတ်ကုန်နေတာ။ သီလရှင်တောင် ဝတ်ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်နေတာ။ တကယ် တကယ်”

ရှုံ့ရှုံ့ပဲ့ပဲ့လေးပြောနေသည့် လေပြည့်ကို ဒေါသက်ထားစံ တကယ်ပင် ချစ်ခင်မိသွားတာလည်း ရှေးရေစက်ပင်လား မသိ။

“ကဲပါ ဒေါ်ကြီးကျယ်ရယ် ... အန်တီက အဲဒီလို သဝန်လျှောက်တိုနေမယ့် လူစားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီ ယောက်ျားကလည်း တစ်နေ့ကုန် အပြင်ထွက်နေရတာပါ။ ည ရောက်မှပြန်လာတာဆိုတော့ လေပြည့်နဲ့လည်း ဆုံစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး။ အန်တီအနားမှာပဲ အန်တီကို စောင့်ရှောက် ရင်း နေပေးပါ။ အန်တီ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံ တကယ်ကို လေးလေးနက်နက်ပြောနေ လျှင် လေပြည့်ရုပ်ကလေးက အီလည်လည်။

“အန်တီ အဲလိုသာ မြင်ရာလူကို လှမ်းပြီးယုံ။ အန်တီ တော့ ခက်သေးတယ်။ လေပြည့်အကြောင်း ဘာမှလည်း မသိဘဲ နဲ့။ ပြောတိုင်း ယုံပစ်လိုက်တာပဲ”

ဒေါ်သက်ထားစံ တဟားဟားရယ်ရင်း လေပြည့် ပခုံးလေးကို လှမ်းဖက်လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၂)

ညနေစောင်းတော့ ဒေါ်သက်ထားစံ၏တောင်းဆိုချက် အရ ပန်းနုလေပြည့် သူမကိုခေါ်ဆောင်ကာ ကားနှင့် လေပြည့် ဦးလေးအိမ်သို့ သွားရသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သမီးက အိမ်က ထွက်လာတာဆို တော့ သူတို့ စိတ်ပူချင်လည်း ပူနေမှာပေါ့။ အန်တီက အကျိုး အကြောင်း သွားပြောရမယ့်တာဝန်ရှိတယ်”

“အန်တီလိုက်ပို့ခိုင်းလို့သာ ပို့ရမှာ။ ဦးလေးမိသားစုက လေပြည့်ကို ချီးထုပ်လို့ သဘောထားကြတာ”

“ဟင် လေပြည် ဒီလောက်လိမ္မာနေတာတောင်။ ဘာလဲ အမွေပေးရမှာစိုးလို့လား”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပဲ။ ဦးလေးနေတဲ့အိမ်က အမွေဆိုင်လေ။ အမေနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်။ မောင်နှမ (၃) ယောက် ဆိုင်တာပေါ့။ လောလောဆယ် သူတို့မိသားစုနေပြီး သူတို့ပဲ အပိုင်စီးမှာပါ”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

ဦးလေးအိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်သက်ထားစံ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ နှစ်ထပ်တိုက်ပါပဲ။ တိုက်အကြမ်းပေါ့။ အလှစား အကောင်းစားတော့မဟုတ်။

ခြံ ဝင်းမရှိ။ သည်လိုပဲဆောက်ထားတာ။ အိမ်အောက်ထပ်မှာ စက်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး အပေါ်ထပ်မှာ လူတွေနေကြသည်။

မိသားစုများသောအိမ်ပါပဲ။ အိမ်သား (၈) ယောက် လောက်ရှိပြီး အလုပ်များသည့်အိမ်။ ကားက အိမ်ဘေးကွက်လပ်မှာ ရပ်ထားသည်။

ဒေါ်သက်ထားစံတို့ကားရပ်လိုက်တော့ အိမ်သားအချို့

ထွက်လာသည်။ ဦးလေးမိန်းမဆိုသူနှင့် 'သမီးတွေ၊ သမက်တွေ။ ဒါကြောင့် လေပြည်က စုံတွဲတွေနဲ့အတူ မနေချင်တာကိုး။

လေပြည်ဦးလေးမိန်းမ ဒေါ်ထူးသီတာက ခါးကိုထောက်ပြီး မလိုတမာ စကားသံနှင့်။

“ဘာလဲဟေ့၊ ဘာပြဿနာတွေ တက်လာပြန်ပြီလဲ။ နင့်ဖအေအမျိုးဆီသွားနေမယ်ဆို။ ဘာလဲ ဟိုဘက်က လက်မခံဘူးတဲ့လား”

“မကွေးလည်း မသွားရသေးပါဘူး”

“ချေးထုပ်ကြီးတစ်လည်လည် ဖြစ်နေပြီပေါ့လေ။ ဟင်းဟင်း... နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ဒီအခေါင်းထဲပဲ တိုးရမှာပေါ့”

ဒေါ်ထူးသီတာက အနိုင်နှင့်ပြောနေသလို သူ့သမီးတွေကလည်း မဲ့လို့ ရွဲ့လို့။ သမက်တွေကလည်း မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်ရှုပ်မျိုးတွေနှင့်။ မျက်နှာသေ။

ပန်းနုလေပြည် ဒေါ်သက်ထားစံကို စိတ်တိုမိပါသည်။

“ဒါကြောင့် အန်တိုကိုမသွားပါနဲ့လို့ လေပြည်တားတာ။ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ လေပြည်ကို ဘယ်လောက် မေတ္တာထားကြ

ကြယ်စင်ပျူဝေ

သလဲဆိုတာ မြင်ပြီမလား”

“ဪ... အန်တီကတော့ ဝတ္တရားရှိလို့ လာပြီးခွင့်ပန်တာပါ”

ဒေါ်သက်ထားစံက ပီအိုပီ ကိုင်ထားသည့် ခြေထောက်နှင့်မို့ ကားပေါ်မှ အောက်သို့မဆင်းနိုင်သေး။

ပန်းနုလေပြည် အရင်ဆင်းပြီးမှ ဒေါ်သက်ထားစံကို တွဲချပေးရသည်။ ဒေါ်သက်ထားစံအိမ်ထဲထိ မဝင်တော့ပါ။ လေပြည်ယူပေးသည့် ခွေးခြေပုလေးပေါ် ထိုင်ရင်း ဒေါ်ထူးသီတာထံ ခွင့်ပန်ရ၏။

“လေပြည်ကို ကျွန်မအိမ်မှာအလုပ်ပေးမလို့ပါ။ အဲဒါအစ်မတို့ကိုလာပြီးခွင့်ပန်တာပါ”

“ရတယ်၊ သူက ပေါက်လွတ်ပဲစား မိမရှိ ဖမရှိ၊ ကလေးကဝ နေချင်တဲ့သူ။ သူ့မှာ အုပ်ထိန်းသူမရှိဘူး။ လေတံခွန်လို လွင့်ချင်ရာလွင့်နေတဲ့ မိန်းမ။ ကြိုက်သလိုလုပ်ကြ”

“ဒီမှာမိလေပြည်... ငါတို့အိမ်က ဧရပ်မဟုတ်ဘူးနော်။ ညည်း ဝင်ချင်တိုင်းဝင်၊ ထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့မရဘူး။ သွားရင် အပြီးသွား။ နောက်ကြောင်းပြန်ဆုတ်လာလို့ လက်မခံဘူး။ ဒါပဲ”

“အေးလေ၊ ပေါက်လွတ်ပဲစား နေချင်တိုင်းနေပြီးမှ အိမ်ကလူတွေ လက်ညှိုးလာထိုးလို့ မရဘူး”

အစ်မတွေကလည်း ရန်စွယ်နှင့်ငေါငေါ။ လေပြည်ကတော့ သည်လိုပဲ ကြုံရမည်ဆိုတာသိပြီးသား။ အရေထူနေတယ် မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ကို ဖြေလျော့ထားနိုင်ပါ၏။

ဒေါ်သက်ထားစံ စိတ်မကောင်းတော်တော်ဖြစ်ရသည်။ အမွေခွဲပေးရမှာစိုးတာနှင့် အလိုလို ရန်စိတ်မွှေးနေကြသူတွေပါ။

ဒေါ်သက်ထားစံ ချက်ချင်းပင် တာဝန်ယူလိုက်ပါသည်။ ပြောရကြေးဆို မနက်က လေပြည်ခွဲလိုက်လို့သာ သူ အသက်မဆုံးရှုံးရတာပါ။

လေပြည်ဟာ သူမ၏ အသက်သခင်။

“ကဲ ကဲ သမီးရေ... အန်တီ လာမိတာ မှားပါတယ်။ တစ်ခုလည်း ကောင်းပါတယ်လေ။ သမီးရဲ့ဘဝမှန်ကို အရင်းအတိုင်း သိလိုက်ရတာပေါ့။ ကဲ တက် တက် ပြန်တက်၊ လူကြီးသူမတွေ ကန်တော့ဦးမလား”

“တော်ပါပြီ၊ မနက်ကတည်းက ကန်တော့ခဲ့ပြီးသား။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးသား”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း တက်”

ပန်းနုလေပြည် ကားအကောင်းစားကြီးပေါ် ဒေါ်သက်ထားစံကိုတွဲပို့ ကိုယ်က မောင်းသည့်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ နာတာပေါ့လေ။ အလိုလို စီးကျလာသည့် မျက်ရည်များကို လက်မအားလို့ မသုတ်ရ။

ဒေါ်သက်ထားစံကတော့ ပန်းနုလေပြည်ကို ရင်ထဲတသိမ့်သိမ့်နေအောင်ပင် ကြင်နာသနားမိတော့သည်။

အခန်း (၃)

“သမီး အန်တီတို့အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းတွေလွတ်နေသေးတယ်။ ကြိုက်တဲ့အခန်းယူ။ သမီးကို အန်တီက ဘော်ဒီဂတ် ခန့်တယ်ဆိုတာထက် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်အောင်လည်း ပြုစုပျိုးထောင်ပေးသွားမှာပါ”

“ကျေးဇူးပါ အန်တီ။ လေပြည့်အတွက် တာဝန်တွေ မပိုစေချင်ပါဘူး။ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်ဖို့ကတော့ အန်တီဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ပဲ ကျွဲကျူးရေပါ လေ့လာသင်ယူသွားမှာပါ။ လေပြည် အောက်ထပ်မှာနေပါရစေ အန်တီ။ အန်တီတို့

လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြပါ”

ဒေါ်သက်ထားစံဟာ အိမ်ထောင်သစ်ထူထားတာ လပိုင်းပဲရှိသေးတာမို့ ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစ သည်းသည်းလှုပ်ချင်လည်း လှုပ်နိုင်သည်မို့ လေပြည် ကြိုတင်ပြီး အကာအကွယ်ယူထားခြင်းပါ။

“ဒါဆိုလည်း အောက်ထပ်မှာ အခန်းတစ်ခန်းယူပါ။ အန်တီအိမ်က အကျယ်ကြီးပါကွယ်။ ဘော်ဒါဆောင်သာ ငှားစားရရင် လူ (၅၀) လောက် ချောင်ချောင်နေလို့ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ။ လောလောဆယ် အန်တီက ပီအိုပီကိုင်ထားတော့ လေပြည်အကူအညီ အများကြီးလိုမှာပေါ့”

“အေးကွယ်၊ ဒီရက်ပိုင်း အန်တီ အပြင်မထွက်နိုင်သေးတော့ သမီးတာဝန်က ကားမောင်းစရာမလိုသေးဘူးပေါ့။ အန်တီ အနားမှာနေပေးရမယ်။ အဲ မောင် မလာသေးခင်အထိပေါ့။ သူ့လာရင်တော့ သူ့ကိုပဲ ပြုစုခိုင်းရမှာပဲ”

“ဟို အန်တီ ... လင်မယားအခန်းကြီးထဲတော့ လေပြည် မဝင်ချင်ဘူးနော်။ အန်တီအပြင်ညှော်ခန်းမှာဖြစ်ဖြစ်၊ စာကြည့်ခန်းမှာဖြစ်ဖြစ် အပန်းဖြေ အနားယူပါ။ လေပြည်က

အန်တီလိုတာ ပြုစုပေးပါမယ်”

အောက်ထပ် ညှော်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ကြရင်း အကြိုဆွေးနွေးနေကြခြင်းပါ။ ဒေါ်သက်ထားစံ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်း

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်။ လင်မယားအခန်းကြီးရော ဘာဖြစ်သလဲ။ သူဝင်မလာခင် သမီးက ပြုစုပေးတာပဲ”

“ဟင့်အင်း မျက်စိရှက်တယ်။ အန်တီတို့အခန်းထဲဆိုရင် တော့ လေပြည် မဝင်ချင်ဘူး။ နေ့ဖက် အပြင်ခန်းတစ်နေရာရာမှာ နား။ ညကျမှ အန်တီခင်ပွန်းလာမှ အထဲကိုပွေ့ချီခေါ်သွားခိုင်း”

လေပြည်စကားကို ဒေါ်သက်ထားစံ သဘောကျလွန်းလို့ ရယ်မောမဆုံး။

“ကဲပါ သမီးသဘောပါ။ အင်း ... အန်တီက ခြေထောက်မကောင်းတော့ ဝိုးချလိနဲ့ဆို အဆင်ပြေမယ်။ သားတို့ အဖေရှိတုန်းက သုံးခဲ့တဲ့ဝိုးလ်ချဲ့ ရှိတယ်။ အတော်ပဲ”

“ဒါဆို ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မနက်ဘက် ခြံထဲဆင်းလည်းရတယ်။ အန်တီပန်းလေးတွေ ကြည့်၊ နေစာလှုံ။ အင်း ... ခြေထောက်အရိုးအက်မှပဲ အန်တီလည်း နားရတော့တယ်”

တစ်နေ့လုံး မနားရသေး။ ရေလည်းမချိုးကြရသေး။ ထမင်းလည်း ဝေလာဝေ။ အချိန်ကြည့်လိုက်တော့ ညနေ (၆) နာရီကျော်ပြီ။

“ကဲ ဒီနေ့တော့ အကုန်တိုင်ပင်အောက်ကုန်ပြီ”

“အန်တီ ရေချိုးဦးမလား”

“ရေပတ်ပဲတိုက်ပေးပါတော့ သမီးရယ်။ ဝှီးလ်ချဲ့လည်း သွားယူ”

လေပြည်က သွက်လက်သူမို့ ဝှီးလ်ချဲ့သွားယူ၊ ရေပတ်တိုက်၊ အန်တီကိုသနပ်ခါးသွေးပေးသည်။

“လောလောဆယ် အန်တီလည်း အောက်ထပ်မှာနေမှ အဆင်ပြေမယ်။ ဝှီးလ်ချဲ့နဲ့ အဆင်ပြေအောင် သမီးကြောက်တဲ့ လင်မယားအခန်းကြီးထဲ မဝင်သေးဘူးပေါ့ကွယ်။ အင်းလေး မောင် အန်တီဆီ လာအိပ်မှာပေါ့”

(၇) နာရီကျော်မှ ဒေါ်သက်ထားစံ၏ခင်ပွန်း ကားတစ်စီးနှင့် ပြန်ရောက်လာ၏။ အသက် (၃၀) ကျော်အရွယ် ဂိုက်ဆိုက်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် လူချောတစ်ဦးပါ။

ဟန်ကတော့ ခပ်များများ။ မင်းသားရှုံးသည်ဆိုတာ

သည်ပုံစံမျိုး၊ သည်ရှုပ်မျိုးကိုပြောတာထင်သည်။ အသားကတော့ ခပ်ညိုညို။

“ဟင် မ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကြည့်စမ်း ဒီလောက်ဖြစ်နေတာတောင် မောင့်ကိုမပြောဘူးဗျာ။ မ တကယ် ရက်စက်တယ်”

“မောင် စိတ်ပူမှာစိုးလို့ပါကွယ်။ ဒီနေ့ မောင်အလုပ်များနေမှာသိတယ်လေ”

“များလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ မောင့်ဘဝမှာ မထက်အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး”

သူတို့ (၂) ယောက်က ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးတွေလို အပြိုင်သရုပ်ဆောင်နေကြ၏။ လေပြည်ကတော့ ထမင်းဆာလှပါပြီ။ အိမ်ရှင်တွေက မကျွေးသေးလို့သာ။

အန်တီက လေပြည်နှင့်သူ့ခင်ပွန်းကို မိတ်ဆက်ပေးပါ၏။

“သမီး ... ဒါ အန်တီခင်ပွန်းဦးသက်မိုးညိုတဲ့။ ချောတယ်နော်”

ချစ်စိတ်ပွန်နေပုံရသည့် အန်တီစကားက ကလက်တက်တက်။ လေပြည်ကမှ ရင့်ကျက်ဦးမည်။ အသက် (၂၀) လောက် ကွာတာလည်း မကောင်းပါ။ ရေရှည်မှာ ဒုက္ခရောက်နိုင်သည့်

အနေအထား။

“လေပြည့် ထမင်းဆာတယ် အန်တီ”

“အို ဟုတ်တာပေါ့။ အန်တီကတော့ မောင်ရေချိုးပြီးတာကို စောင့်ဦးမယ်။ သမီးသွားစားနှင့်”

“သူက မ၊ ဧည့်သည်လာ။ ဘယ်ကလဲ။ လူတွေ ရမ်းလက်မခံနဲ့ဗျာ။ ခေတ်ကြီးက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“သူက မမရဲ့အပါးတော်မြဲလေးပေါ့။ ကားမောင်းမယ်။ မကိုပြုစုရမယ်။ တိုးတိုးဖော်လေး”

“ဟင် ... တိုးတိုးဖော်က မောင်ရှိသားပဲဥစ္စာ”

“မောင်က အလုပ်များတယ်လေ။ မ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ။ မအလုပ်တွေကလည်း ရှိသေးတယ်။ ကားလည်း ကိုယ်တိုင်မောင်းလို့ မကောင်းတော့ပါဘူး မောင်ရယ်”

“မ၊ က သူ့အကြောင်းသိလို့လား။ ခုခေတ်က ကလိမ်ကကျစ်တွေ များတယ်။ မ၊ က ရွှေဆိုင်ဖွင့်တာနော်။ တော်ကြာပစ္စည်းတွေ လှသွားလို့။ ပစ္စည်းထက် လူက ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်”

“စိတ်ချ မ၊ က မသေချာဘဲ မလုပ်ဘူးမောင်။ ကဲ

ရေချိုး။ ပြီးရင် ထမင်းအတူစားကြမယ်”

လေပြည်ကတော့ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ရောက်သွားပေပြီ။ အိမ်အကူ (၂) ယောက်ကို မိတ်ဖွဲ့။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ထမင်းစားလေ၏။

ထမင်းတစ်ပန်းကန်ထည့်၊ ဟင်းထည့်ပြီး စားပွဲထောင့်စွန်းလေးမှာ စားလိုက်သည်။

အူမတောင့်မှသီလစောင့်နိုင်မှာလေ။ ပေါ့စေချင်လို့ ကြောင်ရုပ်တော့ထိုးမိပြီ။ ဆေးအတွက် မလေးပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရရုံသာ။

အန်တီက လေပြည့်ကို ကျေးဇူးတင်နေသလို လေပြည့်
တလည်း သူမကိုကျေးဇူးတင်ပါသည်။ တကယ်ဆို ကိုင်းကျွန်းမှို
ကျွန်းကိုင်းမှိုပါ။

အန်တီအတွက် စကားပြောဖော်၊ တိုးတိုးဖော်လည်း
ချနေတာပေါ့။

သူ့ချစ်ချစ်ကြီးကတော့ မိုးလင်း မိုးချုပ် အိမ်မကပ်။
အလုပ်တွေလုပ်နေတယ်ပြောတာပဲ။ ဘာတွေလုပ်နေသည်တော့
သိ။

ဒေါ်သက်ထားစံ ဆိုင်မထွက်နိုင်ပေမယ့် သူမ၏မန်နေ
ဂျာ မဝေက နေ့တိုင်း စာရင်းလာအပ်သည်။ ဒေါ်သက်ထားစံ
လေပြည့်ကိုလည်း လုပ်တတ်အောင် သင်ကြားပေးနေပါ၏။

သည်နေ့မနက်လည်း ခြံထဲမှာ ဂွန်းကရစ်လမ်းတွေအပေါ်
အန်တီက ဂွန်းကရစ်လမ်းတွေအပေါ်
လျှောက်တော့ လေကောင်းလေသန့်တွေ ရှူရသည်။
အန်တီအိမ်က နေရာကောင်းမှာဆောက်ထားတာ။
အစားလည်း ကောင်းကောင်းစားရသည်။ ဦးလေးအိမ်
မှာတုန်းက ငြူငြူစူစူနှင့်မဝရေစားခဲ့ရသမျှ ယခုကျ ဝဝလင်
လင် စားရသည်။

လေပြည့်အလုပ်က အန်တီပြောသမျှ နားထောင်ရသည့်
အလုပ်လည်းပါသည်။ အန်တီ ရင်ဖွင့်ချင်တာ ဖွင့်ဖို့အတွက်

အခန်း (၄)

သည်ရက်ပိုင်းကတော့ အန်တီနှင့်အတူ အိမ်မှာ နှပ်နေ
ရုံ။

ဂွန်းကရစ်လမ်းတွေအပေါ်
လျှောက်တော့ လေကောင်းလေသန့်တွေ ရှူရသည်။

အန်တီအိမ်က နေရာကောင်းမှာဆောက်ထားတာ။
အစားလည်း ကောင်းကောင်းစားရသည်။ ဦးလေးအိမ်
မှာတုန်းက ငြူငြူစူစူနှင့်မဝရေစားခဲ့ရသမျှ ယခုကျ ဝဝလင်
လင် စားရသည်။

သူမ နားထောင်ပေးရပါသည်။

“သမီးကို အန်တီပြောချင်တာ ရင်ဖွင့်ချင်တာလေးတွေ လည်း ပြောပါရစေ။ နှုတ်တော့လုပ်ပါကွယ်”

“ဟို အရေးကြီးသောစကားကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောအပ်ဘူးလို့ မဟောသခ ဇာတ်တော်ကြီးထဲမှာ ဖတ်ဖူးပါတယ် အန်တီ”

“ဪ... အဲဒီလောက် သေရေးရှင်ရေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီခံစားရတာ၊ အန်တီစိတ်ထဲ မသိုးမသန့်ဖြစ်ရတာ လေးတွေတော့ သမီးကိုပြောပြချင်တာပေါ့။ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူ့ကို ယုံရမယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမယုံရဘူးလို့ကို အန်တီ မတွေးတတ်တော့ဘူး”

“ဟင် ... ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

ဒေါ်သက်ထားစံအသွင်က ခပ်ငေးငေးဖြစ်သွား၏။ ယခုမှ လက်ထပ်ခါစ နောက်အိမ်ထောင်၊ ဦးသက်မိုးညိုနှင့်တွေ့စဉ်လို ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း မဟုတ်တော့ပါ။

“အန်တီစိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်။ အန်တီကို တစ်စုံတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် တစ်ဖွဲ့က အသက်အန္တရာယ်ပြုနေတယ်လို့ ခံစားနေရတယ်”

“ဟင် ... ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီရယ်။ ဘယ်လိုတွေ ကြုံတွေ့ရလို့လဲ”

“ခုတလော တစ်ပတ်ကိုတစ်ခါလောက် (၁၀) ရက်ကို တစ်ခါခါလောက် အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်။ ကြံဖန်လွတ်နေလို့သာ။ ဒီတစ်ခါကတော့ သမီးကယ်လိုက်လို့။ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ အသက်သေတဲ့အထိ ဖြစ်မလားမသိဘူး”

ဒေါ်သက်ထားစံအသွင်က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေခြင်းကို ဖုံးဖိထားနေရဟန်။

“ဘာဖြစ်တယ်ထင်လဲ။ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ အန်တီ။ မတော်တဆကြုံတာတွေရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား အန်တီ”

“ပထမတော့ အန်တီလည်း မတော်တဆလို့ပဲ ထင်တာပါ။ ခဏခဏဖြစ်လာတော့မှ လန့်လာတော့တာ”

“ကြာပြီလား အန်တီ။ မတော်တဆမူတွေ”

“(၃) (၄) လလောက်ရှိပြီ ထင်တယ်။ အန်တီကို ဘယ်သူတွေကများ မုန်းနေပါလိမ့်။ လူတွေကို ထိခိုက်အောင်လည်း အန်တီ မလုပ်မိဘူးထင်ပါတယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံ ညည်းညူနေတော့ လေပြည့်ခေါင်းထဲ

မသင်္ကာမိတာ သူ့ယောက်ျား ဦးသက်မိုးညို။
အိမ်အကူ ဒေါ်ဥအပြောအရ သူတို့လက်ထပ်တာ (၆)
လပဲကြာသေးသတဲ့။

“နှစ်ယောက်သား ငုံ့ထားမတတ် ချစ်ကြတယ်။ မသက်
က သူ့ဌေးမကြီးကို။ ငုံ့တော့မပေါ့။ အချစ်တွေက အစစ်တွေ
လား။ အတုတွေလားတော့ မသိဘူးပေါ့လေ”

“ဦးသက်မိုးညိုက မချမ်းသာဘူးလား”

“မချမ်းသာပါဘူး။ မသက်နဲ့ရမှ အလုပ်တွေလျှောက်
လုပ်တာ။ အရင်က ကားသမား”

“ဟင် ... ကားသမားတွေက လူလည်တွေ များတယ်
လေ အဒေါ်”

“အင်း ... မပြောတတ်ပါဘူးကွယ်”

ပန်းနုလေပြည်ဟာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းပြီး
အအားမနေတတ်သူမို့ အိမ်အကူ (၂) ယောက်နှင့် အဆင်ပြေပါ
သည်။

အားလျှင် သူတို့ကို ကူညီဖော်ရလို့ဖြစ်မည်။

ဦးသက်မိုးညိုကို မသင်္ကာကြောင်း ဘယ်လိုပြောထွက်

မလဲ။ ကိုယ်လည်း အကဲခတ်ရတာမဟုတ်သေး။ ယခုမှ သည်
အိမ်ရောက်တာ ၄-၅ ရက်။

ဦးသက်မိုးညိုနှင့် ကောင်းကောင်းကို မဆိုဖြစ်သေး။
ဒေါ်သက်ထားစံက ခြေထောက်မကောင်းသေးတော့ အောက်ထပ်
မှာပင် အိပ်သည်။

ဆံထုံးနောက်ယောင်ပါ ဦးသက်မိုးညိုလည်း အိပ်ရပါ
ဦး။

“အန်တီမှာ သားတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်”

“ဟင် ... အိမ်မှာ ဓာတ်ပုံတောင် မရှိပါလား အန်တီ”
သားအကြောင်းပြောတော့ ဒေါ်သက်ထားစံ မျက်ရည်
တွေ ကျလာပါလေ၏။

“သားက အလုပ်လောဘကြီးတယ်။ အန်တီအနားမှာ
မနေဘူး။ ခု အမေရိကားမှာ အလုပ်လုပ်နေတုန်းပဲ။ အန်တီ
ခင်ပွန်းဆုံးသွားတာလည်း (၁၀) နှစ်ကျော်ပါပြီ။ သား နိုင်ငံခြား
ရောက်တာတော့ (၅) နှစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဟုတ်”

“အန်တီတစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေလုပ်ရင်း အထီး

ကျန်ဝေဒနာကို ကြံကြံခံခဲ့တာပါကွယ်။ သားတို့အဖေဆုံးခါစက အန်တီ ငယ်သေး။ လှသေးတာပေါ့”

ရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ်တွေကို ပြောနေတော့ အန်တီ ရုပ်ကလေးက ဝင်းဝင်းပပ။

“အဲဒီတုန်းကတောင် နောက်အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ဘဲ အခု အသက် (၅၀) ကျော်မှ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့မိတယ်”

“အန်တီ နောင်တရနေလို့လားဟင်”

“မရပါဘူးကွယ်။ သားဖြစ်သူကလည်း နားလည်မှုပေးခဲ့ ပါတယ်။ သားက ပိုင်းလုံးနဲ့တွေ့မှာသာစိုးတာပါ။ အစကတော့ အမျိုးမျိုးပြောပြတယ်။ ကန့်ကွက်တယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ လည်း မေမေ တကယ်စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် သားမတားတော့ ပါဘူးဆိုပြီး ခွင့်ပြုရှာတယ်။ သူကလည်း အဝေးမှာဆိုတော့ မေမေအနားမှာ နေမပေးနိုင်သေးလို့ပါတဲ့လေ။ သားက တကယ် နားလည်မှုရှိတယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံပြောတာတွေက ကပေါက်တိကပေါက် ခြာ။ အန်တီဟာ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး တစ် ယောက်တည်း အထီးကျန်နေခဲ့ရပေလို့လားမသိ။

သားလွမ်းလိုက်၊ လက်ရှိဘဝကို ကျေနပ်လိုက်။ သူ့ အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်လာတာတွေပြောလိုက်။

လေပြည် လိမ္မာပါးနပ်စွာပဲ ကောက်ချက်ချမိသည်။ အန်တီကိုလုပ်ကြံချင်သည့် တစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) နှစ်ယောက် တော့ ရှိနေပြီ။

အန်တီဟာ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်မို့ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ပေးရုံ။

နေပြင်လာပြီမို့ အန်တီတို့လင်ချဲ့ကို အိမ်ဘက်သို့ ပြန်တွန်း ရင်း အိမ်ထဲမှာ ရွှေဆိုင်ကစာရင်းတွေ ကွန်ပျူတာထဲမှာ ထည့် သိမ်းဖို့ကျန်နေသေးကြောင်း သတိရလိုက်သည်။

အခန်း (၅)

ညနေ (၆) နာရီလောက်မှာ ပန်းနုလေပြည် အန်တိုကို ရေချိုးပေးပြီးပြီမို့ သူမ အလှပြင်တာကို ကူညီပေးနေရပါသည်။

အန်တိုဟာ ငယ်စဉ်က တော်တော်ချော၊ တော်တော်လှ ခဲ့မည်ပုံ။ ယခုတောင် တော်တော်လှပါသေးသည်။ အရွယ် အလိုက်ပေါ့။

အသက် (၅၀) ကျော်ပြီဆိုပေမယ့် ၀၀ ပုံပုံလေးနှင့် ချစ်စရာ။ အသက်ကြီးသည့် မအေခန်းက သရုပ်ဆောင်ဆဲဖြစ် သည့် မင်းသမီးကြီးတစ်ယောက်လိုပါ။

ခြေထောက်မကောင်းတာမို့ လက်ကတော့ ပြင်နိုင် ဆင် နိုင်တုန်း။ လေပြည်က အနားမှာ လိုအပ်တာ ကူညီပေးရတာပါ။

ယာယီအိပ်ခန်းကလည်း လှလှပပပါ။ သူ့ဌေးမကြီးမို့ ရှင်ဘုရင်ပုဆိုး ပိုးချည်ပါပဲ။ သူတို့အိပ်ခန်းထဲမှာ တာဝန်အရ ပန်းနုလေပြည် ရှိနေပေးရပါ၏။

မျက်နှာကို ရောင်စုံခြယ်သနေသည့် အန်တိုကို ပန်းနု လေပြည်ကတော့ တအံ့တဩ။ မသက်သာလိုက်တာ။ အိမ်နေ ရင်းတောင် မင်းသမီးတစ်ယောက်လို ပြင်နေရရှာတယ်။

ပန်းနုလေပြည်ကတော့ လူငယ်မို့လား။ အလှမပြင်တတ် သူမို့လား။ ပင်ကိုရုပ်ခံရှိတာကြောင့်လားမသိ။ အလှကို မပြင်ချင်။ ကိုယ့်ဘဝကလည်း တွင်းဆုံးကျအောင် စုတ်ပြတ်ခဲ့ သည့်လေ။

ဦးလေးအိမ်မှာ အစ်မတွေက သူတို့ယောက်ျားတွေကို ဘယ်သူများဖြတ်စုတ်မလဲ၊ ကြောင်တောင်နှိုက်မလဲဟု ရင်တမမ ဖြစ်နေကြတာမို့။

လေပြည် သနပ်ခါးတောင် မလိမ်းရဲ။ အစ်မတွေ၏ သံသယစာရင်း မယုံသက်သာစာရင်းမှာပါသွားမှာစိုးလို့ပါ။

အပျိုးလေးပေမယ့် လုံးဝအလှမပြင်။ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးဖြစ်သည့် ရေချိုး၊ အဝတ်လဲ၊ ခေါင်းဖြီး၊ ဒါပဲ။ ဒါတောင် သန့်ရှင်းမွှေးကြိုင်၊ ဝင်းပနေသည့် လေပြည့်ကို မသင်္ကာဖြစ်ရသေး။

“ဟဲ့ နင့်မျက်နှာ ဘာတွေလိမ်းထားလဲ။ ကောင်မနော် ကြည့်လုပ်။ သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစားတော့ မလုပ်နဲ့”

ဘာမှမလိမ်းခြယ်ပေမယ့် အသားလေးဖြူနု ဝင်းဝါကာ တင်းမွတ်နေသည့် လေပြည့်အား မနာလိုဖြစ်နေကြသည့်အစ်မ တွေ။

ကိုယ်လုံးကလည်း ဘယ်လိုပင် ဖြစ်သလိုဝတ်ဝတ် လေပြည့်ကောက်ကြောင်းက မယ်စကြာဝဠာ။ ရင်၊ တင်က အပြည့်။ သူတို့လို တားဆေးတွေသုံးပြီး ဝမ်းနေတာမျိုးမဟုတ် တော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ လေပြည့်ကိုသာ ပြသံနာရှိနေကြသူတွေ ပါ။

ယခုလည်း လေပြည့်။ နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်တွေ့ရင်း မှ လက်ရှိအနေအထားသို့ ပြန်ရောက်သွား၏။ အန်တီ အလှပြင် နေတာ လှလည်းလှပါသည်။ အသက်ကြီးနေပြီမို့ လူငယ်

တစ်ယောက်လိုတော့ မလှပနိုင်ဘူးပေါ့။

ကိုယ်လုံးက ဝဝလေ။ မျက်နှာက ဖောင်းဖောင်းလေး ပေါ့။ လမင်းမျက်နှာ။

အင်း ... သက်မိုးညိုကတော့ ဘယ်လိုထင်မည်မသိ။ အန်တီကို တကယ်ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ အန်တီသားထင်သလို သိုက်တူးတာလား။ ပိုင်းလုံးလား။

ဒေါ်သက်ထားစံ မျက်နှာအလှပြင်ပြီးတော့ အဝတ်လဲ သည်။ အိမ်နေရင်းပေမယ့် ပါတီတ်ခမ်းဆက် လှလှလေးကိုလဲ သည်။

“အန်တီ ဘယ်သွားစရာရှိလို့လဲဟင်”
အိမ်နေရင်းနှင့်မတူဘဲ တစ်နေရာရာသို့ သွားမည်လား လို့ပါ။

ဒေါ်သက်ထားစံ အသံထွက်အောင်ရယ်မောရင်း လေ ပြည့်ကို သဘောတရားတွေ ပို့ချနေပါ၏။

“သမီးက အပျိုဆိုတော့ အပြင်ထွက်မှပြင်တာပေါ့။ အိမ်ထဲမှာတော့ ပြင်စရာမလိုဘူးလေ”

တကယ်လည်း လေပြည့်အသွင်က ဘာဆို ဘာမှ ပြင်

မထားပါ။ ရေချိုး၊ သနပ်ခါးရေကျဲလိမ်း၊ ခေါင်းပြီး အဝတ်လဲ ထားရုံလောက်။

“အန်တီတို့အိမ်ထောင်သည်တွေက အိမ်ထဲမှာရော အပြင်ထွက်ရင်ပါ ပြင်ရ၊ဆင်ရတယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားမျက်စိထဲ မှာ အမြဲမျက်စိပသာဒ ဖြစ်နေချင်တယ်လေ”

“ဪ... ဝဋ်ကြွေးပါပဲ”

“အမလေး လေပြည်ရယ် ... အလှပြင်တာများ ဝဋ် ကြွေးတဲ့။ ကိုယ်က မိန်းမ မဟုတ်တဲ့အတိုင်း”

“လေပြည်မှ ဝါသနာမပါတာ။ မပြင်ချင်ပါဘူး”

“တစ်နေ့ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူနဲ့တွေ့လာတဲ့အခါ လေပြည် သူ့အတွက် လှချင်လာပါလိမ့်မယ်၊ ကြည့်နေ”

“မလှချင်ပါဘူး။ အန်တီ ခန့်မှန်းတာလွဲလိမ့်မယ်။ လေပြည် ဘယ်တော့မှ အလှမပြင်ဘူး”

“သမီးကလုတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့။ သဘာဝအလှ တွေကိုက ရေလှုံတွင်းလို ထွက်မနိုင်ဘူး”

“အန်တီက ပိုတောင်လှသေးတယ်။ အသားလေးကို ဝင်းနု ဥနေတာပဲ။ ရွှေ့ရေးပန်းဆက်နေလာရတဲ့ သူဌေးသမီး။

သူဌေးကတော်ဆိုတော့လေ”

“သမီးက အကြမ်းခံ၊ အကြည့်ခံအလှ”

ပန်းနုလေပြည် ရယ်မောမိပေပြီ။ တစ်ယောက်တစ်ပြန် ချီးမွမ်းခန်းပွင့်နေကြတာကိုး။ ဘုတ် ကျီးမြှောက်၊ ကျီး ဘုတ် မြှောက်။

“ဟော အန်တီချစ်ချစ်ကြီး လာပြီ။ လေပြည်ပြေးတော့ မယ်”

ကားသံကြားလိုက်ပြီမို့ လေပြည် အန်တီအခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲ ပြေးဖို့ပြင်လျှင် ဒေါ်သက်ထားစံ သူမကိုဆွဲထားရပါ၏။

“အန်တီကို ဝှီးချဲ့လ်ပေါ် တွဲတင်ပေးဦးလေပြည်။ မောင့် ကို အိမ်ပေါက်ဝက ဆီးကြိုချင်လို့”

ဒေါ်သက်ထားစံ အလှတွေပြင်ပြီးပြီမို့ ဝှီးချဲ့လ်ပေါ်ထိုင်ပြီး မောင့်ကိုကြိုချင်ပါသည်။ အမောပြေ မွှေးမွှေးပေးချင်ပေးပေါ့။ ပန်းနုလေပြည် သဘောမတူ။ ကိုယ်က လူမမာ။ အခန်းထဲက စောင့်ပေါ့။

“အန်တီကလည်း ဟိုကလာပါစေပေါ့။ မိန်းမဈေး ကျလို့၊ အန်တီ ဒီလောက်လှနေတာ ဟိုက ပူးပူးပူတ်ရ ကြေရမှာ။

၅၂ ကြယ်စင်များစေ

အန်တီက လှလည်းလှ၊ သူဌေးလည်း သူဌေး”

“ဒါပေမဲ့ အန်တီက အသက်ကြီးပြီလေ။ မောင်က ခုခွဲပဲရှိသေးတယ်”

“အသက်ပဲ ဘာလုပ်ရတာမှတ်လို့။ အန်တီ ဒီအခန်းထဲကပဲစောင့်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ လေပြည်”

ပန်းနုလေပြည် လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားပြီမို့ ဒေါသက်ထားစံ ခုတင်ပေါ်မှာပဲထိုင်စောင့်နေရသည်။

အသက် (၅၀) ကျော်မှ အချစ်ကို တစ်ဖန်တွေ့ရှိတာလား။ အထီးကျန်ဘဝမှာ ကိုယ့်ကို သည်းသည်းလှုပ်အောင် ပြုစု၊ ယုယ၊ ဂရုစိုက်သူတွေ့လို့ သာယာယစ်မှုးသွားတာလား။

သည်အရွယ်နှင့် သည်အရွယ် ဖြစ်စရာလား။ ချစ်စရာလားရယ်လို့ တစ်လောကလုံးက ပြောချင်ပြောကြပါစေတော့ ကိုယ့်ခံစားချက် ကိုယ်ပဲသိသည်။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်ပဲသိပါသည်။

လူရယ်လို့ဖြစ်လာလျှင် နွေးထွေးမှုဆိုတာ လိုတာပဲ ငှက်ကလေးတွေတောင် ကိုယ့်အသိုက်နှင့် ကိုယ့်မိသားစုနှင့်

သူမအဖြစ်က လင်သေ သားကအဝေးရောက်။ ကံဆုံချင်တော့ တစ်နေ့သောအခါ သူမ၏ကားနှင့် လူဆစ်ယောက် တိုက်မိသလိုဖြစ်ခဲ့တာ။

တိုက်မိမလိုဖြစ်ပြီး လဲကျ နည်းနည်းပါးပါးထိသွားသူက သူမရဲ့ချစ်သူဖြစ်လာမည့် သက်မိုးညိုပေါ့။

ကိုယ်က လျော်ကြေးတွေတောင်းမလား။ ရန်ပဲလုပ်မလားဟု ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြစ်ကာ အောက်ဆင်းကြည့်တော့ မောင်မင်းကြီးသားက ပြန်တောင်းပန်နေသေး။

“ဆောရီးပါ အစ်မရယ်။ ကျွန်တော် အတွေးလွန်သွားလို့ ဝမ်းစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘာ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ငါ့မောင်”
တကယ်က ပြောမယ်ဆို တူဝရီးအရွယ်လား။ ဘာလား။ မောင်နှမအရွယ်လို့လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်လေ။ ငါးဆယ်ကျော်နှင့် သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်။

“ရတယ် ရတယ် အစ်မ”
ပြောပြီး ကျုံးထလိုက်တော့ သူ့ခမျာ ခွေခနဲ ပြန်လဲကျ

သွားပြီ။

“အား ခြေ ခြေထောက်လေဝင်သွားတာနဲ့ တူပါရဲ့ မမရယ်။ ရတယ် ရတယ်၊ မမ သွားစရာရှိတာ သွားပါ။ ကျွန်တော် ခဏနားလိုက်မယ်။ ပြီးရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

သူ့ကိုသာ အားနာ ပါးနာနှင့် အတင်းပြန်ခိုင်းနေသည့် သူ။

“မဟုတ်တာ ငါ့မောင်ရယ်။ မမကြောင့်ဖြစ်သွားရတာပဲ။ မမ ဆေးခန်းပို့ပေးပါမယ်။ လာလာ”

အတင်းပင် ကားပေါ်တွဲတင်၊ ဆေးခန်းပို့၊ နောက်-

“ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ ငါ့မောင်။ မမ ပို့ပေးပါမယ်”

သူက ခဏတွေဝေနေပြီးမှ -

“ရတယ် မမ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ သွားလိုက်ပါမယ်”

“ဪ လိုက်ပို့ပါမယ်ဆိုမှ။ ဘာလဲ အိမ်ကမိန်းမ စိတ်ဆိုးမှာ ဒေါသဖြစ်မှာစိုးလို့လား။ သူ့ယောက်ျား အလုပ်ပျက် မယ်ဆိုပြီး မမကို စိတ်တွေဆိုးမှာစိုးလို့လား”

သက်မိုးညိုတဲ့။

အသားကညိုပြီးစိုသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ခပ်

ဖြောင့်ဖြောင့်။ ဗလကျစ်ကျစ်။ မြင်ရုံနှင့် ဘဝသမားမှန်း သိသာ သည့် ရုပ်ကလေးပါ။

ရုပ်က မိန်းမချောမျိုးမဟုတ်။ ယောက်ျားပီသသည့်ရုပ်။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့်ရုပ်။ အင်စထက်ရှင်ရှိသည့်ရုပ်။ သက်မိုးညိုရုပ် တ ညှိုးသွားပြီး ဘာမှ ထုချေလွှာမတင်ပါ။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က ဒီရန်ကုန်ကလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မော်လမြိုင်ကလာတာပါ”

“ဪ... ဒါဆို ဒီရန်ကုန်ကို အလုပ်ကိစ္စလာတာ လား။ ပို့ပေးပါမယ်”

“ဒီလောက်တောင် ပို့ချင်နေလည်း အပေါစားတည်းခို နန်းတစ်ခုသာ ပို့ပေးခဲ့ပါတော့”

သက်မိုးညိုမှာ လွယ်ထားသည့်အိတ်ကလေးတစ်လုံးနှင့် သာ။ အိတ်ကလေးထဲမှာ အဝတ်လေး (၂) စုံလောက်နှင့်။

ဒေါ်သက်ထားစံ စိတ်တော်တော် ထိခိုက်သွားမိသည်။ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူရွယ်။ အိမ်ကိုခေါ်သွားလျှင်ရော။

ခေတ်ကြီးကမယုံရဘူးဆိုလျှင်လည်း သူ့ကို ကားပိုဒေါင် အပေါ်ထပ်မှာ တည်းခိုစေမည်။

သူ့ခြေထောက်က အဆစ်လွဲသွားတာမို့ (၁) ပတ်လောက် တော့ ဆေးစည်းထားရမည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ကြွယ်ဝပုံမပေါ်။ တည်းခိုခန်းမှာ (၁) ပတ်လောက်နေဖို့ အဆင်ပြေမည်မထင်။

ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဆေးဖိုးဆိုပြီး ငွေပေးလိုက်ရမလား။ အိမ်ကိုပဲ ခေါ်သွားရမလား။ အိမ်မှာ ဒေါ်သက်ထားစံနှင့် အိမ်အကူ (၂) ယောက်ရှိပါသည်။

ဒေါ်ဥရယ်၊ အေးမရယ်။

“ကဲ နောက်မှ ဆက်စဉ်းစားတာပေါ့။ လောလောဆည် မမအိမ်လိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ။ မမခင်ပွန်းက ကျွန်တော့်ကိုမြင်ပြီး သဝန်တွေ ဘာတွေ တိုး မမတို့အိမ်ထောင်ရေး ကျွန်တော့်ကြောင့် အဖုအထစ်”

“ကဲ ရှည်လိုက်တာ၊ လာ”

သူမ သက်မိုးညိုကို အိမ်ခေါ်လာခဲ့သည်။ အတွေးတွေ နောက်ပြန်ရောက်နေတုန်း သက်မိုးညို သူမ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသဖြင့် ပြုံးရွှင်စွာ ကြိုလိုက်၏။

“မောင်”

ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေး။ မောင့်တစ်ကိုယ်လုံး တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတို့နှင့် လင်းလက်တောက်ပနေပါ၏။

မောင်က ကားကျွမ်းကျင်သူမို့ ကားလိုင်းတစ်ခုမှာ အိတ်စရက် ကား (၂) စင်းဝယ်ပြီး ထည့်ပေးထားလိုက်သည်။

မောင်က လိုက်ပြီးကြီးကြပ်တာပေါ့။ ကားက ရန်ကုန် မော်လမြိုင်။ ကား (၂) စီးက အကျိုးပေးပါသည်။ ယခုဆို လပိုင်းအတွင်း အရင်းတွေကျေလှပြီ။

မောင်ကလည်း ကျေးဇူးတွေ တဖွဖွတင်လို့။

“မကို မောင် အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒီလိုင်းကားတွေ မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ ကားမောင်းခဲ့ရ။ ကားပိုင်ရှင် မကျေနပ်ရင် ချက်ချင်းအလုပ်ဖြုတ်ခံရတဲ့ဘဝကနေ မကြောင့် မောင် လူရာဝင်ဝင်၊ အဆင့်တန်းမြင့်မြင့်နဲ့ သူတို့ကို ရင်ဘောင်တန်း နိုင်ခဲ့ရတယ်။ စိတ်ချပါ မောင့်ကြောင့် မ စိတ်မပျက်စေရပါဘူး။ မရဲ့စီးပွားတွေ ဒီရေအလားတိုးတက်အောင် မောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“အမလေး မ၊စီးပွားဆိုတာလည်း မောင့်စီးပွားပဲပေါ့။ မ၊က မောင့်အတွက် ဒီကား (၂) စီးကို ရင်းနှီးပေးတာပါတဲ့ရှင်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ”

ဒေါ်သက်ထားစံ တစ်နေ့ကုန် ကားနောက်လိုက်နေရ သည့် မောင့်ကို လက်ဆန့်တန်းပြီး ကလေးလို ကြိုမိပါသည်။ အချစ်မှာ အရွယ်မရှိဘူးဆိုလား မောင်ပဲပြောတာ။

Fb မှာတွေ့သတဲ့။ အသက် (၁၆) နှစ်ကောင်လေးက (၇၁) နှစ်အဘွားကို မယူရလျှင် (၂) ယောက်လုံး သတ်သေကြ မယ်ဆိုလို့ ပေးစားရသည့်အကြောင်း။

‘မနွဲ့မောင်က အသက် (၁၅) နှစ်လောက်ပဲ ကွာတာပါ။ မောင့်မျက်စိထဲမှာ မ,က တကယ့်အချစ်နတ်ဖုရားမပါ။ အချစ် ကြောင့် အရမ်းလှ အရမ်းမြတ်နိုး’

“အိုကွယ် မောင်ရယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံ မောင့်ကို လက်ကမ်းကြိုတော့ မောင် က သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ကလေးလို ခေါင်းတိုးပြီး ဝင်လေ၏။

“မောင့်မိန်းမက မွေးကြိုင်၊ လှပနေတာပဲဗျာ။ ဘယ် (၁၆) နှစ်သမီးနဲ့မှ မလဲနိုင်ပါဘူး”

“ပိုပြီ မောင်ရယ်။ မ,က အသက်ကြီးနေပါပြီ။ မောင့် အလိုဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ပါဘူး”

မောင့်ခေါင်းကို ညင်သာစွာပွေ့ဖက်ထားရင်း ဒေါ်သက် ထားစံ ညည်းတော့ မောင်က သူမ၏မွှေးကြိုင်နူးညံ့သော ရင်ခွင် မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး -

“ဘာလို့မပြည့်ရမှာလဲ။ မောင်က မကို မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တာ။ Sex က အဓိကမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကြင်နာယုယမှုက သာ အဓိကပါ”

“သိပါတယ် မောင်ရယ်။ မ,က မောင်ကို သားသား နီးနီးလေးတွေ မွေးပေးချင်တာပေါ့ကွယ်”

“ဪ ... မရယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်ပြီး ငြိမ်သက်နေကြသည့် ချစ်သူ (၂) ဦး။ အိမ်အကူ ဒေါ်ဥနှင့် လေပြည် အခန်းပေါက်ဝမှာရောက်နေတာမို့ ဟနေသည့်တံခါးမှ အတွင်းသို့ မြင်နေကြရသည်။

ဒေါ်ဥက မဲ့ရွဲပြီး လေသံတိုးတိုးနှင့် -

“သူဌေးမကြီးဆိုတော့ ချစ်ပြနေတာပေါ့။ ဟိုက အိတ် ဝတ်ရက်ကား (၂) စီး ဝယ်ပေးလိုက်ပြီလေ။ ချူလုံး။ ပိုင်းလုံး လုပ်ဦးမှာပေါ့”

“ဒေါ်ဥကလည်း တကယ်ချစ်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အမလေး နင်တို့မိန်းကလေးတွေဟာ နှာခေါင်းမပါရင် မစင်စားမယ်ဆိုတာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်”

ဒေါ်ဥနှင့် လေပြည်တို့ မီးဖိုဘက်သို့ ပြန်လာရင်း ပြောဆိုနေမိကြတာပါ။

“ဒေါ်ဥကရော မိန်းမ မဟုတ်လို့လား”

“ငါက မိန်းမပေမယ့် ရှစ်စပ်က ဂျင်ဂျင်လည်နေတဲ့ မိန်းမ။ နင်တို့လို သုံးစားမရအောင် နဲ့အနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ။ ကံ သူများလင်မယားကို ဘာကြည့်ပြီး စွပ်စွဲနေတာလဲ”

“သိတာပေါ့၊ ကာယကံရှင်ကသာ ဖွန်နေလို့မမြင်တာ။ ဘေးက ကြည့်နေတဲ့လူတွေက မြင်တာပေါ့။ ငါတို့က ပွဲကြည့်ပရိသတ်လေ”

“ဒေါ်ဥက အဆိုးမြင်လို့လားမှမသိတာ။ လေပြည်မြင်တာတော့ အန်တီခင်ပွန်းက အန်တီကို အရမ်းဂရုစိုက်တာပဲ”

“အဲဒါကိုက သဘာဝမကျတာလေ။ သူ့ရုပ်၊ သူ့အရွယ်နဲ့

မမစံကို ချစ်တယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ချူလုံး၊ ပိုင်းလုံးပါဟာ”

“ကဲ တော်ပြီ တော်ပြီ။ ဒီခေါင်းစဉ်က အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ မဆွေးနွေးကြတာပဲကောင်းတယ်”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အန်တီအတွက် ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိရအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမှာ လေပြည့်တာဝန်ပါ။

အခန်း (၆)

ပန်းနုလေပြည်။ သက်မိုးညိုကို အလိုလို ရှောင်မိလျက် သား။ သူက ကိုယ့်ကို မကြည်ဖြူဘူးလေ။

တာကြောင့်လဲတော့မသိ။ သက်မိုးညို၏ရှင်က ထန် တင်းနေ၏။ ဒေါ်သက်ထားစံရှေ့မှာ ပြုံးချိုနေပေမယ့် ကျန်လူများ ရှေ့ကျလျှင် သူ့ရှင်က ထန်ထန်တင်းတင်း။ အထူးသဖြင့် ပန်းနု လေပြည်ရှေ့မှာ ပိုဆိုး၏။

တစ်လောကလုံးနှင့် ရန်ဖြစ်ထားသည်ရှင်။ ပန်းနုလေ ပြည် သက်မိုးညိုကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပါသည်။

ကိုယ့်အဖြစ်ကလည်း ဘုရင့်နောင်လို မောင်ဖျက်ထားရ သည့် ကိန်း။ ဗေဒင်ကိန်းခန်းအလိုအရ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဗိုက် မြားမှန်ထားရသည့်ကိန်း။

ဦးလေးအိမ်က စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီမို့ အန်တိုဆီမှာပဲ အဆင်ပြေအောင်နေရ။ အန်တိုကိုစောင့်ရှောက်ရမည့်အဖြစ်။

နောက်မှ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်လမ်းကြောင်းကို ကြည့်ရမှာ။ လောလောဆယ်တော့ ကိုင်းကျွန်းမို့၊ ကျွန်းကိုင်းမို့၊ အန်တိုအိမ် သည်သာ လေပြည်အတွက် နားခိုရာ။

နံနက်စောစောနိုးသည်နှင့် လေပြည် ခြံထဲရှိ ပန်းပင် လေးများကိုရေလောင်းပေးသည်။ နောက် ကား (၂) စင်းကို ရေဆေးပေးသည်။

အန်တိုဆီသွားပြီး ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးချင်ပေမယ့် ဦးသက်မိုးညို ရှိနေသေးတာမို့ သူ့ဆီမသွားသေး။

သက်မိုးညို ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်သွားပြီဆိုတော့မှ အန်တိုဆီသွားပြီး လိုအပ်တာလေးတွေ လုပ်ကိုင်ပေးသည်။

အလှပြင်တာ၊ အဝတ်လဲတာကအစ အန်တိုမှာ အဝတ် ဗီရိုကြီးဆိုတာ ကြောက်ခမန်းလိလိ။ သူ့ဌေးမို့ အမြဲဝယ် အမြဲ

ချုပ်နေသည်ထင်။

အဝတ်အစားတွေက အထပ်လိုက်။ လေပြည် တအံ့ တကြည့် ကြည့်နေရသည်။ သူမ ကြည့်နေတာမြင်တော့ အန်တီက အလှပြင်ရင်း -

“အန်တီငယ်ငယ်က အဝတ်တွေရှိတယ်။ ငယ်ငယ်က စလင်းလေးလေး။ လေပြည့်ပုံစံမျိုးပေါ့”

“ဪ”

“ခု ဘော်ဒီကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အန်တီငယ်ငယ် က အဝတ်တွေ လေပြည့်ကိုပေးမယ်”

“အင် ... လေပြည့်က မိန်းကလေးဆန်ဆန် မဝတ် ဖူးပါဘူး အန်တီရယ်။ ဒီလိုပဲ အစ်ကိုတွေအကျ ဝတ်လိုက်တာပဲ”

“ဝတ်ကြည့်၊ လေပြည့်အလှက မိန်းကလေးဒီဇိုင်းနဲ့ဆို ပိုလှမှာ”

“အန်တီအမျိုးတွေ ပေးလိုက်ပါ။ လေပြည့်ယူရမှာ အား နာပါတယ်”

အန်တီက သူ့ဝိုင်းချုပ်ကို တွန်းကာ အဝတ်ဖိရိဖိ

အောက်ဆုံးထပ်ရှိ အထပ်တစ်ထပ်ကို ယူစေသည်။

“အဲဒီအကန့်ထုတ်လိုက် သမီး။ အန်တီလည်း ဘယ် တော့မှ ပြန်ဝန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးပဲယူတော့”

အန်တီစိတ်ချမ်းသာအောင် သူပြုသည့်အထပ်ကို ယူ လိုက်တော့ (၁၀) စုံခန့်ပါလာသည်။

လွန်ခဲ့သော (၁၀) နှစ်၊ (၁၅) နှစ်က အဝတ်ဆိုပေမယ့် ခေတ်မီပါသည်။ မြန်မာဝတ်စုံလေးများမို့ ဘယ်တော့မှ ခေတ်တုံး မသွား။

ဇင်းမယ်၊ ကချင်၊ ချည်သားလေးတွေ။ အဆင်လှ၊ အရောင်လှ၊ ပုံစံကချပ်ချပ်ရပ်ရပ်။ ရင်စေ့လက်စက၊ လက်ရှည် လေးတွေ။ တကယ့်ကို မော်ဒယ်ရှိုးလျှောက်မည့်ပုံစံမျိုးတွေ။

အန်တီက လေပြည့်ကို တစ်စုံပြီးတစ်စုံ ဝတ်ပြခိုင်းလိုက် သဘောတွေကျနေလေ၏။

“လှတယ်၊ သမီးနဲ့ တော်တော်လိုက်တယ်။ တကယ့်ကို ဖစ်ပဲ”

“အံ့ဩစရာနော်။ လေပြည့် တိုင်းချုပ်တောင် ဒီလောက် အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

“အင်း ... ကဲ အဲဒါတွေ သမီးယူ၊ ကြိုက်တဲ့တစ်စုံ
ဝတ်လိုက်။ ဒီနေ့ အန်တီ ရွှေဆိုင်သွားမယ်။ ဪ ... အန်တီ
သားလည်း ရှေ့လထဲ မြန်မာပြည် ပြန်လာမယ်တဲ့။ သားလေး
ပြန်လာမှာ ဝမ်းသာပေမယ့် လင်နဲ့သားကြား အန်တီ စိတ်ဆင်းရဲ
ရဦးမယ်”

ပန်းနုလေပြည် နားထောင်ပေးနေရပါသည်။ ဘာမှ
မှတ်ချက်ဝင်မပေးရဲ။

ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ်လိုသားမျိုးက ကိုယ့်အမေ
ယောက်ျားငယ်ငယ်လေးယူတာ သဘောကျမှာတဲ့လဲ။

ကိုယ့်အမေယူသည့်လူက အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ဆို
လည်း ထားပါတော့။

ယခုကျ သက်မိုးညိုဟာ ကားသမား။ ယခုမှ အန်တီ
ဝယ်ထောင်ပေးလို့ အိတ်စပရက်ကား (၂) စင်း ပိုင်သွားတာ။

အသက်ကလည်း အန်တီထက်ငယ်။ ဂိုက်ဆိုက်က
လည်း ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်။ အန်တီကို ဘယ်လောက်ပင် သည်း
သည်းလှုပ်ပြု အနေအထားကိုက တစ်မျိုးကြီးထင်စရာ။

ချူလုံးလား၊ ပိုင်းလုံးလား ထင်စရာ။ လေပြည်ကတော့

သက်မိုးညိုကို ဘယ်လိုမှ မထင်တတ်သေးပါ။ လူတစ်ဖက်သား
ကို အလကားနေရင်း အပြစ်မမြင်ချင်ပါ။

“အန်တီသားကလေး အရမ်းလိမ္မာတယ်။ အမေရိုကား
မှာ ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်ပါဝင်နေတာ။ ဪ ဘာလိုလိုနဲ့
သားလေးတောင် အသက်အစိတ်ကျော်ပြီ။ အလုပ်လုပ်နေတာ
လည်း (၅) နှစ်ကျော်ပြီ”

ပန်းနုလေပြည် ကိုယ် နားမလည်တာကို မေးမိသည်။
အန်တီနှင့်သူမက တူဝန်းလိုလည်း ရင်းနှီးသည်လေ။

“အန်တီ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာကိုတောင် အန်တီ
သားက ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်တွေလုပ် ငွေတွေရှာနေရတာလဲဟင်။
သူက မွေးစားသားမို့လား။ သူ့ကို အန်တီ အမွေတွေခွဲပေးဦးမှာပဲ
မလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သားက ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်ဝင်
လိုက်တာ။ ပညာလည်းရ၊ ငွေလည်းရပေါ့လေ။ နောက်တော့
အလုပ်လောဘကြီးပြီးဆက်နေဖြစ်တာ။ ဒီကြားထဲ အန်တီက
နောက်အိမ်ထောင်ပြုထားတော့”

အန်တီမျက်နှာက ညှိုးငယ်သွား၏။ သူရင်ထဲမှာ မိခင်

မေတ္တာနှင့် ယောက်ျားအပေါ်ချစ်သည့်အချစ်တို့ လွန်ဆွဲအားပြိုင်
နေကြပုံ။

“သူ အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာပဲနော် အန်တီ”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ဆိုးချင်လည်း ဆိုးမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ဘာမှ မပြောရှာပါဘူး။ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာမို့ မပြော
တာလားမသိပါဘူးကွယ်”

“အန်တီတို့က သူ့ဋ္ဌေးတွေဆိုတော့ ပိုင်ဆိုင်မှု အခန်း
ကဏ္ဍတွေ ပါလာမှာပေါ့။ တရားဥပဒေကတော့ လင်သေလျှင်
မယားပိုင်၊ မယားသေလျှင် လင်ပိုင်ဆိုတဲ့ ဥပဒေပဲ။ အန်တီ
တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အန်တီခင်ပွန်းက အားလုံးပိုင်ဆိုင်သွားမှာပေါ့”

ပန်းနုလေပြည် စိုးရိမ်တကြီးပြောနေလျှင် အန်တီက
နုနုလေးပြုံး၏။

“အန်တီ သိပါတယ်ကွယ်။ ဒီအိမ်တွေ၊ ခြံတွေက အ
ကတည်းက သားနာမည် လွှဲပြီးသားပါ။ သားကလည်း ပစ္စည်း
မမက်ပါဘူး”

“ဪ... တော်သေးတာပေါ့”

ပန်းနုလေပြည် ဝတ်စုံလှလှလေးတစ်စုံ ဝတ်ရသည်။

အစိမ်းနုရောင်ကချင်ထည်လေးပါ။ အန်တီလည်း အလှပြင်ပြီးပြီမို့
သူ့စိုးချဲ့လ်ကို ကားဆီရောက်သည်အထိ တွန်းသွား၏။

နောက် ကားထဲတွဲပို့ပြီး လေပြည်ကားမောင်းကာ ရွှေ
ဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့။ သမီးလည်း ဝင်ပြီးလေ့လာ။ အန်တီ
ခြေထောက်ကောင်းလို့ဆိုင်လာရင် သမီးလည်း ဝင်ရောင်းရတာ
ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ”

“လစာ (၂) မျိုးရတာပေါ့ကွယ်”

“ဟာ အန်တီကလည်း လေပြည် လောဘမကြီးပါဘူး။
အန်တီဘော်ဒီဂတ်လစာက (၃) သိန်းတောင်။ တော်ပြီလေ။
လေပြည်က အလုပ်လုပ်ရတာ ဝါသနာပါပါတယ်။ လစာ တစ်မျိုး
ပဲ ယူပါမယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံ လေပြည်စိတ်ဓာတ်လေးကို နှစ်သက်ရ
သည်။

“ဒီနေ့ စာရင်းတွေ စစ်မယ်။ လေပြည် သမီး ကွန်ပျူ
တာ ကျွမ်းလား”

“ဟုတ် အန်တီ”

“ဟုတ်ပြီ စာရင်းတွေ ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်သိမ်းရ
အောင်။ ခါတိုင်းက အန်တီကိုယ်တိုင်လုပ်တာ။ ခုတော့ သမီးကို
ပဲ လွှဲရမယ်”

အခန်း (၇)

ရွှေဆိုင်မန်နေဂျာက ခင်ပြည့်စုံဝေ။ မဝေ။ အသက်
(၃၀) ကျော်အပျိုကြီးပါပဲ။ ရုပ်ကတော့ အချောစားကြီးမဟုတ်။
သည်လိုပဲ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်။ ပြင်တတ်၊ ဆင်တတ်၊ ဝတ်တတ်၊
စားတတ်မို့ လှသယောင်ယောင်။

ဆိုင်မှာ အရောင်းကောင်တာမှန်ပုံတွေနှင့်။ အရောင်း
စာရေးမလေးတွေက (၃) ယောက်တောင်။ ဧည့်ကြိုကောင်လေး
တွေနှင့်။

“ဧည့်ကြိုရော၊ ကာကွယ်ရေးရောပေါ့ကွယ်။ တစ်ချက်

“အန်တီ ထိုင်ကြည့်ပါဦး။ လေပြည့်အခြေအနေကို လေ့လာပါဦး။ ပြီးရင် စာရင်းတွေ ဒီအထဲ သိမ်းမပစ်ခဲ့နဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လေပြည့်”

“ဪ... ဆိုင်ထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ ကွန်ပျူတာဆိုတာ သူများဖျက်လို့ ပြောင်းလဲလို့ ရတယ်လေ။ ကိုယ့်အိမ်က ကွန်ပျူတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အန်တီ သိမ်းထားမှာပါ။ သတိပေးတာ ကျေးဇူး”

ဒေါ်သက်ထားစံ လေပြည့်အစွမ်းအစကို ကြည့်နေ၏။ တဖြည်းဖြည်း သူ့ရထားတာ တကယ့်ကျောက်ရိုင်းအဖိုးတန်လေး ဆိုတာ ဒေါ်သက်ထားစံ သိရှိပြီး ပီတိဖြစ်ရသည်။

“လေပြည့်က အန်တီရဲ့လူယုံနော်။ အန်တီအကျိုးစီးပွား အတွက် လေပြည့်ကို အားလုံး ပုံအပ်ထားတယ်။ အမြင်မတော် တာ၊ မသင်္ကာတာရှိရင် ပြော”

“လေပြည့်က စပိုင်ပေါ့”

“အဲလိုသဘောလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သမီးကို အန်တီယုံကြည်ကြောင်း ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိကြောင်း ပြောပြတာပါ”

တစ်နေ့လုံး ရွှေဆိုင်မှာနေပြီး ဆိုင်သို့မလာဖြစ်သည့်

၅) ရက်လောက်၏ရောင်းပြီးစာရင်း လက်ကျန်စာရင်းများကို အန်တီနှင့်အတူ လေပြည့် ကူလုပ်ရသည်။

မန်နေဂျာမဝေက အန်တီကို ပျာယာခပ်ပြနေပေမယ့် လေပြည့်ကိုကျ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် လှောင်သလိုလို၊ မကျေနပ်သလိုလို အထာနှင့်ဆက်ဆံသည်။

လေပြည့်စိတ်ထဲ ထင့်ခနဲ။ မသမာမှုတစ်ခုခုတော့ ရှိနေ ပြီ။ အဲဒါ ဘာလဲ။

အန်တီက လူကြီးမို့ စစ်ရိုးစစ်စဉ် စစ်နေပေမယ့် လေပြည့်ကတော့ သေသေချာချာ စေ့စေ့စစ်စစ်စစ်သည်။

ဘယ်နေရာမှာ ဟနေမလဲ။ တစ်ရက်တည်းနှင့်တော့ မပြီးပါ။ (၂) ရက်၊ (၃) ရက် စစ်ဆေးမှ ပြီးမည့်အဆင်။

လေပြည့် ကောင်တာများသို့ အန်တီခိုင်းသဖြင့် တစ်ချက် လျှောက်ကြည့်သည်။ မန်နေဂျာဘာပြောထားသည်မသိ အရောင်းစာရေးမလေးတွေ၏ရုပ်ကလည်း မထိမဲ့မြင်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားတွေ ချိတ်လို့။

“မမရေ သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝဆိုတဲ့စကားအကြောင်း နဲ့ကို ရှင်းပြပါ”

“ငါ မအားသေးဘူး။ နောက်မှရှင်းမယ်”

“မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါ။ အထက်ဖားအောက်မိ ဆိုတဲ့ စကားတွေနဲ့ အဓိပ္ပာယ်တူတယ်လေ နင်ကလည်း”

ဈေးဝယ်သူတွေနည်းနည်းပါးနေတာမို့ စကားတွေ စောင်းချိတ်နေနိုင်တာ။ မကြာမီ ဝယ်သူတွေကျလာသဖြင့် သူများလုပ်ပုံကိုပုံတွေကို လေ့လာရင်း လေပြည် စိတ်ထဲမှ မှတ်ထားသင်ကြားနေ၏။

လူ့ဘဝမှာ ရှင်သန်ဖို့ဆိုလျှင် ပညာရပ်တိုင်းကို တတ်ကျွမ်းထားရမည်။ လေပြည်တောင် ကားမောင်းတတ်တာ၊ ကွန်ပျူတာတတ်တာ၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ်တာတွေကြောင့် လောကကြီးထဲ အဆင်ပြေနေရတာပါ။

တစ်နေ့လုံး ဆိုင်မှာပင်စား။ အန်တီနှင့်အတူစာရင်းစစ်၊ အလုပ်သင်ရင်း ညနေ (၅) နာရီကျမှ သူမတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်လာကြသည်။

ကားပေါ်မှာ စကားတပြောပြော။

“လေပြည်က ဒီအလုပ်တွေလည်း စိတ်ဝင်စားတယ် နော်။ ဉာဏ်လည်း ပါးတယ်။ အန်တီ နည်းနည်းလောက်

သင်လိုက်တာနဲ့ သမီးတတ်သွားတာပဲ”

“ဪ အန်တီရယ် ဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ လေပြည်ဘဝပေးကုသိုလ်က ကျီးလန့်စာစားလေ အဟဲ။ ကိုယ်နဲ့ဆက်စပ် ပတ်သက်သူမှန်သမျှကို အဆင်ပြေအောင် ကူညီချင်တဲ့ စေတနာလေးထားတဲ့ကြားကတောင် ခွေးပြေး ပြေးလာခဲ့ရသေး”

“နောက် မပြေးရတော့ပါဘူး သမီးရယ်။ အန်တီဆိုမှာ တစ်သက်လုံး နားခိုလို့ရပါပြီ”

“တစ်သက်ဆိုတာ များလွန်းပါတယ် အန်တီရယ်။ တစ်နှစ်လောက် နားခိုခွင့်ရရင်လည်း လေပြည် လုပ်တတ်၊ ကိုင်တတ်၊ နေတတ်၊ ထိုင်တတ်သွားမှာပါ”

ကားကျပ်ရင်း စကားပြောရင်းနှင့်ပင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အန်တီ ရေချိုးဖို့ ကူညီပေးရသည်။

အန်တီက သနပ်ခါးမလိမ်းဘဲ မိတ်ကပ်သာ လိမ်းတာမို့ သနပ်ခါးတော့ သွေးမပေးရ။ အဝတ်လဲရာမှာ ကူညီနေတုန်း တိုက်ရှေ့သို့ ကားရပ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် လေပြည် ခေါင်းနပန်းကြီးသွား၏။

သက်မှီးညို ပြန်လာပြီ။ အေးလေ (၇) နာရီ ထိုးခါနီး ပြီပဲ။

ကိုယ်က သူတို့အခန်းထဲ ရောက်နေ၏။ သူကလည်း စည်းကမ်းရှိသူမဟုတ်။ သည်လိုပဲ စွတ်ရွတ်ဝင်တတ်သည်။ လေပြည်ကြုံပြီးပါပြီ။

“အန်တီ လေပြည်သွားတော့မယ်။ အန်တီယောက်ျား ပြန်လာပြီ”

“နေပါဦး သမီးရယ်။ အင်္ကျီကူဝတ်ပေးပါဦး။ အဆင်ပြေ မပြေကြည့်ပေးပါဦး”

အန်တီခမျာ မျက်နှာလေးက လှပေမယ့် ဝရှိန်ကြောင့် ဖောင်းဖောင်းအစ်အစ်။ မေးစေ့ထွက်လာ၊ ကိုယ်လုံးက ဗိုက်ထွက် လာ။

“အန်တီရယ် ရယ်ဒီမိတ်လှလှလေးတွေဝတ်။ မြန်မာ ဝတ်စုံနဲ့ သိပ်မလိုက်တော့ဘူး”

“အေးပါအေး၊ တစ်စုံလောက် ရွေးပေးခဲ့ပါဦး”

ပြီးပြီးရော နံရံကပ်ဗီရိုကြီးထဲမှ ရယ်ဒီမိတ်လှလှတစ်စုံ ယူပေးပြန်တော့ ထုံးစံအတိုင်း အန်တီက ကျီးများများ။

“ဟိုဟာလေး၊ ဟိုပန်းရောင်လေး”

သူပြောသည့်အဝတ်ကိုရွေးပေးပြီး ဝတ်ပေးနေစဉ် မြန်း ဆို သက်မှီးညို အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး လေပြည်ရှေ့မှာပင် သူမိန်းမကို တရှိုက်မက်မက် နမ်းလျှင် -

“မ အရမ်းလှ၊ အရမ်းမွှေး...ဟာ ရင်ထဲ အေးသွား တာပဲ”

လေပြည် ထွက်ပြေးရပါ၏။ ရင်ထဲမှာလည်း ဒေါသတွေ က တလိပ်လိပ်။

ဒါ သက်သက်စော်ကားတာ။ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ဘယ် အချိန်ချစ်ချစ် ရတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လူရှေ့မရှောင် သူရှေ့မရှောင်။

သို့သော် ကိုယ်က သူတို့အိမ်မှာ အလုပ်သမားလေ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ယခုမှပင် ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲခွင့်ရတော့သည်။

ပြောရလျှင် သူတို့လည်း အလုပ်သမား။ ကိုယ်လည်း အလုပ်
သမား။

ထမင်းအတူစားလိုက်တော့မှ တစ်သားတည်းဖြစ်၊
ဆက်ဆံရေးပိုကောင်းသွား၏။ အေးမက လှတာ၊ ပတာ ရုပ်
ကလေးနှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်။ လေပြည့်ထက်
ကြီးပါသည်။ ပြီး ဒေါ်ဥနှင့်ဆွေမျိုးနီးစပ်။

သူတို့နှင့်ထမင်းစားရတာ ထမင်းမြိန်ပါသည်။ အန်တီက
သူတို့ကျန်သည့်ဟင်းတွေ စားခွင့်ပြုသည့်အပြင် ချဉ်ရည်ဟင်းလို၊
ငါးပိထောင်းလို၊ ငါးကလေးအိုးကပ်လို ဆင်းရဲသားအကြိုက်
ဟင်းလေးတွေလည်း စားရသည်။

အကြိုက်ဆုံးက ငါးပိ၊ တို့စရာ။ အန်တီတို့က စားတာ
မဟုတ်။

(၃) ယောက်သား တက်ညီ လက်ညီ စားရင်း ဒေါ်ဥက
စကားတီးတိုးနှင့် သူ့ဝါသနာအရ အတင်းတုပ်သည်။

ယခုပဲကြည့်လေ။ လေပြည့်ကတော့ နှုတ်မဖွာ။ ရင်ထဲ
မှာပဲထားသည်။ သို့သော် ဒေါ်ဥက နတ်မျက်စိရသူလိုသိနေပြီး
သား။

အခန်း (၈)

“ယောက်ျားမာယာတွေပါဟာ။ အလကားပါ”

ည (၈) နာရီလောက်မှ လေပြည့် ဒေါ်ဥ၊ မအေးတို့နှင့်
အတူ ညစာစားသည်။ ညစာစားရင်း ဒေါ်ဥ လက်ချာတွေကို
လည်း နားထောင်ရပါ၏။

လေပြည့် သူတို့နှင့် စိတ်ဝမ်းမကွဲချင်တာကြောင့် ညစာ
ကို အတူစားခြင်းပါ။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က သွေးခွဲအုပ်ချုပ်ရေးကို
သတိရတာလည်းပါ၏။

ဘိန်းစားချင်းအတူတူ၊ တစ်မူးလည်း ပိုပြီးမရှူချင်ပါ။

“ညည်း နှာခေါင်းကျည်ပွေ့တွေ့ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဟင် ဟင်း”

ဆိုပြီး အတတ်ဟောတော့တာ။

“ငါလည်း ကြုံရပေါင်းများပါပြီအေ။ နွားငတ်ရေကျ နွားသိုးကြိုးပြတ်။ အလကား မူယာမာယာတွေ။ ယောက်ျား မာယာ”

“ဒေါ်ဥကလည်း မာယာဆိုတာ မိန်းမတွေသုံးတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အမလေး ယောက်ျားမာယာကမှ ပိုပြီးအဆိပ်ပြင်းတာ အေ။ ထိချက်ပြင်းတယ်”

“ထမင်းလည်း စားကြပါဦးဟ”

အေးမ ဝင်ပြောမှ စကားတွေရပ်သွားကြပြီး ထမင်းစား ဖြစ်ကြသည်။ စကားကတော့ ဆက်ပြောရတာပါပဲ။

“ယောက်ျားမာယာနဲ့ လူရှေ့မရှောင် သူရှေ့မရှောင် မိန်းမကိုချစ်ပြ၊ နမ်းပြတာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ ဒေါ်ဥရဲ့”

“ဆိုတာပေါ့ လေပြည်ရဲ့။ သူ့မာယာက တစ်ချက် ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်အေ။ အဲလိုအဖြစ်သည်းပြလိုက်တဲ့အတွက်

ကိုယ့်မိန်းမကိုလည်း ချစ်ပြရာရောက်သလို ညည်းတို့လို အပျို တွေကိုလည်း မြူဆွယ်ရာ ဆွဲဆောင်ရာကျတယ်”

“ဟင် ဒေါ်ဥနော် ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုတာပေါ့အေ။ အပျိုတွေရှေ့ ချစ်ပြ သရုပ်ဆောင် ပြတော့ ညည်းတို့ပါ စိတ်ပါလာပြီး အားတွေကျလာ၊ သူ့အတွက် နှူးပြီးနပ်ပြီးလည်း ဖြစ်ရော”

ဒေါ်ဥ စကားကို လေပြည်က ခါးခါးသီးသီး တုံ့ပြန်ပေ မယ့် အေးမကတော့ ရယ်နေသည်။

“ဟာ ဒေါ်ဥကလည်း အားကျဖို့နေနေသာသာ အော် ဂလီဆန်လွန်းလို့။ မုန်းတောင်မုန်းတယ်”

“တော်ကြာ မြင်ရဖန်များရင် ညည်းလည်း ရင်ထဲ မိန်းတိန်း ရှိန်းတိန်းဖြစ်ပြီး အားကျလာမှာပါအေ”

“လုံးဝ လုံးဝ”

ပန်းကန်တွေ၊ အိုးတွေ ဆေးကြောရင်းနှင့်ပင် ဒေါ်ဥ ပြောသည့် လက်ချာတွေကိုနားထောင်နေကြရပါသည်။

သူကလည်း ဘဝမှာ အဓိကနှင့် သာမညကိုခွဲတတ်ပါသည်။

မမနှင့်ကားတိုက်မိတာ သူ့ဘဝအတွက် တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းလဲသွားခဲ့ခြင်းပါပဲ။

ထိုနေ့က သူ တော်တော်စိတ်ညစ်၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေရသည့်နေ့ပါ။ ကားပိုင်ရှင်၏တူမနှင့် ကြိုက်နေသည်ကို သူ့ဦးလေးသိသွားသဖြင့် သူ့ကိုပြဿနာရှာပြီး အလုပ်ထုတ်လိုက်သည့်နေ့။

မြင်ရုံနှင့် သူဌေးမ လှလှကြီးမှန်းသိသဖြင့် သူ ပါးနပ်စွာ ဝင်လုံးပြစ်လိုက်သည်။ လျော်ကြေးစကားမပြောတော့။

သဒ္ဓါကြေးက ပိုပြီးများတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ နောက်တော့ မရွယ်ဘဲနှင့် ဖော်ကဲမင်းဖြစ်။ မမနှင့်သူ အဆင်တွေ ပြေပြီး ဟိုဘက်တောင်လွန်သွား၏။

အထီးကျန်သူဌေးမကြီးကို သူ ကိုယ့်ရဲ့မာယာပဉ္စလက်တွေနှင့် မင်သေသေ ပစ်လုံးလိုက်တာ ဖုတ်ခနဲ ကြွေကျရုံမက အရည်ပါပျော်ထွက်သွား၏။

သူကလည်း မမကို သူ့များအမြင်ကတ်အောင် ဂရုစိုက်ပြ၊ သည်းသည်းလှုပ်ပြရတာပေါ့။

အခန်း (၉)

သက်မိုးညို။

သူ့မိတ်ရင်း ဆွေရင်းတွေကတော့ သိုက်မိုးညိုတဲ့။

ရှုပ်ကအချောစားကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ပါးပါးလှုပ်လှုပ်နှင့်

အထာနပ်သည်လူ။

သူက လူတကာကိုလိုက်ပြီး သိုက်တူးနေတာတော့ မဟုတ်။ နာမည်ပျက်မည့်အလုပ်မျိုး လုံးဝမလုပ်။

သည့်ကြားထဲကတောင် မမကို သူ ယူလိုက်၊ ရလိုက်တာကိုပဲ လူတွေက ပုံကြီးချဲ့ပြီး သိုက်မိုးညိုလေး ဘာလေးနှင့်။

ယောက်ျားတို့ရဲ့မာယာဟာ လှိုင်းကြီးလေထန်မို့ မမ၏ အချစ်ကမ်းပါးကြီးခမျာ တမြည့်မြည့်ကြွေရ အရည်ပျော်ရ။

သူကတော့ မမကို သူ့အချစ်တွေ၊ စေတနာတွေကို မာယာတွေနှင့် အတုမှန်းမသိ အစစ်မှန်းမသိ ဖူးဖူးမှတ်ပေးရဲ ပါပဲ။

ဒါမှ သူ့ဘဝ အဆင်ပြေမှာပေါ့။ ယခုဆို အိတ်စပရက် ကားကြီး (၂) စင်း၏ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဘဝတူတွေအပေါ်မှာ မော် ကြားနိုင်ပေပြီ။

သိုက်မိုးညို မကလို့ သိုက်ဘိုးအေလို့ပဲခေါ်ခေါ်။ အဓိက က လူရယ်လို့ဖြစ်လာလျှင် လူပေါ် လူဖော်လုပ်နိုင်ဖို့။

မမကို သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမည်။ တစ်နေ့ ရွှေညတစ်လုံး ဥပေးနေသည့် ငန်းမကြီးကို သူမှမချစ် ဘယ်သူ ချစ်မလဲ။

အင်း မမအနားက ဘော်ဒီဂတ်လိုလို၊ ဒရိုင်ဘာလိုလို ကောင်မလေးကိုတော့ သူ ကြည့်မရ။

မမက သူ့ကိုဦးစားပေးလွန်းတာရယ်။ ကောင်မလေးပုံစံ က လူလည်ပန်ကာ၊ ရှစ်စပ်က ဂျင်ဂျင်လည်ရုပ်ထွက်နေတာ

ရယ်ကြောင့်ပါ။

မမအပေါ် သူ့အချစ်တွေ စစ်၊ မစစ် ကိုယ့်ဘာသာ တောင် မဝေခွဲနိုင်ပေမယ့် သူ ဝေခွဲနိုင်မှာ စိုးရသည်။

သံညတော့ သူ ကောင်မလေးကို ကြည့်မရတာမဆန်း။ မြင်တာနှင့် ပြဿနာရှာချင်မိတာ မလွန်။

မမကို ဂျင်းထည့်ရမည်။

သည်နေ့ သူ သည်ပြဿနာကို ကိုင်တွယ်ဖို့အတွက် မမ အနားမှာနေပေးရမည်။ မနက် (၆) နာရီကတည်းက မမ၏ ဝေယျာဝစ္စများကို သူ့ကိုယ်တိုင် ယုယုယယ လုပ်ပေးနေ၏။

မျက်နှာသစ်တာ၊ အလှပြင်တာ၊ အဝတ်လဲတာတို့ပေါ့။ မမကတော့ အားတုံ့အားနား။

“ရတယ်မောင်ရဲ့။ လေပြည်လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ မောင် သွားစရာရှိတာသွားပါ။ ဒီနေ့ ကားနားထားလို့လား။ မောင့်ကို မမက ပြုစုရမှာပါကွယ်။ မမ မိန်းမဝတ္ထရားမကျေနိုင်တာ ခွင့် လွှတ်နော်”

“ဪ မမရယ် ဒီကောင်က မမမျက်နှာမြင်နေရရင် ထမင်းမဆာတော့တဲ့ ကောင်ပါဗျ။ မောင်က ငယ်သူပဲ။ မမကို

မောင်ကသာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမှာပါ”

“ဪ ဖိန်းမဆိုတာ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေပွန်ရမှာပေါ့။ မောင်သွားပါ။ လေပြည် လုပ်ပေးလိမ့် မယ်။ မမ ဒီနေ့ ပတ်တီးဖြည့်ရမှာ။ ရွှေဆိုင်လည်း သွားမယ်”

“အဲဒီကောင်မလေးကို အားကိုးရလို့လား။ မောင်တော့ သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုလွဲနေသလိုပဲ”

“ဘာလွဲတာလဲ မောင်ရဲ့။ ကြံကြံဖန်ဖန်။ မောင်နဲ့သူက လေ အလကားနေရင်းကို မတည့်နေကြတာပဲ”

“မောင်က လူကဲခပ်တတ်တယ်လေ။ ဘဝသမားဆို တော့ လူတွေကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဒါက အမှန်အကန်၊ ဒါက အကြံအဖန်ဆိုပြီး သိတယ်”

အန်တီအခန်းပေါက်ဝအကွယ်မှာ လေပြည်ရပ်ပြီး နား ထောင်နေရင်း လက်သီးဆုပ် ငြိမ်နေရပါသည်။ သက်မိုးညို သူ့ကို မကောင်းကြံစည်နေတာ။

“လေပြည်ကိုတော့ မောင် လက်ရှောင်ထားလိုက်။ သူနဲ့ မမက ရေစက်ကိုပါတာ။ မမအသက်ရှင်နေတာ သူ့ကြောင့်။ တကယ်ဆို မောင် လေပြည်ကို ကျေးဇူးတင်နေရမှ။ လေပြည်

ကြောင့် မောင် မုဆိုးဖိုမဖြစ်တာ”

“မမကလည်း မမက တကယ်ရိုးတယ်။ ဒီရန်ကုန်မြို့ ငြီးထဲမှာ အဲဒီလို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ အယောင်ဆောင်တွေ လူလိမ်တွေဆိုတာ ရိုက်သတ်လို့တောင် ကျေနဲ့ဘူးသိလား”

“ဟင် မောင်ရယ် ... ကြံကြံဖန်ဖန်”

“မမ မသိပါဘူး။ သူက လူလည်ပန်ကာဆိုတော့ မမ တို့ ကားနဲ့တိုက်ချင်ယောင်ဆောင်ခိုင်းပြီး ကယ်တင်ရှင်ဝင်လုပ် တာပေါ့။ ပိုရိုသေသပ်လွန်းလို့ မချာ သူ့မာယာပရိယာယ်မှာ တားခနဲ ပစ်ကျသွားရတာ”

“ဟယ် မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်။ မမ အဲဒီလောက် နဲ့အမနေပါဘူး။ ကားကလည်း ပြုန်းခနဲ ဝင်တိုက်တာ။ သူ ချက်ခနဲဆွဲလိုက်တာလည်း လျင်လွန်းလို့သာ။ မောင် လေပြည် အပေါ် အဲဒီလောက်အထင်မလွဲပါနဲ့။ မုန်းပါနဲ့ကွယ်။ လေပြည် က လူကောင်းပါ”

ပန်းနုလေပြည် အန်တီအခန်းပြင်မှ ကြားနေရသည့် စကားများကြောင့် ဒေါသတွေထွက်ရသလို သတိလည်း ထား

ရမုန်း သိသွားသည်။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့ သိုက်မိုးညိုရယ်။ ငပြူးကပြီနေတဲ့ နှင့်အကြံအစည်တွေ၊ အယုတ်တမာတွေ၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှု တွေရဲ့ ရန်ကနေ အန်တိုကို ငါ ရအောင်ကာကွယ်သွားရမယ်။

အန်တိုအနားမှာ သူ အကြံနှင့်ကပ်နေ၊ ချောက်ချနေ တော့မှာမို့ လေပြည် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်သွားရသည်။

သက်မိုးညိုကတော့ ဆီပွတ်ကျည်ပွေ့လို မမနားထဲသို့ လေပြည်မကောင်းကြောင်းတွေကို ကလိမ်စေ့ ငြင်းဆင်ပြီး ပြော နေတုန်း။

သက်မိုးညို မမအနားမှာတစ်နေ့လုံးလည်း နေမပေးနိုင် ပါ။ သည်နေ့ ခိုင်နှင့်တွေ့စရာရှိသည်။

ခိုင်ဟာ သူငယ်ချစ်ဦးပါ။ သူ ဆင်းရဲစဉ် ကားသမား ဘဝကတည်းက အနွံအတာခံပြီး ချစ်လာခဲ့သည့် အချစ်ရူးမလေး ပါ။

သူ့ထက် (၁၀) နှစ်လောက်ငယ်သည့် သူ့အိမ်နီးချင်း မလေး။

မနေ့က ခိုင်ကို သူ မြို့ထဲမှာတွေ့လိုက်ရသည်။ ကားနှင့်

ဘာနှင့် လှလှပပ၊ ခန့်ခန့်ညားညားဖြစ်နေသည့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခိုင်ခမျာ အံ့သြငေးမောလို့။

ခိုင် သူ့အကြောင်းတွေ ဘာမှသိပုံမရ။ သူ့ကတော့ ခိုင်နောက်မှာ ချစ်သူတွေ ၄-၅ ယောက်မက။ ကားပိုင်ရှင်၏ ဘုမတောင်ပါလိုက်သေး။ အဆင်ပြေမလားလို့ပါ။ နောက်တော့ သူပဲ အလုပ်ပြုတ်ပြီး လေလွင့်ရတော့မလို့။

မမနှင့်တွေ့ပေလို့သာ ရတနာပုံဆိုက်ရတာ။ မမအနား မှာ လိုအပ်တာလေးတွေ လုပ်ပေးပြီးတော့ သက်မိုးညို ထုံးစံ အတိုင်း အပြင်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

“မမ မောင် ဒီနေ့ ကားလိုင်စင် သက်တမ်းတိုးစရာ ခွဲလို့။ ကားမလိုက်တာ။ (၉) နာရီချိန်းထားတယ်”

“သွားပါ မောင်ရဲ့။ မမ လေပြည်နဲ့ပဲ ဆေးခန်းသွား လိုက်မယ်။ ရွှေဆိုင်သွားမယ်။ လေပြည်က ကားမောင်းလည်း ကျွမ်းတယ်။ အကင်းလည်းပါး၊ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်တာလည်း သူ့အပြင် (၂) ယောက်မရှိတူ။ မောင့်အလုပ်တွေသာ စိတ်ချ လက်ချလုပ်ပါ။ ကားသမားတွေက သိပ်စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး။ မောင်ကိုယ်တိုင်လုပ်။ ဒါမှ ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်းခဲ”

“အင်းပါ၊ ကားလိုင်စင်က အရေးကြီးနေလို့။ မမ သူနဲ့ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်တယ် ... ဖြစ်တယ်”

သက်မိုးညို စတိုင်အပြည့်နှင့် ကားသော့ဆွဲကာ ထွက်လာပေမယ့် လူက မလုံမလဲ။ ငယ်ချစ်ဦးနှင့် သွားတွေ့မှာလေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ဖာထေးသည့်သဘောနှင့် မမကို အားပါးတရ မွှေးပစ်လိုက်သည်။

“အား ချစ်လိုက်ရတာ မရယ်။ ဆယ်သက် ဆယ်ကမ္ဘာ ချစ်လို့တောင် ဝမှာမဟုတ်”

“ပိုလိုက်တာမောင်ရယ်။ ကဲ သွား သွား။ ကားတွေက ကျပ်ပါဘိသနဲ့။ ကားကိုလည်း ကြည့်မောင်းနော်”

သက်မိုးညို ကားထွက်သွားတော့မှ ပန်းနုလေပြည် အန်တီအခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။

“လေပြည်”

“အန်တီ ဒီနေ့ ပတ်တီးဖြည့်မှာ”

“အေးပါ၊ ကဲ လာ ထမင်းစားခန်းအရင်သွားကြစို့။ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)စားကြစို့”

အန်တီကို ဦးချစ်နှင့်တင်တွန်းပြီး လေပြည် ထမင်းစားခန်းသို့ပို့ပေးသည်။ နှစ်ယောက်အတူစားကြ သောက်ကြပြီး ဆေးခန်းသို့ အရင်ဝင်ရသည်။

ဆေးခန်းမှ ပတ်တီးဖြည့်ပေးသဖြင့် ခြေထောက် အခြေအနေက သိပ်မဟန်သေး။ လေပြည်အကူအညီနှင့်သာ လျှောက်သည်။

“ဆိုင်ဝင်မယ်”

ဆိုင်မှာ စာရင်းတွေစစ်၊ လျှောက်ကြည့်။ ဒေါ်သက်ထား နဲ့အတူ လေပြည်က အလုပ်သင်သဘောမျိုး လုပ်နေသည်။

စာရင်းကို သေသေချာချာ စစ်တော့ ဒေါ်သက်ထားစံ ဆိုင်မလာနိုင်သည့် တစ်ပတ်ကျော်အတွင်း စာရင်းတော်တော် ကွာနေပြီ။ သိန်းရာဂဏန်းကျော်။

ပန်းနုလေပြည် အန်တီမမြင်နိုင်သည့် အချက်တွေကို ထောက်ပြတော့ ခင်ပြည့်စုံဝေ ဒေါသတွေ တချောင်းချောင်း။

ဒေါ်သက်ထားစံ အလိုသာဆိုလျှင် မဝေကိုယုံသည်မို့ စာရင်းတွေကို ကြည့်ရုံကြည့်ပြီး လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်ချည်း။

ယခု လေပြည်က သေချာစစ်လေတော့ စာရင်းကွာတာ

တွေ ပေါ်ပေပြီ။ ခင်ပြည့်စုံဝေ ဆွေဆွေခွန်နေပေမယ့် ပြီးထားရတာပါပဲ။

“အန်တီ ဒီမှာ စာရင်းတွေကွာနေတယ်။ ရောင်းရပစ္စည်းနဲ့ ငွေစာရင်းနဲ့မကိုက်ဘူး”

“ဟင် ဟုတ်လား”

သည်တော့မှ ဒေါ်သက်ထားစံ မျက်လုံးပြူးရသည်။ မန်နေဂျာမဝေက သည်တော့မှ ဟိုလိုလို သည်လိုလို။

“သမီး သေချာပြန်စစ်ပါဦးမယ် အန်တီ။ မြန်မြန်လုပ်လိုက်လို့ပါ”

မဝေ စာရင်းတွေပြန်တောင်းပေမယ့် လေပြည် ချက်ချင်းမပေးပါ။

“နေဦး မိတ္တူဆွဲထားမယ်။ ကွန်ပျူတာနဲ့ ဆေ့စ်လိုက်ဦးမယ်”

မဝေ ဆွဲလုလို့ မကောင်းသဖြင့်သာ အံကြိတ်ပြီး ကြည့်နေရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် လေပြည်ကို အမှန်ကြိတ်လိုက်ချင်ပုံ။

“သူက ဘာနားလည်လို့လဲ။ ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်ဖူးလို့လဲ”

“အိမ်မှာ အရောင်းဆိုင်ရှိတာပဲ။ စာရင်းတွေ လေပြည်ပဲလုပ်ရတာလေ။ မကျွမ်းချင်လည်း ကျွမ်းရ၊ မသိချင်လည်း သိရ”

“ဘာပညာမှ မတတ်ဘဲ ငါ့လို အိကိုဘွဲ့ရ၊ စာရင်းကိုင်ကိုများ လာပြီး စစ်ဆေးနေတယ်”

“စေတနာသာအဓိကပါ။ လေပြည် လောလောဆယ်ဘွဲ့မရသေးပေမယ့် ဒီလိုပဲ စာရင်းကိုင်သင်တန်းလည်း တက်ထားပါတယ်။ အိမ်မှာ လက်တွေ့လုပ်ရပါတယ်”

မဝေ မကျေမနပ်ဖြစ်နေပေမယ့် ဒေါ်သက်ထားစံက တော့ လေပြည်ကို အလုံးစုံယုံကြည်ပြီးသား။

“မဝေ နင် စာရင်းကို သေချာပြန်လုပ်။ ပြန်စစ်။ စာရင်းနဲ့ငွေနဲ့ကွာနေတာပဲ။ ဘွဲ့၊ ချရ၊ မချရ စေတနာပါမယ်။ လက်တွေ့လုပ်တတ်မယ်ဆိုရင် မြင်တာပဲ။ လုပ် ပြန်လုပ်လိုက်။ မနက်ဖြန်ပြန်တင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ”

ထိုနေ့က လေပြည်နှင့်အန်တီတို့ ညနေစောင်းမှ အိမ်ပြန်ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

အခန်း (၁၀)

သက်မိုးညို၊ မခိုင်ကိုစောင့်နေတာ။ သူငယ်ချင်းဆို
တိုက်ခန်းမှာပါ။

မခိုင်နှင့်သူ မတွေ့ရတာ နည်းနည်းကြာပြီလေ။ သူ
ရော ဘာတွေလုပ်နေသလဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ မြင်ရတာ
တော့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိလှ။

သူတွေးနေတုန်း တိုက်ခန်းတံခါးခေါက်သဖြင့် ချောင်း
ကြည့်ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ခိုင်”

“ကိုကို”

ခိုင်က သူ့ကိုပြေးဖမ်းပြီးခိုတော့ သူလည်း ချော်လဲရော
ထိုင်။ အသက်အစိတ်မို့ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးလေး ဖြစ်လာသည့်
ခိုင်ကိုယ်လုံးလေးက အသက်ရှူမှားချင်စဖွယ်။

“ထိုင်ပါဦးခိုင်ရယ်၊ ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေ
လဲ ပြော”

“ကိုကိုရော”

သူ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေပေပြီ။ ခိုင်လည်း သူ့ဘေးမှာ
ဘုရော်ရရ ဝင်ထိုင်၏။ သူ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိလိုက်သည်။
မီးခိုးတွေ ခိုင်ဘက်သို့ မှုတ်ထုတ်ပြီးမှ -

“ခိုင် အခု ဒီရန်ကုန်မှာ အလုပ်ဝင်နေတယ် ကိုကို”

“ဟင် ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာလဲ။ အထည်ချုပ်
မှာလား”

သက်မိုးညို ပျာပျာသလဲမေးတော့ ခိုင်က မျက်ရည်
ကျနေသည်။ အတန်ကြာမှ -

“သူဌေးအိမ်မှာပါ ကိုကို”

“ဟာ”

သူဌေးတွေ၏ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းစိတ်ဓာတ်၊ မောက်မာ တတ်သည့်စိတ်ဓာတ်ကို သူ့သိပြီးသား။ အများစုက စိတ်ဓာတ် ရိုင်းစိုင်းနေတတ်ကြတာ။

ခိုင်အသံလေးက ဆို့ဆို့နှင့်နှင့်။

“သူဌေးကတော်ကြီးကို ပြုစုရတယ်။ သူဌေးကြီးကို လည်း”

“တော် တော် ခိုင်”

“သူတို့က အသက် (၆၀) ကျော်တွေပါ ကိုကို”

“(၆၀) ကျော်လည်း လျော့မတွက်နဲ့။ ခုခေတ်က (၇၀) ကျော်တွေလည်း စိတ်မချရဘူး။ ခိုင် ချက်ချင်း အလုပ်ထွက် ခိုင် တစ်လကို လစာဘယ်လောက်ရသလဲပြော။ ကိုကိုပေးမယ်”

“တစ်လကို တစ်သိန်းပါကိုကို။ ခိုင် အိမ်ကို ပြန်ပေး တယ်လေ။ အိမ်မှာ အဖေနဲ့အမေက အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး”

သူ ခိုင်ကိုယ်လုံးလေးကို ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်ထားရင်း ရင်ထုမနာတွေဖြစ်နေမိ၏။

“ဒါပေမဲ့ ခိုင်ကြောင် ကိုကိုမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေ ချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ရတဲ့ငွေကိုပဲ ခိုင်လိုချင်ပါတယ်”

သူ ခိုင်ကို ပွေ့ထားရင်း ဖျပ်ခနဲ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ခိုင်ဟာ သူ့ရဲ့နာမ်ရုပ်ကလေး။ သူ့ရဲ့ပဉ္စမံတပ်သား။ သူ့ဘက်တော် သားလေးဖြစ်လာမှာပေါ့။

“ခိုင် အိမ်လိုက်ခဲ့။ သူများအိမ်မှာ အိမ်အကူလုပ်မယ့် အစား ကိုကိုအိမ်မှာလုပ်”

“ကိုကိုမှာ အိမ်ရှိပြီလား”

“ရှိပြီ လိုက်ခဲ့”

ခိုင် သက်မိုးညိုကို မော့ကြည့်နေလိုက်တာ အကြာကြီး။ ပြီးမှ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။

“ကိုကိုမှာ အိမ်ထောင်ရှိနေပြီလား”

“ဘာဆန်းသလဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုဇနီးက ကိုကိုထက် အသက် (၂၀) နီးပါးကြီးတယ်။ သိတယ်မလား။ သူဌေးမကြီးပီပီ ရောဂါအစုံရှိတယ်”

သက်မိုးညို၏စကားအသွားအလာကို ခိုင် သိပါသည်။

“ခိုင်ကြောင့် ကိုကိုတို့အိမ်ထောင်ရေး အဖုအထစ် မဖြစ် စေချင်ပါဘူး။ ခိုင်ဘဝနဲ့ခိုင် ရှိပါစေ”

“ခိုင်ကို ကိုကို စိတ်မချဘူး။ ခိုင်ဘဝ ပျက်စီး။ နစ်မွန်း”

အဲ တစ်ခုပဲ။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေ၏သတင်းပို့ချက်အရ မေမေ နောက် အိမ်ထောင်သည် မေမေထက် အသက် (၂၀) လောက်ငယ်တာ။ မေမေကို အရမ်းချစ်ပြန်တာ။ ပိုင်းလုံးဟု ယူဆရပါသည်။ မေမေအသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရပါသည်တဲ့။

သည်တော့ သူဟာ သားတစ်ယောက်ပီပီ မေမေကို ပြန်လည်စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုအပ်လာပြီဆိုတာ နားလည်ရ၏။

သူက လူငယ်ပီပီ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ပျော်မွေ့နေမိပေမယ့် မေမေကိုတော့ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ ပြန်ပြီး စောင့်ရှောက်ရ ဖေးမရ မှာပေါ့။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ သွေးသားရင်းချာရယ်လို့လည်း မေမေပဲ ရှိတော့တာလေ။ ဖေဖေလည်း ကွယ်လွန်ပြီ။ ကျန် ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်းမရှိ။

ဒါကြောင့် ထက်ဘုန်းသွင် မြန်မာပြည်သို့ အပြီးပြန်လာ ခဲ့ပါပြီ။ သည်မှာပဲ ရလာသည့်ပညာတွေနှင့် လုပ်ကိုင်စားသောက် တော့မည်။

မေမေခင်ပွန်းကို ဖအေလိုသဘောမထားနိုင်ပေမယ့် ရန်

လုပ်ဖို့၊ ရန်တကျက်ကျက်ဖြစ်ဖို့တော့ သူ စိတ်မကူး။ မေမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာကိုမလိုလား။

ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာ အရာရာကို အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းရင်း လောကကြီးထဲဆက်ပြီးလျှောက် သွမ်းရမည်။

အခြေအနေတွေကို အရင်းအတိုင်း သိချင်တာမို့ သူ မေမေကို အကြောင်းမကြားဘဲ ဖျပ်ခနဲ အိမ်ပြန်လာဖို့ စီစဉ်ခဲ့ သည်။ မေမေ ဆပ်ပရိုက်(စ်) (အံ့ဩ) ဝမ်းသာရအောင်ပါ။

မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ပြီး သူငယ်ချင်းတိုက်မှနေ မေမေ အနေအထားတွေကို (၂) ရက်လောက်စနည်းနာပြီး သည်နေ့ ညနေတော့ ထက်ဘုန်းသွင် မေမေအိမ်သို့ ယခုမှပြန်လာပုံနှင့် ဝင်တော့မည်။

ထက်ဘုန်းသွင် ကားနှင့်ပြန်လာခြင်းပါပေ။ အထုပ်အပိုး

တွေနှင့်ပေါ့။

ခြံတံခါးကိုနှိပ်လိုက်တော့ အိမ်ထဲမှထွက်လာသူဟာ ရှစ်ချောပြီး နူးညံ့ ညှိုးနွမ်းသည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ အိမ်အကူဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သူမ၏ရုပ်က အဆင့်အတန်းရှိပါသည်။

သူ့ကိုတံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ကားမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းသည်နှင့် သူ မေမေ့ကို အော်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“မေမေ မေမေရေ ... သားပြန်လာပြီ မေမေ”

“သား”

သားအသံကြားသည်နှင့် ဒေါ်သက်ထားစံ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့နှင့် အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လာခဲ့မိပြီ။ လေပြည်က နောက်မှ လိုက်ဖေးမရင်းပေါ့။ ယခုမှ ပတ်တီးဖြည့်ပြီးကာစလေ။

“အန်တီ အန်တီ လဲမယ်”

လမ်းသွားတတ်ခါစကလေးလို ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ ကယိုင်ကထိုး လျှောက်လာသည့် မေမေ့ကို ခပ်ချောချော၊ ခပ်မာမာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လိုက်ပြီးဖေးမလို့။

ဟ မေမေ့မှာ အခြွေအရံတွေက များလှချည်လား။ ဒါနဲ့များ အထီးကျန်ရသေးသတဲ့။

ထက်ဘုန်းသွင် မေမေ့ကို ဆီးကြိုပြေးဖက်မိပါသည်။ သူက တစ်နှစ်တစ်ခါတောင် ပြန်မလာဖြစ်။ (၅) နှစ်မှ (၂) ခါပဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

“သားရယ် ... အသားတွေညှိုးပြီး ကြမ်းတမ်းလာလိုက်တာကွယ်”

သူ့ပစ္စည်းတွေကို အိမ်အကူတွေက ဝိုင်းပြီးသယ်နေကြဉ့် သူက မေမေနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်သည်။

သားအမိ (၂) ယောက်၏ (၂) နှစ်စာအလွမ်းတွေက ခြောက်ကုန် ဆိုမကုန်။

မေမေက သူ့အကြောင်းတွေ အကုန်မေး၏။ သူတို့ သားအမိက ဖုန်းလည်း သိပ်မဆက်ဖြစ်ကြ။ ဖုန်းဆက်ဖို့ အဆင်မပြေ။

“သားက တဝသမားလေ မေမေရဲ့။ အလုပ်ထဲမှာ အလုပ်ပဲ လုပ်နေတာဆိုတော့ အသားတွေ မည်းတာပေါ့။ မေမေကတော့ ပိုပြီးနုလှနေတယ်”

“သားရယ် ... သားက သက်သက်ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာတာပါ။ သားဖေဖေထားခဲ့တဲ့ စီးပွားတွေ သားတစ်သက်

သုံးမကုန်ပါဘူး”

“ဒုက္ခရှာတာမဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့။ သားက ပညာရှာတာပါ။ ပညာရှာရင်း ကျွဲကူးရေပါဆိုသလို ဥစ္စာလည်း ပါလာတာပါ”

သူက ဒေါ်လာတွေပါလာသူမို့ မြန်မာငွေနှင့်ကျ မနည်းမနော။ ပထမ (၂) ခေါက်ပြန်လာတုန်းက မြေကွက်တွေ ဝယ်ထားခဲ့၊ တိုက်ခန်းတွေ ဝယ်ထားခဲ့တာလည်း တော်တော် ဟုတ်နေပေပြီ။

“အေးပါ သားရယ်၊ ခုတစ်ခါတော့ ငါ့သား အပြီးပြန်လာခဲ့တာမလား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ။ သား မေမေ့အနားမှာ အပြီးနေတော့မှာ”

သည်စဉ် ကားတစ်စီး တိုက်ရှေ့သို့ ထိုးရပ်လာပြီး ကားထဲမှ ထွက်လာသူမှာ သက်မိုးညို။ သားရှေ့မို့ ဒေါ်သက်ထားစံကိုယ့်ယောက်ျားကို မောင်လို့လည်းမခေါ်ရဲ။ ပြေးလည်းမကြိုရဲပါ။ ကိုယ်က သားလူမျိုးရဲ့ မိခင်။

“ဟော ကိုသက်တောင် ပြန်လာပြီ။ လာ ကိုသက်။

ဒီမှာ မမရဲ့သား ပြန်ရောက်လာပြီလေ”

“ဪ”

သက်မိုးညို မျက်နှာမပျက်အောင် ဟန်ဆောင်လိုက်ပေမယ့် ပီပီရီရီမရှိ။ သူရင်ထဲ တော်တော်ပင် ဟတ်ထိသွားပြီလေ။

သည်အရွယ်၊ သည်ပညာနှင့် နိုင်ငံတကာလှည့်လာသည့် သားကြီး၏မိခင်ကို သူ အရင်လို ကြက်ကလေး။ ငှက်ကလေး လှည့်သလို လှည့်ရမည်မထင်တော့။

အို လူကြိုရင် အားလုံး မဖြစ်နိုင်တာ မရှိပါဘူး။

သက်မိုးညို ဒေါ်သက်ထားစံ၏ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ထက်ဘုန်းသွင်နှင့် တစ်ဖက်စီ။

လေပြည်ကတော့ အန်တိုကိုယ်စား မျက်နှာတွေပူနေမိသည်။ သားနှင့်ခင်ပွန်းက အရွယ်မတိမ်းမယိမ်း။ အသက်သာကွာမှာ။

“အပြီး ပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်မှာနေမှာလဲ”

မေးမိမေးရာလား။ ရည်ရွယ်ချက်နှင့်လားတော့မသိ။

သက်မိုးညို၏စကားက အိုးနင်းခွက်နင်း။ ထက်ဘုန်းသွင် မဲ့ လိုက်ပါ၏။

“ဒီမှာနေမှာပေါ့ဗျ။ ဒါ ကျုပ်အိမ်ပဲ။ ကျုပ်အဖေက ကျုပ်နာမည်နဲ့ ဆောက်ခဲ့၊ ထားခဲ့တဲ့ တိုက်နဲ့ခြံ”

သက်မိုးညို မျက်နှာပျက်သွားပြန်ပြီ။ သူ့သိတာက မယားပစ္စည်းလင်ပိုင်၊ လင်ပစ္စည်းမယားပိုင်။

ဒေါ်သက်ထားစံ၏ပစ္စည်း သူပဲပိုင်မယ်ထင်ထားတာ။ ရပါတယ်လေ။ ပြောင်းလဲယူရမှာပေါ့။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်မေးတာက နေပြည်တော်မှာ အခြေချမှာလား။ မန္တလေးမှာ အခြေချမှာလားလို့ပါ”

“ဒီမှာပဲ အခြေချမယ်။ ဒီရန်ကုန်မှာ ကျုပ် လွန်ခဲ့တဲ့ (၅) နှစ်က ဝယ်ထားခဲ့တဲ့ မြေကွက်တွေ၊ တိုက်ခန်းတွေ တော် တော် ဈေးတန်နေပြီကြားတယ်”

သက်မိုးညိုတစ်ယောက် မစ္စရိယစိတ်တွေ ရင်ခေါင်းထဲ မှာ တလိပ်လိပ်တက်လာနေ၏။ ဒီကောင် မလွယ်ပါလား။ သူ့ဌေး သားရယ်လို့ ကလပ်တက်၊ အရက်သောက်၊ ပြိုင်ကားလျှောက် မောင်းနေသည့် လူပေါ်ကြော့ သူ့ဌေးသားမျိုးမဟုတ်။

နိုင်ငံရပ်ခြားမှာသွားပြီး စီးပွားရှာ၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက် လျှောက်နေသည့် အာဂသူဌေးသား။ နောက်ပြီး ဖခင်က အမွေတွေခွဲပေး၊ လွှဲပေးထားသည့် သား။

ဒေါ်သက်ထားစံပိုင်တာ ရွှေဆိုင်ပဲလား။ ဘာတွေရှိသေး လဲ။ မအေထက် သားကတောင် ပိုပြီးအဆင်ပြေမည်ပုံ။

သည်စဉ် နိုင် အအေးလာဖို့လျှင် သက်မိုးညို အကြံရ သွားသည်။ နိုင်ကို သူ့ညီမဝမ်းကွဲဆိုပြီး ခေါ်လာခဲ့တာလေ။ ဒေါ်သက်ထားစံကလည်း ယောင်းမဆိုပြီး ဦးစားပေးပါ၏။

နိုင်အသွင်က ကျိုးကျိုးနွံနွံနှင့် ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်။ စိတ် နှလုံးနူးညံ့သူမို့ သူပုံချသလိုရမှာပဲ။

နိုင်အသွင်က နူးနူးညံ့ညံ့နှင့် လှလှပပလေးပါ။ သနား ငွယ် ချစ်စဖွယ်။

ဒေါ်သက်ထားစံကပင် သားဖြစ်သူနှင့် နိုင်ကို မိတ်ဆက် ပေး၏။ အနားရှိလူအားလုံးနှင့်ပါ တစ်ဆက်တည်း မိတ်ဆက်ပေး ပါသည်။

“သား ... သူလေးက ကိုသက်ညီမဝမ်းကွဲလေး နိုင်တဲ့။

အားကိုးရာမရှိလို့ ခေါ်ထားရတာ။ အားလည်း ကိုးရပါတယ်ကွယ်။ တော်တော်အလုပ်လုပ်နိုင်တယ်”

“သူက ဒေါ်ဥ၊ သူက အေးမ၊ ဒါလေးကတော့ မေမေ့ အပါးတော်မြ၊ ဘော်ဒီဂတ် ပန်းနုလေပြည်တဲ့။ မေမေ့အသက် သခင်မလေးပေါ့ကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

ထက်ဘုန်းသွင် ပျာပျာသလဲ။ မေမေ့အသက်ကို လုပ်ကြံတာ ဘယ်သူလဲ။ သူ့စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်။

“ဪ... အခု ရန်ကုန်မှာ ကားတွေ များလွန်းတယ် မဟုတ်လား သားရဲ့။ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေ ကျူးကျော်တွေများသလို ချမ်းသာတဲ့သူတွေကလည်း အများကြီး။ ကားတွေများတော့ ကားအက်ဆီးဒင့်တွေလည်း များတာပေါ့ကွယ်”

“ဟာ မေမေကလည်း မေမေက ကားစီးနိုင်တဲ့လူတန်းစားလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ကားချင်းတိုက်မိတာလား။ မေမေကိုယ်တိုင်ကားမမောင်းသင့်တော့ပါဘူး။ ခက်တာပဲ ကျွတ်”

သူ့အမေကို ပျာပျာသလဲ ဟိုကြည့် သည်ကြည့်၊ ဟိုရှာ သည်ရှာနှင့် ဒဏ်ရာရှာနေသည့် ထက်ဘုန်းသွင်။ အသွင်က

င်းရိမ်မှုနှင့် တချစ်တောက်တောက်။

“မေမေကလည်း အရင်လိုနေတာနဲ့ သားရယ်။ ကားက ဘိုက်မိမလိုဖြစ်တုန်း လေပြည် ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်လို့ပေါ့”

“သူလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ကားမောင်းပြီး မေမေ့ကို ဆေးခန်းနဲ့ လိုတာလုပ်ပေးနဲ့”

“ဪ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လေပြည်။ မေမေ့ကို ကယ်လိုက်လို့”

“လေပြည်က တော်တော်အားကိုးရတယ် သားရဲ့။ ဒါနဲ့ မေမေ သူ့အိမ်မှ သွားခွင့်တောင်းပြီး မေမေ့အနားမှာ ခေါ်ထားလိုက်တာ။ မေမေ့ သက်တော်စောင့်၊ ဒရိုင်ဘာ၊ စာရင်းစစ်”

“ပီအေ ပြောပါတော့ မေမေရယ်”

သားအမိတွေ ရယ်မောရွှင်ပြနေရိုက် သက်မိုးညို ခွင့်တောင်းပြီး သူ့အခန်းသို့ တက်သွားသည်။

“ကဲ မေမေ့သားလေးလည်း ကိုယ့်အခန်းကိုယ်သွား။ မေမေတို့ ညစာကို သားပြန်လာတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ အပြင်ထွက်စားကြမယ်။ ရေချိုး၊ အဝတ်လဲပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့နော်”

“အိမ်မှာပဲစားပါ့မယ် မေမေ။ မေမေနဲ့အတူ စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်ပါတယ်”

“မေမေက သားကို ခမ်းခမ်းနားနား ကြိုဆိုချင်တာပဲ”

“ရပါတယ် မေမေ။ မေမေစီစဉ်ထားတဲ့ ဟင်းတွေ သား ခံတွင်းတွေမှာ သေချာပါတယ်။ အိမ်မှာပဲ မိသားစုလက်ဆုံစား မယ်”

“ဒါဆိုလည်း သား သဘောပါ။ မခိုင်နဲ့အေးမ နင်တို့ အစ်ကိုလေးကို သူ့အခန်းထိ လိုက်ဖို့လိုက်ကြဦး”

“ရတယ် မေမေ၊ သားဘာသာ သယ်သွားမယ်၊ ရ တယ်”

ထက်ဘုန်းသွင်က အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အခန်းသို့ သူ့အိတ် တွေဆွဲပြီး တက်သွားသည်။

သက်ဖိုးညိုက လောလောဆယ် အပေါ်ထပ်ရှိ သူတို့ အခန်းမှာလည်းနေသည်။ အောက်ထပ်ရှိ ဒေါ်သက်ထားစံ၏ အခန်းမှာလည်းနေသည်။

“လေပြည် ... အန်တီတို့ထမင်းပွဲ သွားပြင်ကြရ အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ဒေါ်သက်ထားစံတို့အားလုံး ထမင်းစားခန်းသို့သွားကြ ကာ ထက်ဘုန်းသွင်ကို ကြိုဆိုသည့်အနေဖြင့် ညစာစားပွဲကို အထူးစီမံနေတော့သည်။

သူက်လက် ထက်မြက်သည့်ဟန်ကြောင့် ယောက်ျားလေးဆန်နေ
သလိုလို။

အင်တာနေရှင်နယ်ဟန်လေးနှင့်။

မခိုင်လည်း လှလှပပ ဝတ်ရ၊ စားရပါသည်။ လေပြည်

ဆည်း အဆင့်မြင့်မြင့် ဝတ်ရ၊ စားရပါ၏။

ထမင်းစားပွဲမှာ စကားစမြည်တွေ ပြောကြားရင်း တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကဲခတ်နေကြသူတွေကတော့ သက်
နိညိုနှင့် ထက်ဘုန်းသွင်း။

ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့နေတာလားတော့မသိ။

သက်မိုးညိုက ကားသမား၊ ဘဝမသားမို့ လူရည်လည်

လှကဲခတ်တတ်သလို။

ထက်ဘုန်းသွင်ကလည်း သူဌေးသားပေမယ့် နိုင်ငံရပ်

ခြား တိုင်းတစ်ပါးမှာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်ခဲ့ လျှောက်ခဲ့သူ
ပီပီ အရာရာ နှံ့စပ်ပါသည်။

ဟန်တွေ ဘယ်လိုဆောင်ဆောင် မာယာတွေ ဘယ်လို

သုံးသုံး၊ ပုံးပုံး၊ အရေပြားအောက်ထိ ထိုးဖောက်မြင်နိုင်စွမ်းပါ
၏။

အခန်း (၁၂)

ညစာစားပွဲမှာ မိသားစု စုံစုံညီညီ။

ဒေါ်သက်ထားစံ၊ သက်မိုးညိုနှင့် ထက်ဘုန်းသွင်း

နောက် မခိုင်နှင့်လေပြည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ဒေါ်ဥနှင့်အေးမထက် အဆင့်မြင့်
သည်။ မခိုင်က သက်မိုးညို၏ညီမဝမ်းကွဲ၊ လေပြည်က ဒေါ်
သက်ထားစံ၏ပီအေ။

မခိုင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ချောလှပြီး ချစ်
စရာကောင်း၏။ လေပြည်ကတော့ ကိုယ်ဟန်ကျော့ရှင်းသလို

ဒေါ်သက်ထားစံ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့သာ ဟန်ဆောင်
ဖုံးကွယ်နေကြပေမယ့် မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ကြပြီးသာ။

အထူးသဖြင့် ထက်ဘုန်းသွင်က သက်မိုးညိုကို ပိုပြီး
အကဲခတ်သည်။

သူ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်သည့် (၂)ရက်အတွင်း
အစစအရာရာ စုံစမ်းလေ့လာနေခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်သက်ထားစံ သက်မိုးညိုပန်းကန်ထဲ ဟင်းထည့်ပေး
လိုက်၊ ကိုယ့်သားပန်းကန်ထဲ ဟင်းထည့်ပေးလိုက်။

“စား သာ။ စား ကိုသက်”

“မေမေလည်းစားလေ”

ထမင်းပိုင်းမှ တစ်ယောက်တစ်ပြန် ထည်ပေးကြရင်း
စားရင်း သောက်ရင်း စကားတွေက ကွန်ရက်သဖွယ်။

ထက်ဘုန်းသွင်က အရာရာ သူသိကြောင်း တီးတာပေး

“မေမေ ကား (၂) စီးထောင်ထားတာ အခြေအနေ
ဘယ်လိုရှိလဲ”

ဒေါ်သက်ထားစံနှင့်အတူ သက်မိုးညိုပါ မျက်လုံးဖြူ
ရ၏။

“ကောင်း ကောင်းပါတယ် သားရယ်။ ဝင်ငွေမဆိုပါ
ဘူး”

“ကိုယ်မကျွမ်းတဲ့အလုပ်ဆိုတာ အရှုံးပေါ်တတ်တယ်
မေမေရဲ့”

“ဪ... ကိုသက်က ကားသမားလေ။ ကျွမ်းပါတယ်
သားရယ်”

“ကားမောင်းတတ်ရုံနဲ့ စီးပွားရေးနားလည်တာ မဟုတ်
ဘူး မေမေရဲ့။ တော်ကြာ မေမေပစ္စည်းတွေ ပလုံကုန်မယ်”

ထက်ဘုန်းသွင် သက်မိုးညိုကို ဒဲ့ကစ်နေတာ။ အပွေး
မြင် အပင်သီး။ အသွေးမြင် အသွင်သီး။ သည်ကောင် မေမေကို
အချဉ်ဖမ်းနေတာ။ ပိုင်းလုံး၊ ချူလုံးလုပ်နေတာ။ နိုင်ငံတကာ
ပတ်လာသူမို့ ထက်ဘုန်းသွင်မြင်ပြီးသာ။

မျက်စိစပါးမွေးစူးတော့တာ မဆန်း။ သက်မိုးညိုက
လည်း အရေထူသည်။ ကံကံမဆတ်။ ရန်ဖြစ်နေလို့ အကျိုးမရှိ။
မာယာတွေသုံးရုံပေါ့။

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မမကိုကြည့်ရုံ၊ အသနားခံရုံ။
ရှေ့နေငှားလိုက်တာပေါ့။

“ကားထောင်တာ လပိုင်းရှိသေးတယ်။ အမြတ်အစွန်း ရှိပါတယ် သားရဲ့။ မေမေရွှေဆိုင်ထက်တောင် ဝင်ငွေကြမ်း သေး”

“သတိလေးတော့ထားပေါ့ မေမေရယ်။ ခုခေတ်က ကိုယ်က ကျူးရင် ကိုယ့်ခူးတောင် ယုံရတာမဟုတ်ဘူးလေ။ လူတွေက ရမယ်ဆို ဘနဖူး သိုက်တူးမယ့်သူချည်းပဲ”

သက်မိုးညို မျက်ခုံးပင့်ပြီး ကျားပြုံး၊ ဘီလူးရယ် ရယ် လိုက်ချင်ပါ၏။ ဒါ သူ့ကိုဒဲ့ကစ်တာ။ သည်အကွက်လောက်တော့ မဖြူ။ သူကလည်း ဒေါသက်ထားစံကို ပုဏ္ဏတိုင်လုပ်ပြီး ပြန်တွယ် ပါ၏။

“ခုခေတ်က တူတွေ၊ သားတွေလည်း ယုံရတာမဟုတ် ဘူး မမဖေရ။ သားသမီးယုံ စုံလုံးကန်းတဲ့။ အရာရာဆင်ခြင်နိုင်မှ၊ အသက်ညစ်စောင့်၊ ဥစ္စာကံစောင့်တဲ့။ မမကြားဖူးတယ် မဟုတ် လား”

ဒေါသက်ထားစံမဟာ ရင်တမမ။ မတည့်အတူနေဖြစ်ရ တင်မက ပဋိပက္ခတွေ၊ ဝိရောဓိတွေအထိ ဖြစ်မလာစေချင်တာ အမှန်။

ပထွေးနှင့်မယားပါသားဆိုတာ ကမ္ဘာနိယာမကိုက တည့် ခဲသားပဲ။ ချစ်ချစ်ခင်ခင် မရှိကြလျှင်နေပါစေ။ တစောင်းစေးနှင့် မျက်ချေး မဖြစ်လျှင် တော်ပါပြီ။

“ကဲ ... စကားပြောနေရတာနဲ့ အစားအသောက်တွေ ဖုတ်ကုန်ကြပါပြီ။ ထမင်းပဲ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ စားကြပါဦး။ ပြီးမှ ကောင်းပြောကြပါ။ သားကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ မေမေ စီစဉ်ထား တယ်လေ၊ စား ထည့်စား”

“ကိုသက် စား။ ဒါ ကိုသက်ကြိုက်တာ”
ဒေါသက်ထားစံ သားကို အရင်ဟင်းထည့်ပေးပြီး သက် မိုးညိုကို နောက်မှ ထည့်ပေးလျှင် သက်မိုးညို မျက်နှာပျက်လေ သ်။

လေပြည်က အန်တို့ကို ဟင်းထည့်ပေးပြီး ကိုယ့်မိုက် ကိုယ် ဂရုတစိုက် ဖြည့်တင်းပါလေတော့သည်။
မခိုင်ကလည်း ခေါင်းငုံ့ပြီး မြန်မြန်ပြီးအောင်သာ စားနေ မိ၏။

သည်ပြဿနာဟာ တစ်သက်မငြိမ်းတော့မည့်ပြဿနာ။ အနာဆွေ။ အနာဟောင်းဖြစ်တော့မှာ။ သူ လိမ္မာပါးနပ်စွာ

ကိုင်တွယ်နိုင်ပါမှ။

သည်တော့ ဒေါ်သက်ထားစံ ကိုယ်ပဲ စကားတွေ ခိုင်ခံ့ ပြောရင်း သားနှင့်ယောက်ျားကို အစားပဲစားစေတော့သည်။

ထမင်းပွဲလေးသာသာယာယာဖြစ်အောင် မနည်းဖန်တီး ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆက်ပြီး ထိုင်ကြရပြန်သည်။

ထက်ဘုန်းသွင်နှင့် ဒေါ်သက်ထားစံတို့ သားအမိမှာ စကားတွေက ပြောလို့မကုန်။ သက်မိုးညို မစ္ဆရိယစိတ်တွေနှင့် မျက်နှာကြီး မအိမ်သာဖြစ်နေပေမယ့် စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး တွေ သူမသိလိုက်မှာစိုးသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ၎င်းတုတ်ကြီးထိုင် နေရ၏။

လေပြည်နှင့် မခိုင်ကတော့ သူတို့ခိုင်းချင်ရာခိုင်းစို့ အတွက် အနားမှာရှိနေပေးရသည်။ မိသားစုစကားပိုင်းမှာ မရှိ ချင်ပေမယ့်မရ။

“သားက အပြီးပြန်လာတာလား။ ဟိုကိုပြန်သွားဦးမှာ လား”

“အပြီးပြန်လာတာပါ မေမေ။ သား စီးပွားဥစ္စာလည်း တော်တော်စုမိနေမှပဲ။ လုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ထောင်မယ်”

“လိုလည်း မေမေထုတ်ပေးမှာပေါ့ သားရယ်။ သား ဝယ်ထားခဲ့တဲ့မြေကွက်တွေ၊ တိုက်ခန်းတွေကလည်း တော်တော် ချေးတက်နေပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ မြေကွက်တွေမရောင်းပါဘူး မေမေ။ တိုက်ခန်းတွေတွေ ဆောက်မယ်။ ၎င်းတာ၊ ရောင်းတာ အဆင် ပြေသလိုလုပ်မယ်။ မေမေက ရှယ်ယာပါပေါ့”

ဒေါ်သက်ထားစံ ပြီးရင်း သား၏ခေါင်းလေးကို ပွတ် ဆေးနေတော့ သက်မိုးညို မျက်နှာပျက်နေ၏။

“ခွေးကောင် မအေဆိက ချူပြီ။ ငါလည်း လက်ဦးမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုပြောလို့တော့မဖြစ်ဘူး။ သူ့သားနဲ့သူ့ဘော်ဒီ ဝတ်က လည်တယ်။ အခြေအနေကြည့်နေမှ”

ဒေါ်သက်ထားစံ၏အနားမှာကပ်ထိုင်နေတာ သက်မိုး ညို။ အရှက်မရှိ ယှဉ်တွဲထိုင်နေ၏။ မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြုနေခြင်း။

ထက်ဘုန်းသွင်ကတော့ သူ့အမေ၏ ရှေ့ဆိုဖာမှာ ထိုင် ခင်း သူ့အစီအစဉ်တွေကိုပြောပြ တိုင်ပင်နေပါ၏။

စီးပွားရေးတွေပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း။

“မေမေ အဲဒီစီးပွားရေးအလုပ်တွေ မလုပ်ခင် သား

ဘုရားဖူး ထွက်ချင်တယ်။ မေမေရယ်၊ သားရယ်၊ သူတို့ပါပေါ့”
ထက်ဘုန်းသွင်၏စကားကို ပျာပျာသလဲ ထောက်ခံသူ
ကတော့ သက်မိုးညို။

“ကောင်းတယ်၊ မမလည်း အနားယူဖို့လိုအပ်နေတာ။
တစ်နေ့တစ်နေ့ တကုပ်ကုပ်နဲ့။ ကိုသွင် သွားချင်တဲ့နေရာပြော
အစ်ကို စီစဉ်လိုက်မယ်”

“မလိုပါဘူး။ ကျုပ်ဘာသာ စီစဉ်တတ်ပါတယ်”

ထက်ဘုန်းသွင် ဂျစ်တိုက်နေပေမယ့် သက်မိုးညိုအသွင်
က ခပ်ပြုံးပြုံး။ တကယ့်သဘောကောင်း၊ မနောကောင်းကြီးလို့

“ဪ... ကိုသွင်က ခုမှ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ခါစ
ဆိုတော့ အစ်ကိုက စေတနာနဲ့ စီစဉ်ပေးချင်လို့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သွားမယ့်အစီအစဉ်ထဲမှာ ခင်ဗျားမပါ
ဘူး။ ကျုပ်အမေနဲ့အတူ ကြည်ကြည်နူးနူး ကုသိုလ်ယူချင်လို့
သွားမှာ။ အကုသိုလ် မများချင်ဘူး”

ထက်ဘုန်းသွင် ခွေးပေါက်လေးလို ရန်လိုနေတော့
သက်မိုးညို ဗန်းတွေတွန့်ပြလိုက်၏။

“ကိုယ်ချင်းတော့စာပါကိုသွင်ရယ်။ ကိုယ့်တက်ကလည်း

လွှဲစားပေးပါဦး။ ခုလို ချစ်စခင်စ ကြင်နာစအချိန်မျှာ ခွဲခွာနေရ
မယ်ဆိုတော့”

“တော်တော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်အမေကို ကျုပ်
တစ်ပတ်လောက်မှ ဘုရားဖူးခေါ်သွားခွင့် မရှိဘူးလား”

“ခေါ်လို့ရရင် ခေါ်သွားပါဗျာ။ မမက ခြေထောက်ပတ်
ဘီးဖြည့်ထားတာလည်း မကြာသေးတော့ နားနားနေနေ နေသင့်
ဘာအမှန်ပါပဲ။ ကဲ မမ အိပ်ကြစို့။ (၁၀) နာရီထိုးပြီ။ မောင်
ကိုယ်တိုင် ဆေးတိုက်မယ်။ လာ ထ”

ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသည့်နှယ် သက်မိုးညို ထရပ်လိုက်ပြီး
ဒေါ်သက်ထားစံကို တယုတယ ဆွဲထူလေတော့ ထက်ဘုန်းသွင်
ဒေါသတွေ တရှူးရှူးထွက်ရ၏။

လေပြည်နှင့်မခိုင် မျက်လုံးပြူးနေရသည်။ ဘာတွေ
ဖြစ်လာမှာလဲ။ ဒေါ်သက်ထားစံ လိမ္မာပါးနပ်ရွာ ကိုင်တွယ်ရပါ
သည်။

“ကဲ... သားလည်း ပင်ပန်းလာတာ နားလိုက်ဦးနော်။
မနက်မှ သားကြိုက်တာတွေ ချက်ကျွေးမယ်။ စကားတွေ
ပြောကြမယ်။ သားလည်း အိပ်တော့နော်”

သူ့သားကို ချောရင်း သက်စိုးညိုခေါ်သွားရာသို့ ဒေါ်သက်
ထားစံ ပါသွားရတော့သည်။

ထက်ဘုန်းသွင် အရှုံးနှင့်ရပ်မထားနိုင်ပါ။ အိမ်အကူ
တွေ့ဆီမှ စကားနှိုက်မှာပေါ့။

“ကဲ”

သူက လေပြည်နှင့်မခိုင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ကဲလိုက်
တော့ မခိုင်က ကြောက်ဖူးတုန်နေသည်။ သူက မရိုးမသား
ဝင်လာရသူ။

သက်စိုးညို၏ချစ်သူ၊ လင်မယား မကျတကျချစ်သူ။
လေပြည်ကတော့ သူ့ကို မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ကြည့်နေ

၏။

“ပြော မေမေနဲ့သူ့ယောက်ျားအကြောင်း”

“ကိုယ့်ဘာသာ အကဲခတ်ပါလား။ ကျွန်မတို့လည်း ခုမှ
ဒီအိမ်ရောက်တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ပြီးတော့ ဟိုလူအကြောင်း
ဒီပို့ ဒီလူအကြောင်းဟိုပို့လည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး”

လေပြည်က ခပ်ရှင်းရှင်းပင်ပြောပြီး ကိုယ့်အခန်းရှိရာသို့
သွားမည်ပြင်လျှင် ထက်ဘုန်းသွင် လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆဲထား၏။

“နေဦး ... ငါပြောစရာ ရှိသေးတယ်”

လေပြည် စိတ်ဆိုးချင်ပေမယ့် သည်းခံလိုက်ပါသည်။
ဆိုက်ကတော့ ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်မတတ် ကြောက်နေ
ပါ၏။

“ငါ မေမေနဲ့စကားတွေ အတွင်းကျကျ ပြောချင်တယ်။
သားအမိ (၂) ယောက် နွေးနွေးထွေးထွေး နေချင်တယ်။ တို့
သားအမိ ဘုရားဖူးသွားချင်တယ်”

“သွားပေါ့”

“သွားမှာ ဒါပေမဲ့ ... ဟိုလူ မပါစေချင်ဘူး။ ငါတို့သား
အမိပဲ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာသွားချင်တာ”

“ဒါတော့ ရမလား”

“ရမှဖြစ်မယ်။ နင်တို့စဉ်းစားကြည့်လေ။ ငါက မအေ
ရှင်။ ကိုယ့်အမေ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ကလူကျီစယ်နေနေတာ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြင်ချင်မှာလဲ။ သူတို့ ဟန်းနီးမွန်းထွက်တာ
ငါက ထိုင်ကြည့်နေရသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မတို့က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟိုလူကို နားဝင်အောင်ပြော။ ငါတို့သားအမိနောက်

လိုက်မရှောင်ဖို့”

“ကျွန်မတို့က အိမ်အကူအဆင့်၊ အလုပ်သမားအဆင့် ပါ။ စကားလည်းမပြောရဲဘူး။ အကြံလည်း မပေးရဲပါဘူး။ ကိုယ့် ဘာသာပဲ နည်းလမ်းရှာပါ”

“အမလေးဟဲ့ အားများကိုးရမလားလို့။ ကဲ ... သွား သွားကြတော့”

ပါမစ်ရသည်နှင့် လေပြည်တို့ (၂) ယောက် ကိုယ့်အခန်း အသီးသီးသို့ လစ်ကြဲပါတော့သည်။

အခန်း (၁၃)

သက်မိုးညို။

ရန်သူတော်ပေါ်လာပြီမို့ သွေးအေးနေလို့ မရတော့။ ဒေါ်သက်ထားစံကို အပိုင်ကိုင်ရမည်။ ဟိုလိုလို သည်လိုလို လုပ်နေလို့ကတော့ သူ ဘာမှရလိုက်မှာမဟုတ်။

မိန်းမတွေ၊ အထူးသဖြင့် သားသမီးရှိသည့်မိခင်တွေဟာ သင်ယောက်ျားထက် ကိုယ့်သားသမီးကို ပိုပြီး စေတနာထား ဘတ်ကြ၏။

ယခုလည်း သူ့ဇနီးဟာ လင်နှင့်သား ဘယ်သူ့ကို ဦးစား

ပေးမှာလဲ။ အင်း... သူ လိမ္မာပါးနပ်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့။

မိန်းမ၏အလိုကိုလိုက် အကြိုက်ကိုဆောင်။ သဘောထားတွေကြီးပြပြီးမှ ကိုယ်လိုရာဆွဲရမည်။

သူ့သားက မအေနှင့် (၂) ယောက်တည်း ခရီးထွက်ချင်တာကို နောက်ဆုံးမှ မတတ်သာလို့ လိုက်လျောရသည့်ပုံ လုပ်ပြရမည်။

နည်းနည်းတော့ ရစ်ပေး ချစ်ပေးလိုက်ဦးမည်။ သူ ဒေါ်သက်ထားစံကို ယုယစွာ တွဲခေါ်လာပြီး အိပ်ရာသို့ ဖို့သည်။ နောက် ဆေးကို ကိုယ်တိုင်တိုက်သည်။

ပြီးမှ သူမအနားမှာ အတူပူးထိုင်၊ ဖက်ထားရင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းသည့်ပုံမျိုး သရုပ်ဆောင်လိုက်သည်။

“မမ သားကို တကယ်ချစ်တယ်နော်”

ဒေါ်သက်ထားစံ သက်မိုးညိုကို စိတ်မကောင်းသည့်ပုံနှင့် ကြင်နာစွာကြည့်မိသည်။

“ဪ မောင်ရယ်... ကိုယ်မွေးထားတဲ့သားဆိုတော့ ချစ်ရတာပေါ့။ မတူညီတာတွေ လာပြီးတန်းမညှိပါနဲ့ကွယ်။ သားကို ချစ်တာနဲ့ ယောက်ျားကိုချစ်တာ တစ်ဘာသာပီပါ”

ဒေါ်သက်ထားစံ ကြိုပြီးပိတ်ထားသည့်ကြားမှပင် သက်မိုးညို ဆက်လက်သရုပ်ဆောင်၏။

“စကားပုံကတော့ လင်ကိုဘုရား သားကိုသခင်တဲ့။ မမကတော့ လင်ကိုငန္ဒာ။ သားကိုဘုရင်ပေါ့နော်”

“ဟော... မောင့်ကို မမ ဘာတွေများခိုင်းစားနေလို့လဲကွယ်။ ကား (၂) စီးထောင်တာလည်း မောင်ပူဆာလို့ပါ။ မောင့်ကို လုပ်ငန်းထူထောင်ပေးတာလေကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်က ကိုယ်ရှာရသမျှ ဟောဒီချစ်မကိုပဲ ပေးတာပါ။ ပေးချင်နေတာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မရဲ့မျက်နှာလှလှလေးကို ရွှေကွပ်ထားချင်တာပါ”

“မောင်ရယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံ အရည်တွေပျော်ရပေပြီ။ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လှုပ်နှင့် တုန်ရီမောပန်းသလို ဖြစ်လာရသည်မို့ အိပ်ရာထဲသို့ လဲလျောင်းလိုက်ရသည်။

သက်မိုးညိုကလည်း အလိုက်သင့်။ သူ့ချစ်မဘေးမှာ ဝင် လဲလျောင်းလိုက်ပြီး ဒေါ်သက်ထားစံကို ကလေးလေးလို ပွေ့ဖက်ယုယနေလေ၏။

“အိုကွယ် မောင်ရယ်”

သားတို့အဖေဟာ လူကြီးတွေသဘောတူလို့သာ လက်ထပ်ခဲ့ရသည်။ သူမထက် (၁၀) နှစ်ကျော်ကြီးသူပါ။

ကိုကိုဟာ တည်ကြည်ခံညားပြီး အနေအထိုင်တည်တူညီယခု သက်မိုးညိုလို တိတိတာတာ ခရာတတ်သူမဟုတ်။

သက်မိုးညိုကတော့ မိန်းမကျမ်းကျေသူမို့ ဒေါ်သက်ထားစံကို မလှုပ်နိုင်အောင် ဖမ်းစားတတ်ပါသည်။

အပြောတွေ၊ အမူအရာတွေ၊ အယုအယတွေနှင့် တစ်ဖက်သားခမျာ တွင်းဆုံးကျရပေတော့မည်။

“မ ချစ်မ”

တဖွဖွခေါ်ရင်း သက်မိုးညို အငမ်းမရတွေဖြစ်ပြီ။ ချစ်ပြနေတော့ ဒေါ်သက်ထားစံ လောကကြီးကို မေ့ရသည်။ သူ့ယောက်ျားဟာ သူ့အပေါ် တကယ်ချစ်တာပါ။

ကား (၂) စီးထောင်ပေးထားတာလည်း သူ့ထံ စာရင်းနှင့် အတိအကျ ငွေပြန်အပ်သည်။ တကယ် အားကိုးရသည့် ယောက်ျားပါ။

“မောင့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်။ မ၊သာ မောင့်အချစ်ဦး

အချစ်ဆုံး မောင့်အသက်သခင်၊ မောင့်ဘဝရဲ့ ပဲ့ကိုင်ရှင်ပါ။ မနွေမတွေ့ခင်က မောင့်ဘဝဟာ ဘာမှအနှစ်သာရမရှိ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ”

“မောင်ရယ် မမက မိန်းမသားပါ။ တည်မိတဲ့ဘုရားလဒဲပဲနားနားဆိုသလို ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ရော ကိုယ့်အချစ်အတွက်ပါ ယူမိတဲ့ယောက်ျားကို သေတစ်ဖန် သက်တဆုံး ပေါင်းချင်ကြတဲ့သူတွေချည်းပါကွယ်”

“မောင်က စိုးရိမ်လို့ပါ။ မမှာ သားကလည်း ကိုယ်ရင့်တူကြီးနဲ့ဆိုတော့ လင်နဲ့သားကြားမှာ ပျာများပြီး ဒီက မျက်နှာမရှိတဲ့ကောင်ကိုပဲ ကျောတစ်ရာ ရင်တစ်ရာ ရိုက်ပြီး ခြိုင်ရပ်နှင်မှာ စိုးလို့ပါ”

“အိုကွယ် မောင်ရယ်”

သက်မိုးညိုက ဒေါ်သက်ထားစံ၏ ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်၊ ခေါင်းထိုးပြီး မျက်ရည်မထွက်ဘဲ တရှိုက်ရှိုက် ငိုကြွေးပြနေလျှင် ဒေါ်သက်ထားစံ အရည်ပျော်ရုံမက အမှုန့်ပါ ဖြစ်ရပါတော့သည်။

မျက်ရည်တွေစိုစိုရွဲရင်း သက်မိုးညိုကို ကျောလေး

ပွတ်ကာ ချော့ရတော့တာ။

“တိတ်ပါ မောင်ရယ်။ မမ ချစ်လွန်းလို့ အားလုံးနဲ့ဆေးသားနဲ့ပါ အတိုက်အခံလုပ်ပြီး လက်ထပ်ထားရတဲ့ ယောက်ျားပဲ။ မ သေထိ မစွန့်ပစ်ပါဘူးကွယ်။ စိတ်ချနေော်”

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်သွားကြပေမယ့် သက်မိုးညိုကတော့ စပါးကြီးမြေ့လို ရစ်ပတ်တင်းကျပ်ထားပြီး ဆက်လက်ညှို့ငင်နေဆဲ။

“ခုလည်း ခရီးထွက်တာ မောင်ကျန်ခဲ့ရမတဲ့ မရယ်။ မက ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ မောင် ဘယ်စိတ်ချနိုင်မလဲ မရဲ့အနား မကပ်ရဘူးဆိုလည်း မကပ်ပါဘူး။ ကားမောင်းပေးပါရစေ။ ကားမောင်းတဲ့ဒီရိုင်ဘာတစ်ယောက်လို့သာ သဘောထားပြီး ခေါ်ပါနော် နော်။ မောင် နောက်ကနေ မကို လိုအပ်တာလေးတွေ လုပ်ပေးခွင့်၊ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရခွင့်လေးတော့ ပေးပါ”

ဒေါ်သက်ထားစံတစ်ယောက် အရည်ပျော်ရုံတင်မက ကလီစာ တစ်ခွေလုံး ပြုတ်ကျနေရပေပြီ။

“မောင်ရယ်”

ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နေအောင် သက်မိုးညိုကို သနားမိသဖြင့် သားတော်မောင် ကိုလူဆိုးနှင့် အတိုက်အခံပါတီထောင်ဖို့ စိတ်ကူး ဆုံးဖြတ်မိလိုက်သည်။

ဘဝမှာ သားက အရေးကြီးသလို ယောက်ျားကလည်း အရေးပါတာပဲ။

သားကမှ အတောင်အလက်စုံရင် ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးစုံကန်ပြီး ခွဲထွက်သွားမှာ။ ယောက်ျားကတော့ ငါ့အနားမှာ ရာသက်ပန်ယုယ ဂရုစိုက် ကြင်နာမှာ။

သည်လိုတွေးမိပြီး ဒေါ်သက်ထားစံ ယောက်ျားကို ယုယချော့မော့ရင်း သူတို့သွားမည့်ခရီးမှာ ခေါ်ပို့မည်ဟု ကတိပေးလိုက်လေတော့သည်။

အိမ်နီးချင်းတွေပို့ တစ်ယောက်သဘောကိုလည်း တစ်
သောက်မြင်မိခဲ့ပါ၏။

ကိုကိုရော သူမပါ ဘဝကို ရုန်းကန်ခဲ့ကြရသူတွေ။
နောက်တော့ ကိုကိုလည်း ရေကြည်ရာမြက်နုရာကို ရွှေ့ပြောင်း
အလုပ်သမားလုပ်ရင်း သူမနှင့်ကွဲသွားသွားခဲ့ကြ၏။

ကိုကိုနှင့်မခိုင် အဆက်အသွယ်တွေလည်း ပြတ်ခဲ့ကြ
ပါသည်။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပြန်တွေ့ကြတော့ ကိုကိုက သူ့အိမ်သို့
အလုပ်လုပ်ရအောင် ခေါ်လာခဲ့သည်။

သူမ လိုက်လာမိတာ လိပ်ပြာမလုံ။ သူမလိုက်လာမိတာ
မားသွားပြီလား။ ကိုယ်က အားကိုးတကြီးနှင့် ကိုယ့်ဘဝအတွက်
အရိပ်ရမလား။ ခိုနားရာရမလားလို့ သဘောရိုးဖြင့် အလုပ်လုပ်
ရအောင် လိုက်လာခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုက သူ့ညီမဝမ်းကွဲအဖြစ်
သရုပ်ဆောင်စေခဲ့ရာ -

နောက်ပြီး မစွန်းရင်းကလည်းရှိ၊ ကန်စွန်းခင်းကလည်း
ငြိဆိုသလို ကိုကိုနှင့်သူမက စည်းကျော်နေကြသည့်ချစ်သူတွေ။

အငိုလွယ် အရှိုက်ခက်ဆိုတာ သူမလိုဘဝမျိုးကိုဆိုလို
တာ ဖြစ်မည်။

အခန်း (၁၄)

မခိုင်။

ကိုယ့်အခန်းလေးထဲမှာ မျက်ရည်တွေစီးကျရင်း ကိုယ်
ဘဝကိုယ် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမိရသည်။

အချစ်ဆိုတာ သူမအတွက်တော့ အဆိပ်။ သက်မိုးညို
ကို ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက ချစ်မိ ကြင်နာမိခဲ့သည်။
သူ ဘယ်လိုပင် ကိုယ့်အပေါ် အလေးအထား ထားထား ကိုယ်က
တော့ တစ်သက်မှာတစ်ခါ၊ တစ်ဘဝမှာ တစ်ချစ်တည်းဆိုသည်
အချစ်နှင့် ချစ်ခဲ့မိသည်။

“မယားငယ်”

“ဒုသနသော”

“ကာမေသု”

စကားလုံးတွေက မိုင်းမိုးတွေလို မခိုင့်နားထဲသို့ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဆင့်ကဲသွားကြလျှင် သူမ မျက်ရည်တွေ စိမ့်လာတော့သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏မာယာခွံမှာ သူမ နစ်ကွဲကျရှုံးခဲ့ရပြီလား။ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး အဖတ်ဆယ်လို့ မရတော့ဘူးလား။

နောက်ဆုံး ဒေါ်ဥတို့ အေးမတို့နှင့် တစ်ခန်းတည်းသွားနေလျှင် ကိုကိုအန္တရာယ်မှ ရှောင်နိုင်ကြောင်းတွေးမိသွားသဖြင့် သူတို့နှင့်အတူ သွားနေဖို့ မခိုင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးပိုက်ကာ ဒေါ်ဥတို့အခန်းထဲသွားတော့ ဒေါ်ဥတို့ (၂) ယောက်လုံး သူမကို အံ့ဩတကြီးကြည့်နေကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမ”

“မခိုင်တစ်ယောက်တည်း မအိပ်ရဲလို့ပါ”

“ပထမရက်တွေတော့ တစ်ယောက်တည်းအိပ်နေတယ်

ဟေ့တ်လား”

“ပထမရက်တွေကလည်း မခိုင် အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ရတာပါ။ မခိုင် အိပ်ပါရစေနော်”

မခိုင်ဟာ သက်စိုးညို၏နမဝမ်းကွဲမို့ ဒေါ်ဥတို့ထက် အဆင့်မြင့်ပါသည်။ အသွေးအမွှေးလည်း ပြောင်သည်။ ဒေါ်ဥထက်မခံရဲ။ သူမတို့နေရတာ ခုတင်မရှိ၊ ဘာမရှိ။ ကြမ်းပြင်မှာ ဈာခင်းပြီးအိပ်ရတာ။

“ဖြစ်ပါ့မလား မခိုင်ရယ်။ ဒေါ်ဥတို့နေရတာက မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ရတယ်၊ မခိုင်လည်း ဒီလိုပဲ ဒေါ်ဥတို့နဲ့အတူ ကြမ်းပေါ်မှာ အိပ်ပါ့မယ်”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း အိပ်ပေါ့အေ။ ကျုပ်တို့ကတော့ ဘာမထူးပါဘူး။ ကဲ ... အိပ် အိပ်”

“မခိုင် အလယ်မှာဝင်အိပ်မယ်နော်။ ဘေးမှာဆို ကြောက်လို့ပါ”

“ဟေ တော်တော်အခြေအနေဆိုးနေပါလားအေ။ ကဲ ကြိုက်သလိုအိပ်ပါတော်”

မခိုင် ဒေါ်ဥနှင့် အေးမ၏အလယ်တွင် ဝင်အိပ်လိုက်ရ
တော့မှ ဘဝင်ကျပြီး စိတ်ချလက်ချ အိပ်လိုရသွားသည်။

ခြင်္သေ့ကြီးနဲ့ တစ်ဂူတည်းအောင်းနေရသည်အဖြစ်မှ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံးကာကွယ်ခြင်းပေါ့။

အခန်း (၁၅)

ဘာတွေလဲ။

အနေအထားတွေကိုကြည့်ပြီး ထက်ဘုန်းသွင် မသင်္ကာ။

ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာ။ သွေးညှို့

နဲ့တွေ့ရနေသလိုလို။

သူ အချိန်မီပြန်လာမိသည်အတွက် စိတ်ထဲ ဘဝင်ကျရ

ပေမယ့် ဘဝင်မကျစရာတွေကလည်း အများအပြား။

သူတို့အိမ်ကြီးဟာ သားရဲတွင်းကြီးလား။

သက်မိုးညှို့။

သင်းဟာ ဘီလူးခေါင်းဆောင်းထားတာဖြစ်ကြောင်း။
 ဘယ်လိုအရေခွံလွှာပြရမှာလဲ။
 သက်မိုးညိုဟာ မုဆိုးကျော်။ သိပ်ပြီးတော့ ကျွမ်းသည့်
 မုဆိုးတစ်ဦး။
 မေမေ့ကို သားကောင်မဖြစ်အောင် သူ့ အစွမ်းကုန်
 ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ရလိမ့်မည်။
 အဆင်မသင့်လျှင် မေမေသာမက သူ့ပါ သားကောင်
 ဖြစ်သွားနိုင်၏။
 အိမ်ထဲမှာ မြေထွေဝင်နေသလား။
 အိမ်ကြီးဟာ မာယာဘုံကြီးလား။ ဘီလူးမတွေ ကြီးစိုးနေ
 သည့် မာယာတွင်းကြီးလား။
 အိမ်တွင်းမှာ မိန်းမချောတွေ (၃) ယောက်တောင်။
 ဒေါ်ဥကလွဲပြီး ကျန် (၃) ယောက်လုံး မိန်းမချောတွေ။
 သူတို့တွေကရော သက်မိုးညို ခေါ် သက်မိုးညို၏ ပဉ္စမ
 တပ်သားတွေလား။
 အေးမ၊ မခိုင်၊ လေပြည်။
 မိန်းမလှကျွန်းကိုရောက်နေသလိုပဲ။ (၃) ယောက်လုံး

တစ်မျိုးစီ တစ်ဆင်ဆီလှကြပါသည်။
 လေပြည်ကတော့ အလှဆုံးပေါ့။ လမင်းကြီးလိုလှသည်။
 သို့သော် ထို (၃) ယောက်လုံးကို ထက်ဘုန်းသွင် မယုံကြည်။
 သူတို့ဟာ သိုက်မိုးညိုရဲ့နယ်ရုပ်ကလေးတွေလား။
 သည်တော့ ထက်ဘုန်းသွင် သူ့အခန်းထဲမှနေပြီး မှန်ပြောင်းတစ်
 ထက်နှင့် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်၏။
 ဥစ္စာပစ္စည်းဟာ အသက်ကို ရန်ရှာသတဲ့။ မေမေက
 သူဌေးမကြီးမို့ သူ့ယောက်ျားကိုပင် စိတ်မချရ။
 အိမ်အကူတွေနှင့် စုပေါင်းပြီးလုပ်ကြံလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်
 သည်။ မေမေ့ဘော်ဒီဂတ်မလေးကရော။
 သက်မိုးညိုရဲ့လူလား။ အကွက်ဆင်၊ ခွင်ရိုက်ထားကြ
 သည့် လူတွေလား။ ထက်ဘုန်းသွင် အိမ်လို့မပျော်။
 သည်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးကို မာယာတွေနှင့် ပြည့်နှက်
 နေသည့် မာယာဆိပ်ကမ်းကြီးဟု မြင်နေမိသည်။
 မေမေ့ကို အပန်းဖြေခရီး၊ ဘုရားဖူးခရီးအဖြစ် ခွဲထုတ်
 ခေါ်ဆောင်သွားရင်း အခြေအနေတွေကို သူ စုံစမ်းချင်ပေမယ့်
 ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလားတောင်မသိ။

ဘုရားသိကြားမလို့ မေမေ့ကို သည်သားရဲတွင်းကြီးထဲမှ ကယ်ထုတ်နိုင်ပါစေ။ သည်မာယာဆိပ်ကမ်းမှ မေမေ့ကို ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်ပါစေ။

“တောက်”

သက်မိုးညို ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ထွက်နေမိသည်။

“ငါမွေးတဲ့ပျောက်က ငါ့ပြန်ခြောက်လို့။ ဒါ ဘာအချိုး

လဲ”

အချိုးကတော့ မခိုင်၊ ဒေါ်ဥတို့အခန်းထဲသို့ သွားအိပ်လို့

ပါပဲ။

သက်မိုးညို ခေါ် သိုက်မိုးညို။

သူ့ရင်ထဲမှာ အသည်းနှလုံးရှိ၊ မရှိ သူ မသိ။ သူသိတာ

သူ့နှလုံးသားဟာ သားရေပင်လို ဆွဲဆန်လို့ ကျွဲလို့ရသည်ဆိုတာ

ပါပဲ။

လူတွေကို အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေကို သည်းသည်းလှုပ်အောင် သူ ချစ်ပြတတ်ပါသည်။ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူအောင် သရုပ်ဆောင်တတ်ပါသည်။

ဒါဟာ သူ့ရဲ့မွေးရာပါ အရည်အချင်းပါပဲ။ သူ့လို အပေအတေ တစ်ယောက်အဖို့ မိုးထိအောင် လှေကားထောင်ဖို့ဆိုလျှင် မူယာမာယာတွေ တော်ကံတွေ ကြွားတတ်ရမှာပေါ့။

ဒေါ်သက်ထားစံကို သည်းသည်းလှုပ်အောင် ချစ်ပြနေပေမယ့် သူဟာ ကိုးတောင်ပြည့်ကျားကြီးမို့ အဘွားကြီးကိုချစ်ရတာ ဟာတာတာ။ ဘာလိုသလိုလို ညာလိုသလိုလို။

သည်တော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်။ ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာဆိုသလို သူ့ဩဇာကိုက်မည့် မခိုင်ကို ခေါ်လာခဲ့ခြင်းပင်။

မခိုင်ဘဝကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရာရောက်။ သူ့လိုအင်ဆန္ဒတွေလည်း ပြည့်စေ။ ယခုတော့ မခိုင်က လိမ္မာပါးနပ်စွာပင် ဒေါ်ဥတို့ အခန်းထဲသို့ရောက်သွားသဖြင့် သက်မိုးညို ဒေါသတွေ ထွက်နေရသည်။

လူသိခံလို့မဖြစ်သည့် ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်တွေမို့

ဒေါသတွေကို ပြန်မျိုချပြီး သက်မိုးညို ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်
ယောက်တည်းထိုင်ရင်း စီးကရက်သောက်နေလိုက်သည်။

သည်အခါ မှန်ပြောင်းထဲမှာ လူရိပ်တွေလို အောက်ထင်
ဆင်းလာသည့် ထက်ဘုန်းသွင်နှင့်တိုးလေ၏။

ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့နေကြသလိုပါပဲ။ တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသင်္ကာအကြည့်တွေနှင့်။ သက်မိုးညို
ကလည်း သူ့အိမ်မှာ မိန်းကလေးတွေ အများအပြားရှိတာနဲ့
ထက်ဘုန်းသွင်ကိုမသင်္ကာ။

ဒီကောင်ဟာ မိန်းမလိုက်စားသူလား။ မိန်းမခရစ်လား။

ထက်ဘုန်းသွင်ကလည်း သက်မိုးညိုကို ဒေါသတွေ
ဖြစ်နေမိ၏။ တောက် သစ္စာဖောက် လောက်ကောင်။ မေမေ့ကို
ထားပြီး ဘယ်သူ့ဆီ အဆောင်တော်ကူးမလို့လဲ။

သည်အိမ်ကြီးကတော့ တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းနေ
ပြီ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြဘဲ ဧည့်
ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေလိုက်ကြပုံက ထသတ်ချင်သည့်ရုပ်တွေနှင့်။
သက်မိုးညိုကပင် အရင် အိမ်ရှင်စတိုင်ဖမ်းပြီး -

“ကိုသွင် ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ဘာမှမလိုဘူး။ ကျုပ်နားထဲ အသံ ဗလံတွေကြားလို့
ဆင်းလာတာ။ ခင်ဗျားကရော ဒီအချိန်ကြီး မအိပ်ဘဲ ဘာ
ကလိမ်ကကျစ်လုပ်မလို့လဲ”

“မလုပ်ပါဘူးကွာ။ စီးကရက်သောက်ချင်လို့ ထွက်
သောက်တာပါ။ မမက စီးကရက်နဲ့ မခံနိုင်ဘူးလေ”

“ပြီးရော”

ထက်ဘုန်းသွင် အပေါ်ထပ်သို့ပြန်တက်သွားတော့မှ
သက်မိုးညိုလည်း ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ကိုယ်ပြန်ဝင်ရသည်။

“နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ။ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြ
သေးတာပေါ့”

အနီးမှာနေရသည့်နယ်။

မခိုင်က သူတို့ (၄) ယောက်လုံး၏ ပန်းကန်တွေထဲသို့
ဆင်းကြော်ထည့်ပေး။ လက်ဖက်ရည်ထည့်ပေးနေတော့ ဒေါ်
သက်ထားစံက -

“သမီးပါ လာဝင်လေ၊ လာ လာ ဝင်”

“ရတယ် အန်တီ၊ သမီး နောက်မှ ဒေါ်ဥတို့နဲ့စားမယ်”

“အို မဟုတ်တာ လာပါကွယ်”

“နေပါစေ မမ၊ သူက အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် မနေ
ဘတ်ဘူး။ မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးပဲ။ ဒေါ်ဥတို့နဲ့ တစ်တန်းတည်း
ထားလိုက်”

မခိုင်ကတော့ ခေါင်းကလေးငုံ့နေရုံ။ သူ ဘာကိုမကျေ
နပ်နေတယ်ဆိုတာ သိပြီးသား။ ရှိပါစေ။

“လာပါကွယ် ...လာ လာ”

ဒေါ်သက်ထားစံ ခေါ်လွန်းမက ခေါ်တော့ မခိုင် နေရာ
လွတ်နေသည့် ထက်ဘုန်းသွင်အနားမှာ ထိုင်ရသည်။

လေပြည်က သူမအတွက် ပြင်ဆင်ပေးပါ၏။ ထက်ဘုန်း
သွင် မခိုင်ကို အကဲခတ်နေမိသည်။

အခန်း (၁၆)

သက်မိုးညို။ ဒေါ်သက်ထားစံ၊ ထက်ဘုန်းသွင်နှင့်
လေပြည်။

နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းက လူအင်အားအပြည့်။
မိသားစု စုံစုံညီညီနှင့်မို့ ဒေါ်သက်ထားစံ စိတ်ချမ်းသာနေမိသည်။

သားနှင့်ယောက်ျားသာ နားလည်မှုအပြည့်နှင့် အဆင်
ပြေကြမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံး လူသားဟာ ဒေါ်
သက်ထားစံ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ယခုတော့ စနက်တံဖွက်ထားသည့် မိုင်းမိုး (၂) ငှ

သက်မိုးညိုကို အသေကြောက်ပုံရတယ်။ မောင်နှမ
ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ စမ်းသပ်ကြည့်ရဦးမယ်။

“စား ညီမ။ အစ်ကိုတို့ ဘုရားဖူးသွားရင် လိုက်ခဲ့ပါ
လား။ အညာဘုရားတွေ ရောက်ဖူးသလား”

“မရောက်ဖူးပါဘူးရှင့်”

“ဒါဆို လိုက်ခဲ့။ မေမေရယ်၊ အစ်ကိုရယ်၊ ညီမရယ်
ဟိုကောင်မလေး လိုက်ဦးမလား”

ထက်ဘုန်းသွင် အစားသာ ဂရုစိုက်နေသည့် လေပြည်
အား မေးလိုက်လျှင် ဒေါ်သက်ထားစံကပင် ပျာပျာသလဲ။

“လိုက်ရမှာပေါ့။ လေပြည်က မေမေ့ ဘော်ဒီဂတ်လေ”

“မမ မောင်လည်းလိုက်ချင်တယ်”

သက်မိုးညို ကလေးလေးလို ခွဲနွဲ့ပူဆာရင်း ဒေါ်သက်
ထားစံကို ကြာမျက်လုံးနှင့် ညှို့တော့ ကြားထဲမှ လေပြည်စေ့
ထက်ဘုန်းသွင်ပါ အော်ဂလီဆန်နေကြ၏။

အသိသာကြီး။ ဒေါ်သက်ထားစံကို မလှုပ်နိုင်အောင်
ညှို့ထားတာ။

“လိုက်ချင်လည်းလိုက်ပေါ့ ကိုသက်ရယ်။ ဒါပေမဲ့

အိမ်မှာ လူ ဘယ်သူကျန်မလဲ”

သည်နေ့ လေပြည်ဝတ်ထားတာ တီရှပ်အဝါအပွလေး
နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာ။ အိမ်မှာ ယောက်ျား (၂) ယောက်
တောင်ရှိနေတာမို့ ကိုယ့်အလှကို မဖော်ပြသည့်အပြင် လုံခြုံ
အောင်ပဲ ထုပ်ပိုးထားမိသည်။

မခိုင်ဝတ်ထားတာကတော့ ဖျင်သားအိအိ ဝမ်းဆက်
လေး။ သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာက ဖွံ့သည်မို့ ကိုယ်လုံးအလှက တစ်တစ်
ရစ်ရစ်။

အေးမကလည်း ဒေါ်သက်ထားစံပေးသည့် ဝမ်းဆက်
လှလှလေးနှင့်။ အိမ်မှာရှိသည့် မိန်းကလေး (၃) ယောက်လုံး
ရောင်စုံလိပ်ပြာလေးတွေနယ်။

ဒေါ်သက်ထားစံကလည်း အရွယ်နှင့်အညီလှပပါသည်။
ထက်ဘုန်းသွင်၊ သက်မိုးညို၏စိတ်ကို စမ်းသပ်နေတာ
ပါ။ သက်မိုးညိုနှင့် သက်ဆိုင်သူတွေဟာ ဘယ်သူလဲ။

“ဒေါ်ဥနဲ့အေးမ ကျန်ခဲ့တယ်လေ မရဲ့”

“ကိုယ့်အိမ်သားလည်း တစ်ယောက်လောက် ရှိဦးမှပေါ့။
ကိုသက်က အားတာမှမဟုတ်ပဲကွယ်။ ကျန်ခဲ့နော်”

ဒေါ်သက်ထားစံ ချောရသည်။ ယခုမှ ပြန်ရောက်လာ
သည့် သားကို ဦးစားပေးလိုက်ခြင်းပါ။ သည်အခါ သက်မိုးညိုက
လည်း မိန်းမစကားနားထောင်သည့်အချိုးချိုးပြလိုက်၏။

“မမက ကျန်ခဲ့သို့တော့လည်း ကျန်ခဲ့ရုံပေါ့လေ။ မခိုင်
နင်က ကားမှူးတတ်တယ် ကျန်ခဲ့”

သက်မိုးညို မခိုင်ကို ပထုတ်တော့ ထက်ဘုန်းသွင်နှင့်
တွေ့ပြီ။

“ကားမှူးပျောက်ဆေး အကောင်းစားပါတယ်။ မခိုင်မိမိ
ဖြစ်မှာပေါ့။ လေပြည်က မေမေ့ကို ပြုစု၊ မခိုင်က အစ်ကိုကို
ပြုစုပေါ့။ ဘောက်ဆူးကောင်းကောင်းပေးပါ့မယ်ကွာ နော်”

ထက်ဘုန်းသွင် တမင်ညစ်နေတာပါ။ မခိုင် ခေါင်းကြီး
ငုံ့ပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသလို သက်မိုးညိုကလည်း ဒေါ်သက်
မနည်းမျိုချထားရတာမို့ ရုပ်ကြီးက အီလည်လည်။

“သားရယ် နောက်မနေစမ်းပါနဲ့။ မခိုင်ကျန်ခဲ့။ အေးမ
လိုက်ခဲ့။ နင့်အစ်ကိုလေးကို လိုတာလုပ်ပေးရအောင်”

အစီအစဉ်က မခိုင်ကျန်ခဲ့ရမည်တဲ့။ မခိုင် မျက်လုံးဖြူး
သွား၏။ ကြောင်ရှေ့ ငါးကြော်ချပေးသလိုဖြစ်တော့မည်။ မစွန်း

ခေါင်းရှိခဲ့သည်မို့ ကန်စွန်းခင်းကလည်း ပြေးလို့လွတ်တော့မှာ
ဟုတ်။

ဒေါ်ဥကလည်း သူမကို ကာကွယ်နိုင်မည်မဟုတ်တော့။
ဦးအရေးကြီးတာက သူမရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ။

သူမဟာ ဆင်းရဲသူဖြစ်ပေမယ့် ကိုကိုကို ချစ်ခဲ့ပေမယ့်
ဇာလို့ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်နေသည့် ကိုကိုကိုတော့ ဆက်ပြီး
မနှောင်ဖွဲ့လိုတော့ပါ။

ကိုယ့်ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် အခြားအိမ်များမှာ အိမ်
အကူလုပ်ရမည့်အတူ ကိုကိုအိမ်မှာ ရိုးရိုးသားသားပဲ အိမ်အကူ
လုပ်ချင်တာပါ။

မကောင်းစိတ်လည်း မမွေးချင်ပါ။ မဟုတ်တာ မမှန်
တာ မရိုးဖြောင့်တာလည်း မလုပ်ချင်ပါ။

ဒုသနသောတွေ၊ ကာမေသုတွေလည်း မခိုင်ကြောက်ပါ
သည်။ အိမ်ထောင်ရှိသူကို ပြစ်မှားလျှင် ငရဲကမနေ။

အိမ်ထောင်ပြုမည်ဆိုလျှင်လည်း တိတိပပနှင့်
ယောက်ျားပီသသော အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်
လာနိုင်သည့်သူကိုပဲ ရွေးချယ်မည်။

သူဌေးကြီးတွေ၏ ဇယားတော့အဖြစ်မခံနိုင်။ ဘဝကို ရိုးရှင်းစွာပဲ ရင်ဆိုင်ချင်ပါသည်။ သည်တော့ သူမ အန်တို့ကို အရေးဆိုလိုက်၏။

“မခိုင်လိုက်ပါရစေ အန်တီ။ မခိုင် ဘယ်မှမရောက်ဖူး လို့ပါ။ ဘုရားတွေလည်း ရောက်ချင်တယ်။ ကိုကို မခိုင်လိုက် သွားချင်တယ်”

သက်မိုးညို ရုတ်ခနဲတော့ ဒေါသဖြစ်သွားချင်ပေမယ့် တစ်စုံတစ်ခုကို သွားတွေးမိသဖြင့် သဘောတူလိုက်သည်။

“အင်းလေ၊ လိုက်ချင်လည်းလိုက်သွားပေါ့။ ငါက ဒေါ်ဥ နဲ့ အေးမ ကျွန်သေးတာပဲ။ မမတို့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့သာသွား ပါ။ ၃-၄ ရက်နဲ့ ကျွန်တော်အဆင်ပြေအောင် နေတတ်ပါတယ်”

“ကားသမားပဲမေမေရယ်။ မေမေနဲ့မရခင်ကတောင် ဖြစ်သလိုနေ ဖြစ်သလိုစားခဲ့သေးတာပဲ။ လမ်းဘေးထမင်းဆိုင် လည်း သူတို့ကစားတတ်ပါတယ်”

ထက်ဘုန်းသွင်၏စကားကိုလည်း သက်မိုးညို ရယ်ရယ် မောမောနှင့်ပင် ထောက်ခံလိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲမှာတော့ မီးတောက် မီးလျှံတွေ။

“ဟုတ်ပါတယ် မရယ်၊ မောင်က သောက်တော့ ရေအိုး ဇင် စားတော့ ထမင်းဆိုင်ဆိုသလို ကလေးကချေ အပေအတေ ထပ်ယောက်ပါ။ မနဲ့ တွေ့လို့သာ မောင့်ဘဝ ဖြင့်မားတောက် ပြောင်လာရတာပါ”

“အို မောင်ရယ်... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမငယ်စမ်းပါ နဲ့ကွယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံက မျက်ရည်ဝဲမတတ် ကြင်နာသနားမိ ပေမယ့် ထက်ဘုန်းသွင်ကတော့ ပြုံးချင်ချင်။

“အဲဒါဆိုလည်း ဘဝမမေ့နဲ့ပေါ့ဗျာ။ လူဆိုတာ ဘဝ မေ့ရဘူး။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေကိုလည်း မစော်ကားရဘူး။ ပေစံမှားရဘူး”

“ဘာကွ၊ ငါက ဘာတွေပစ်မှား စော်ကားနေလို့လဲ။ မ ကြားတယ်နော်”

(၂) ယောက်သား စကားတွေ အချေအတင်ဖြစ်လာ လျှင် ဒေါ်သက်ထားစံ ပျာပျာသလဲ ထရပ်ပြီး ချော့ရသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း ချစ်လှစွာသော သား။ တစ်ဦးတည်း သော သား။ ငုံ့ထားမတတ်ချစ်ရပါသောသား။ ကိုယ့်ရင်သွေ။

တစ်ဖက်ကလည်း ချစ်သူ၊ ခင်ပွန်း။ အသည်းနှလုံးရော ဘဝရော ပုံအပ်ထားရသည်။

“ကဲပါ သားရယ် ... သားဖြစ်ချင်တာ မေမေ့ကိုပြော သားက မေမေ့အတွက် အရေးပါသလို သူကလည်း မေမေ့ဘဝကို ပိုင်စိုးသွားပြီလေ။ မေမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့ကွယ်။ နှစ်ယောက်လုံး အဆင်ပြေပြေ ဆက်ဆံကြစမ်းပါ”

နှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်သွားကြတော့မှ အစီအစဉ်တွေဆွဲပြီး မနက်ဖြန်မနက်စောစော ကားနှင့် အညှာဒေသ၊ ပုဂံဘုရားတွေ သွားဖူးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

“ဟိုတယ် လှမ်းပြီးဘွတ်ကင်လုပ်ပေးမယ်။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေရမယ်”

“ရွှေစက်တော် ပြည်ရွှေဆံတော်ကအစ ဝင်ရူးရမယ်။ လမ်းတစ်လျှောက် ဘုရားတွေဖူးကြစို့”

“ဒါဆို ကားမောင်းဖို့ မောင့်လူတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက် ထည့်ပေးရမလား”

“ရတယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီလမ်းတွေ ၃-၄ ခေါက် မောင်းဖူး တယ်။ ဦးလေးကားနဲ့ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်တွေ လိုက်ပို့ပေးရတာ။

ကျွန်မ မောင်းမယ်”

လေပြည် ဝင်ပြီးအာမခံလိုက်လျှင် ထက်ဘုန်းသွင် ပိုပြီး အဆင်ပြေသွား၏။

“အိုကေ၊ ငါနဲ့ တစ်လှည့်စီမောင်းမယ်”

“ရပါတယ် ကျွန်မပဲမောင်းမှာ။ ရှင် နားပါ။ ရှင်က မမှ ခရီးကပြန်လာတာ”

“ဟေ့ ... ငါ့ဝါသနာက ကားမောင်းခြင်းပဲ။ တစ်ကမ္ဘာ သုံးကိုတောင် မောင်းပစ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း သဘောပါရှင်”

လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ အသေးစိတ် အစီအစဉ်တွေ ဆွဲ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်မှာ သွားကြဖို့အတွက် သည်နေ့ အလုပ်ကိစ္စ တွေ ရှင်းကြသည်။

ဒေါ်သက်ထားစံ ရွှေဆိုင်သို့သွားတော့ လေပြည်နှင့် အတူ မခိုင်ပါ လိုက်သည်။

“ဈေးလေး၊ ဘာလေး ဝယ်ရတာပေါ့”

ထက်ဘုန်းသွင်ကလည်း သူ့ကိစ္စတွေလုပ်ဖို့အတွက် သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ချိန်းပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။

သက်မိုးညို ထုံးစံအတိုင်း ကားဂိတ်သို့သွား၊ လုပ်စရာ ရှိတာလုပ်ပြီး မခိုင်နှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ အကြံထုတ်ရ သည်။

သူ့အပေါင်းအသင်းများနှင့်ဆုံရင်း သူ ငေးဝေါင်နေတော့ ဒေဝဒတ်လို အပေါင်းအသင်းများက သူ့ကို ကောင်းကောင်း ဟားကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အဘွားကြီးယူထားပြီး ငါတို့ကို အားကျ နေသလား၊ ပြော”

“ငါတို့ကတော့ဟေ့ လှတာမက်တယ်။ ညစာက အရေး ကြီးတာ။ ငယ်ငယ်နုနုချောချောလေးမှ ရှာယူထားတာ။ နေ့စာက အရေးမကြီးဘူး ညစာက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

သူတို့ ဝိုင်းဟားနေလည်း သက်မိုးညို မရယ်နိုင်။ သူ့ ဇာတ် သူနိုင်ပါဦးမည်လား။ သူ ဘာမှ မကြံမစည်ရသေးဘဲနှင့် ကို သူ့သားတော်မောင်ကလည်း ကိုယ့်ကို ဆင်ကြည့်ကြည့်လို့ ဆင်ကြံကြံတော့မည်လားမသိ။

သူ့အလိုလို ကားတိုက်မလိုဖြစ်နေတာတော့ သက်မိုးညို

တောက်နိုင်။ ဇေတု အဘွားကြီးမှာ အခြားရန်စွယ်တွေများ ရှိ သလားမသိ။

သက်မိုးညိုကတော့ ယခုမှစတင်ပြီး ခွင်ရိုက်အကွက်ချရ မှာ သူ့သား လည်ပုံမျိုးနှင့် ကြာလျှင် သူ လွင့်ထွက်သွားလိမ့် မည်။

အသေမဦးခင် အကြံဦးမှာ ဉာဏ်ဦးမှာ။

တတော့ တိတိကျကျ။ စာရင်းအားလုံးကို သူမ စစ်ဆေးပြီးပြီ။
ကွာဟချက်က အကြီးကြီး။

“ခင်ပြည့်စုံဝေ ဘယ်လိုတာဝန်ယူမှာလဲ။ အန်တီ ရဲ့
သွားအကြောင်းကြားရမလား။ မင်း ရှူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့”

“တစ်လတော့အချိန်ပေးပါ အန်တီရယ်။ တစ်လ
အတွင်း သမီး အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးပေးပါမယ်။ ငွေလေး
သိန်းငါးရာကျော်နဲ့ သမီးဘဝကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့နော်”

“ဟင် ... ညည်း တော်တော်အပြောကောင်းနေပါ
လား။ အစကတည်းက အလွဲသုံးစားမလုပ်နဲ့ပေါ့။ ညည်းကိုယုံလို့
ငါ လွဲထားခဲ့တာ။ ခုလည်း ငါ့ပီအေ ရှာတွေ့လို့ပေါ့”

ခင်ပြည့်စုံဝေ လေပြည်ကိုကြည့်သည့်အကြည့်က အမှန်း
တွေနှင့် လက်လက်တောက်နေ၏။ ဩော် လူတွေများ သံဝေဂ
ရစရာ။

ကိုယ်အလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့တာက မမြင်ဘဲ လေပြည်ဖော်
လို့သာ ပေါ်ရတယ်ဆိုပြီး ထသတ်တော့မည့် အစိမ်းလိုက် ငါးစား
တော့မည့်ရုပ်နှင့်။

အန်တီက ငဲ့ညှာချင်ပေမယ့် လေပြည် သတိပေး

အခန်း (၁၇)

ပစ္စည်းစာရင်း အဝင်အထွက်။

ငွေစာရင်း။

ပဝေ သေသေချာချာ စစ်သည်မို့ စာရင်းအရ ငွေက သိန်း
(၅၀၀) လောက်ကွာနေပြီ။ ခင်ပြည့်စုံဝေ ဇောချွေးတွေပြန်နေ၏။
တကယ်လည်း သူ အလွဲသုံးစားတွေ လုပ်ထားတာ။

ယခုတွေ့တော့ သိတော့မှ ရှူးသလို၊ ပေါသလို၊ ငိုတပြီ။
ရယ်တပြီ၊ လုပ်နေ၏။

စာရင်းပုံမှားသလိုလို၊ ငွေပုံမှားသလိုလို။ လေပြည်

ရသည်။ တစ်လအချိန်တောင်းတာ ထွက်ပြေးဖို့ပဲ ဖြစ်နိုင်၏။
“အန်တီ ပြေးချင်လို့ ဉာဏ်ဆင်တာနော်”

လေပြည် တိုးတိုးလေး သတိပေးတော့ ချီတုံချီတုံဖြစ်
နေသည့် ဒေါ်သက်ထားစံ ရဲကိုသာ အကြောင်းကြားရပါတော့
သည်။

ထွက်ပြေးလျှင် သိန်းငါးရာကျော် ဆုံးမည်။ အလွဲသုံးစား
လုပ်ထားတာ။

ခင်ပြည့်စုံဝေ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသဖြင့် လေပြည်
ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လျှင် သူမက လေပြည်ကို ထုရိုက် ကုတ်ဖဲ့မေး
လေတော့သည်။

ဆိုင်ပေါက်ဝမှ ညွှန်ကြားကောင်လေး (၂) ယောက် ပြေး
လာပြီး ဝိုင်းဆွဲကြ ချုပ်ထားကြတုန်း ရဲများရောက်လာပြီး ဖမ်း
ခေါ်သွားကြသည်။

ခင်ပြည့်စုံဝေ ကြိုးဝါးသွားလိုက်တာ လေပြည် ကြောက်
တတ်မည်ဆိုလျှင် နေစရာရှိမည်မထင်။

“နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်။ နင်က ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးတယ်။
ငါ ထောင်ကလွတ်လာရင် နင့်ကို အရင်ဆုံးသတ်မယ်။ ပြီးရင်

ဟိုမိန်းမကြီးကို သတ်မယ်။ ထမင်းသာ ဝအောင်စားထားကြ”

အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းရင်း ရဲကားပေါ်ပါသွားတော့
ဆိုင်ထဲမှ အရောင်းဝန်ထမ်းတွေက ခင်ပြည့်စုံဝေကို သနားသူ
သနား။ လေပြည်ကို အမြင်ကတ်သူကတ်။

လေပြည် မျက်ရည်ကျနေမိတာ။ ဘယ်လိုခံစားချက်ကြီး
ပါလိမ့်။

ဒေါ်သက်ထားစံ ဆိုင်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး သူ့အလုပ်သမား
တွေ အားလုံးကို စကားပြောရုံ ဩဝါဒပေးရသည်။

“ဒီဖြစ်စဉ်မှာ အန်တီမှားတယ် ထင်သလား။ သူ့ အလွဲ
သုံးစားလုပ်တာ မှားသလား”

ဆိုင်အလုပ်သမားတွေက တစ်ယောက်မှမဖြေ။ သူတို့
ပုံစံကြည့်ရတာ ခင်ပြည့်စုံဝေကိုပဲ သနားနေကြပုံ။

“မင်းတို့ကြည့်ရတာ ခင်ပြည့်စုံကို သနားနေကြတယ်
ထင်တယ် ဟုတ်လား”

အရောင်းစာရေးမလေး တစ်ယောက်က မရဲတရဲနှင့်။

“သူ့မှာ မိသားစုအများကြီး။ ဖအေနဲ့မအေကလည်း
မကျန်းမာဘူး။ သူ့မောင်တွေကလည်း မလိမ္မာကြဘူး။ အရက်

သောက်လိုက် ဖဲရိုက်လိုက်နဲ့”

“ဒါဖြင့် အန်တီမှားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ငွေသိန်းငါးရာ ကျော် အလွဲသုံးစားလုပ်လို့ ရဲတိုင်တာ အန်တီ မှားတယ်လား”

ဘာမျှပြန်မပြောကြပေမယ့် သူတို့ရုပ်တွေက မတွေ့ မနပ်ပုံစံတွေ။ ခင်ပြည့်စုံဝေ ဘယ်လိုတွေ ပေးကမ်းစည်းရုံးထား ပါလိမ့်။

အားလုံးဟာ သူ့ခိုးကို ကမ်းမည်ခားရိုးတွေပါလား။ အရောင်းစာရေးမလေး တစ်ယောက်က ပြောပြန်၏။

“သူမိသားစုက သူ့ကိုမိခိုပြီး နေကြရတာ။ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ပြီ။ သူက မိဘကိုလုပ်ကျွေးတဲ့ သမီးလိမ္မာပီ”

ဒေါ်သက်ထားစံ အံ့အားသင့်နေသည်။ တစ်ဆိုင်လုံးမှာ ရှိသည့်အရောင်းစာရေးတွေအားလုံးနီးပါး အယူလွဲနေကြပါလား။ ခံယူချက်တွေ လွဲမှားနေကြပါလား။

“မိဘလုပ်ကျွေးတာ ကောင်းပါတယ်။ အန်တီချီးကျူးပါ တယ်။ သူ့ကို တစ်လ (၃) သိန်းပေးထားတယ်လေ။ သူ့လုပ်အား ခနဲ့သူ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးတယ်ဆိုရင် နတ်လူသာခုခေါ်တာပေါ့။ ခုကျတော့ ကိုယ့်အလုပ်အပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့ပြီး ငွေအလွဲသုံးစား

လုပ်တယ်။ အဲဒါကို မင်းတို့က သူ့ဘက်က သနားနေကြတယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံ အားလုံး၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် တိခနဲ ဖြတ်ချပစ်လိုက်၏။

“အန်တီဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ ခံယူချက် တွေကို အန်တီ လုံးဝ မနှစ်သက်ဘူး။ ယုံလည်းမယုံကြည်တော့ ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းတို့အားလုံး ဧည့်ကြို (၂) ယောက်မှအပ အားလုံးကို အလုပ်ဖြုတ်တယ်”

“ရှင်”

“ငါ့ဆိုင်ကို လောလောဆည် ပိတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“အန်တီ လုံးဝမတရားဘူး။ ကျွန်မတို့ဆန္ဒထုတ်ဖော် မယ်။ ငါးခုံးမတစ်ကောင်ပုပ်တာနဲ့ တစ်လှေလုံး သွန်ပစ်လို့ရ မလား”

“ရတယ်၊ မင်းတို့ကို ဒီလစာအပြည့်ပေးလိုက်မယ်။ အစကတည်းက မင်းတို့ကိုမကြိုက်ရင် ဖြုတ်ပစ်ဖို့ စကားရှိပြီး သားပဲ။ အခု မင်းတို့ စိတ်ဓာတ်တွေကို လုံးဝရွံ့တယ်။ ငွေအလွဲ သုံးစားလုပ်တဲ့သူကိုတောင် မှားတယ်မမြင်နိုင်တဲ့သူတွေမို့ အခွင့် သာရင် မင်းတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အလွဲသုံးစားလုပ်လိမ့်မယ်လို့

ငါမြင်တယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံ ပြတ်ပြတ်သားသား ကိုင်တွယ်နေကြောင်း ကြောင့် လေပြည်နှင့်မခိုင် မျက်လုံးပြူးနေ၏။

ဒေါ်သက်ထားစံ၏ဆိုင်မှ အရောင်းစာရေးတွေကလည်း တစ်ယောက်မှ ထောင့်မကျိုး။

ယခုမှ မျက်ကလဲဆံပြာဖြစ်သွားကြပေမယ့် သူတို့ရဲ့ တွေ့က တောင်းပန်တိုးလျှိုး အသနားခံတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဒေါသကဲသည့်ရုပ်တွေ။

လေပြည် အန်တီအတွက် စိုးရိမ်သွားတာမို့ ဖုန်းနံပါတ်ဟန်ပြုပြီး -

“အန်တီ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုပြီး ခဲထဲ သမီးဖုန်းဆက်လိုက်ပြီ”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

“ဘာ”

သည်တော့မှ အရောင်းဝန်ထမ်း (၈) ယောက်လုံး ကိုယ်ပစ္စည်းတွေကိုယ်ယူပြီး ဒေါ်သက်ထားစံပေးသည့် လုပ်ခလစာများကို ယူကာ အပြေးအလွှားထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ဒေါ်သက်ထားစံနှင့် လေပြည်တို့ သက်ပြင်းချကာ ဆိုင်ပိတ်ဖို့ ပစ္စည်းတွေ လုံခြုံစိတ်ချရာမှာသိမ်းဖို့ အလျင်အမြန် လုပ်ကိုင်ကြရတော့သည်။

ဆိုင်ညွှန်ကြိုကောင်လေး (၂) ယောက်နှင့်အတူ ဆိုင်ပိတ်ကြောင်း စာတမ်းချိတ်ခဲ့ပြီး သူတို့အဖွဲ့ အောင်မြင်စွာ ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

လေပြည်ရော၊ မခိုင်ပါ အန်တီကို အထင်မသေးရဲကြတော့ပါ။ အန်တီဟာ စိတ်ဓာတ်ပြတ်သားပြီး လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲ ရှိပါပေသည်လေ။

“မေမေလုပ်တာ မှန်ပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်မကောင်းတဲ့
အိမ်ထမ်းတွေကို ဆက်ခန့်ထားရင် သူ့ခိုး ဓားရိုးကမ်းသလို ဖြစ်
လာမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကများ အငြိုးအတေးတွေ ထားနေ
တာ။ မေမေ့အပေါ် အန္တရာယ်တွေများ ပေးနေမလားပဲ”

“အေးပေါ့လေ၊ အရာရာသတိရှိတာ ကောင်းပါတယ်။
မေကတော့ ကြံဖန်ပြီးတော့လည်း ကြောက်မနေအားတော့
ဘူး။ လူဆိုတာ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပါပဲ။ သွားစရာရှိတာ
များ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရမှာပါပဲ”

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့ မေမေ။ သား သူငယ်ချင်းတွေက
အိမ်ထွန်းထက် စွမ်းတယ်။ ဘော်ဒီဂတ် ခေါ်လာတာ”

ထက်ဘုန်းသွင်၏သူငယ်ချင်း (၂) ယောက်ပုံစံကလည်း
အားကစားသမားလို၊ လက်ဝှေ့သမားတွေလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့်
ချက်သွက်လက်လက်။

ခရီးထွက်လာတာ အားလုံးပေါင်း (၆) ယောက်ပေါ့။
ထက်ဘုန်းသွင်၏ သူငယ်ချင်း (၂) ယောက်က ရှေ့မှ ကားမောင်း
သည်။

ထက်ဘုန်းသွင်တို့သားအမိနှင့် လေပြည်၊ မခိုင်တို့က

အခန်း (၁၈)

နောက်တစ်နေ့မနက် (၆) နာရီမှာ သူတို့အဖွဲ့ အပန်းဖြေ
ခရီး (သို့မဟုတ်) ဘုရားဖူးခရီး ထွက်ခဲ့ပေပြီ။

လေပြည်၊ မခိုင်၊ ဒေါ်သက်ထားစံနှင့် ထက်ဘုန်းသွင်
အပြင် ထက်ဘုန်းသွင်က သူမိတ်ဆွေ (၂) ယောက်ပါ အပါ
ခေါ်ခဲ့သည်။

သည်ခရီးမှာ မမျှော်လင့်သည့်အန္တရာယ်ကလည်း ဝင်
လာနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။ မနေ့ကကိစ္စကလည်း ပျားအုံ တုတ်ခွံ
ထိုးခဲ့သလို ပူပူနွေးနွေး။

နောက်ဘက်မှ သက်သောင့်သက်သာ စီးကြသည်။

သားအမိ (၂) ယောက် စကားတွေက ပြောလို့မကုန်း
ကြည်နူးနှစ်ခြိုက်စရာ။

သို့သော် -

ရှေ့မှာမောင်းနေသည့် သူ့သူငယ်ချင်း (၂) ယောက်ဖြစ်
သော ကိုညီနှင့် ကိုသူက -

“သားဇိုး တို့ကားနောက်ကို ကားတစ်စီး နောက်က
လိုက်လာသလိုပဲ။ ကြည့်ဦး”

“ဟုတ်လို့လား မှန်း”

ထက်ဘုန်းသွင် မှန်ပြောင်းနှင့် နောက်ဘက်သို့ လှမ်း
ကြည့်သည်။ ကားထဲမှာ လူ (၄) ယောက်။ ပုံစံတွေက မျက်မှန်
မည်းတွေနှင့်။ ရုပ်ရှင်ထဲက လူကြမ်းရှပ်တွေနှင့်။

“နေဦး။ ငါတို့လည်း အသင့်အနေအထားရှိနေမှ။ ပိတ်မိ
နေဦးမယ်”

သူ့သူငယ်ချင်း (၂) ယောက်ဟာ ဖိုက်တာတွေပါ။
အလုပ်လုပ်တာတွေကိုက ကရာတေးကလပ်၊ ဂျူဒိုကလပ်တွေ
မှာ။

“မင်းတို့ (၂) ယောက်လုံး ကားရှေ့ခန်းမှာမစီးနဲ့။ တစ်
ယောက် နောက်လာ”

လေပြည် အလိုက်တသိပင် ရှေ့တက်သွားဖို့ တောင်းဆို
ထိန်း၏။ သူက မိခင်နှင့် နွေးထွေးစွာနေချင်လို့ သည်ခရီးကို
ဆွက်လာတာ မဟုတ်ပါလား။

“ကျေးဇူးပဲ”

လေပြည် ရှေ့ရောက်သွားပြီး ကိုညီ နောက်ဘက်သို့
ရောက်လာသည်။ ထက်ဘုန်းသွင်လည်း ဖိုက်တာပါပဲ။ နိုင်ငံ
တကာမှာ အပျော်တမ်း ကစားသမား။

အပျော်ခရီးပေမယ့် သတိလစ်လို့ မရတော့။ နောက်က
ကားဟာ တာလဲ။ ပစ္စည်းလိုချင်လို့လား။ ရန်ငြိုးရန်စကြောင့်
လား။ ဒါမှမဟုတ် သက်မိုးညို၏ စနက်လား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့ သတိရှိရမည်သာ။

“ငါ မင်းတို့ကိုခေါ်လာတာမှန်သွားတယ်ဟေ့ ယောက်ဖ
တို့ကို သေသေချာချာ ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်”

“မင်းထောင်မယ့်ကုမ္ပဏီမှာ ဒရဝမ်ခန့်ဖော်ရရင် တော်
ပါပြီကွာ”

“ခန့်မှာပေါ့ကွ၊ အဟေးဟေး လောလောဆယ် မေမေ ရွှေဆိုင်မှာ အရောင်းဝန်ထမ်းဝင်လုပ်ကွာ။ လေပြည်နဲ့ မခိုင်ရယ် မင်းတို့ (၂) ယောက်ရယ်။ (၄) ယောက်ဆို မေမေ ရပြီမလား”

“သားပါ ကူလိုက်ဦး။ လောလောဆယ် ဝန်ထမ်းမရ ခင်”

“အိုကေ အိုကေ စိတ်ချ”

ကိုညီနှင့်ကိုသူမှာလည်း အန္တရာယ်ရဲ့ အငွေ့အသက် ရနေလင့်ကစား မိန်းမချောလေးများ၏အနားမှာ ပျော်ရွှင်နေမိ ကြသည်။

သူတို့ (၂) ယောက်ဟာ မိန်းမခရေစီတွေ မဟုတ်ရပါ။ ဝါတော်လေးဆယ်ရ စတော်ကြီးတွေလို သိက္ခာအပြည့်ရှိသူတွေ ပါ။

လေပြည်နှင့်မခိုင်ကိုမြင်လိုက်ရမှ သူတို့အာရုံတွေ နိုးကြားသွားခဲ့ကြတာ။ ဒါဟာပဲ ရေစက်ဆိုတာများလား။

ကိုညီက လေပြည်ကိုသဘောကျသည်။ ရိုးရိုးစင်းစင်း နှင့် ဖြူစင်သော သဘာဝအလှပိုင်ရှင်မလေး။ သေချာကြည့်လေ သေချာ ချစ်စရာကောင်းလေ။

ကိုသူကတော့ မခိုင်ကို မျက်စိကျသည်။ မခိုင်လှပုံက ဆင်ယိုး။ လုံးကြီးပေါက်လှလို့ခေါ်ရမည့် ပြည့်ဖြိုးမှုနှင့်။ အသား အရေ ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် မိန်းကလေးဆန်သည့် အလှအပကို ခိုင်ဆိုင်သည်။ ချစ်စရာမိန်းကလေး။

လောလောဆယ်တော့ သူတို့ နောက်မှကားကိုသာ ဂရုစိုက် သတိထားနေကြရပါ၏။

“မေမေ ဘာမှမပူနဲ့နော်။ သားတို့ (၃) ယောက်ရှိတယ်”

“မပူပါဘူးကွယ်။ လမ်းပေါ်မှာ အခြားကားတွေလည်း ခြံကာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှေ့ကကားတွေကို အမိလိုက်ရမယ်” သည်လိုပဲ ကားတွေကို အမိလိုက်ရင်း နောက်ယောင်ခံ ဆိုက်နေသည်ဟုထင်ရသည့်ကား သူတို့ကိုကျော်တက်သွားသည် နှင့် မြင်ပင်မမြင်ရတော့ချေ။

“သတိကတော့ အမြဲရှိနေရမယ်။ ပေါ့လို့မရဘူး။ အန္တရာယ်ရဲ့ အငွေ့အသက်တွေ ရနေသလိုပဲ”

ကိုညီစကားကို သူတို့ လေးနက်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် ပြပေမယ့် အားလုံးပင် ပျော်ရွှင်နေကြပါ၏။

မအေနှင့်သားကလည်း အကြင်နာ၊ အယုယတွေနှင့် စကားလက်ဆုံပြောလို့မကုန်။

လေပြည်ကတော့ သူမအနားမှာ ကြင်နာသယောင်၊ ယုယသယောင်တွေ လာလုပ်နေသည့်ကိုညီကို ဥပေက္ခာပြုရင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အကောင်းဆုံးတည်ဆောက်ဖို့သာ တွေးတော နေမိသည်။

ယောက်ျားတွေဆို အထင်ကိုမကြီးပါဘူး။ တွေ့လျှင် သေအောင်လွမ်းပြီး ကွယ်ရာကျ မေ့နေကြသူတွေ။

တစ်ချို့ကွယ် တမယ်မေ့ပြီး

အိုင်တွေတိုင်း ခြေဆေးတတ်ကြသူတွေ။

သေတာတောင် ခုံပေါ်က မျက်စပစ်တတ်ကြသူတွေ။

လေပြည်ဟာ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီ

တစ်ဦးမဟုတ်ရပေမယ့်။

သူမ ကြီးပြင်းခဲ့သည့် ပတ်ဝန်းကျင်၊ သူမကြုံခဲ့ မြင်ခဲ့ ရသည့် အသိုင်းအဝိုင်းကြောင့် လေပြည့်မှာ နှလုံးသားလေးက မာကြောဆင့် မြင့်နေရတော့သည်။

အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေ၏ ရက်စက်မှု၊ အစ်မဝမ်းကွဲတွေ၏

ယောက်ျားတွေ။

မိန်းမရှေ့၊ ယောက်ျားမရှေ့ကျ လူကို ရန်လိုမာန်မဲ ဟိန်း

ဟောက်ကြပြီး

လူတွေ ကွယ်ရာကျ ကလူ၏သို့ မြှူ၏သို့။

သိပ်မုန်းတာပဲ။ ယောက်ျားအများစုဟာ သည်လိုချည်း

နေမှာပဲ။ အုတ်အရောရော ကျောက်အရောရောတွေ။

လူကောင်း၊ သူကောင်း၊ ရွှေလို နှလုံးသားပိုင်ရှင်ဆိုတာ

ပဲပြင်တွေထဲမှာပဲရှိမယ်။ စာအုပ်တွေထဲမှာပဲ ရှိမယ်။

သို့အတွက် လေပြည် ယောက်ျားဆို အစာတံနိုင်ဆုံး

ဝေးဝေးကရှောင်သည်။ မေမေ မကွယ်လွန်မီကလည်း တစ်သက်

တ ဆုံးမသွားခဲ့ဖူးပါချဲ့။

“သမီး ယောက်ျားတွေကို မယုံရဘူး။ ခေတ်ကြီးက

မဖွယ်မရာတွေ များလွန်းလို့ မိဘ မောင်ဘွား အရင်းခေါက်

ခေါက်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ချလက်ချ ရင်းရင်းနှီးနှီး

မပေါင်းအပ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ရှိသူ၊ မရှိသူ၊ အသက်ငယ်သူ၊

အသက်ကြီးသူ ယောက်ျားတွေအားလုံးအပေါ်မှာ သတိနဲ့ ဆက်

ဆံ့ရမယ်”

“အိမ်ထောင်ရှိသူတွေကို ဩော် သူတို့မှာ အိမ်ထောင်ရှိ တာပဲ။ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူးလို့ မတွေးနဲ့။ ပေါ့ပေါ့မတွေးနဲ့။ အငယ်အနှောင်းဖြစ်တတ်၊ ဘဝပျက်တတ်တယ်”

“လူပျို လူလွတ်ကျတော့လည်း ခုခေတ်က စားပြီး နားမလည်တွေများတယ်။ ကိုယ့်အပျိုစင်ဘဝကို လက်ထပ်တဲ့ အထိ မယိုပွင်းရအောင် ထိန်းသိမ်း။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အယုံမလွယ်မိနဲ့”

“မိန်းမချင်းလည်း မယုံလွယ်ရဘူး။ ဟင်္သာကိုးသောင်း စာတ်တူသားစားလို့ ပျက်စီးကြသလိုပဲ လူကုန်ကူးကြ၊ အချင်း ချင်း ရောင်းစားကြတာ၊ သမီးကြားဖူးတယ် ဟုတ်လား”

မေမေ့စကားတွေကို အသည်းနှလုံးထဲမှာ မှတ်သား၊ ကမ္မည်းတင်ထားပြီးမို့ လေပြည်အဖြစ်က တစ်တီတူးလေးလို မိုးပြိုမှာကြောက်ပြီး ခြေထောက် (၂) ချောင်းထောင်ထားတော့ တာပါပဲ။

လေပြည်ရုပ်ကလေးက ခပ်တည်တည်။ သူမ၏ ရုပ် ချောချောလေးမှာ တစ်ခါမှပြုံးတယ်မရှိ။ သည်ကြားထဲက လှနေ တာတော့ မတတ်နိုင်ပါ။

မနက်စောစောကတည်းက မောင်းလာကြသည့်ကားကို မနက် (၈) နာရီလောက်ကျတော့ ရောက်ရာအရပ် ကားလမ်း ဘေးရှိ စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ခုမှ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)အတွက် ကားရပ်နားကြသည်။

(၆) ယောက်သား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင် ကြသည်။

“မုန့်ဟင်းခါးနို့လေးက မွှေးနေတာပဲ”

“မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ ထမင်းကြော်၊ ဆီချက် အစုံရပါတယ်ရှင်”

“မုန့်ဟင်းခါး (၃) ပွဲ”

မိန်းမများက မုန့်ဟင်းခါးစားကြပြီး ထက်ဘုန်းသွင်တို့ ကတော့ ထမင်းကြော်နှင့်ကော်ဖီ။

“ခရီးထွက်လာရတာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားတာပဲ။ ကျေးဇူးပါသားရယ်။ မေမေ့ဘဝမှာ မွန်းကျပ် ဖိတ်လှောင်နေရ တာများလှပါပြီ။ သားရဲ့အရိပ်အောက်မှာ မေမေ စိတ်ချမ်းသာ လှပါတယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောနေတော့ ထက်

ဘုန်းသွင်က တစ်မှောင့်။

“ဒါဆို မေမေယောက်ျားကို ကွာလိုက်လေ။ သားပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ”

ဒေါ်သက်ထားစံပျော်ရွှင်နေရာမှ မျက်နှာပျက်သွားရှာလေပြည်မနေသာ။ သားနှင့်အမိ ပြောမကောင်းသည့်စကားတွေကို သူမ ဝင်ပြောရပါ၏။

လေပြည်က မခိုင်လို အရာရာ နုံအ ရှက်ရွံ့နေမည် ပုံစံမျိုးမဟုတ်။ ပြောစရာရှိလျှင်တော့ ပြောရဲပါသည်။

“လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ထားတဲ့အိမ်ထောင်တစ်ခုဘယ်လွယ်လွယ်နဲ့ ငှက်ပျောသီးအခွံခွာစားသလို လုပ်လို့ရမလားရှင့်။ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်းပြောဦး”

“အံ့မာ လက်ထောက်လောက်လေးကများ။ မေမေယောက်ျားက ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းကျနေတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ တည်မိတဲ့ဘုရား လဒပဲနားနားဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်လေ။ အန်တိုဂုဏ်ကရှိသေး”

“နင် တတ်ယောင်ကား ဝင်မလုပ်နဲ့။ ကဲ နင်ဆိုရင်မေမေဖွယ်မရာ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်နဲ့ လက်ထပ်မိပြီး”

ပါတော့။ အမှားကို မပြင်ဘဲ သေတဲ့အထိ လည်စင်းပြီး ခံသွားမှာပဲလား”

စကားတတ် စကားကပ်သည့် ထက်ဘုန်းသွင်ကို လေပြည်လက်မြှောက်လိုက်ပါသည်။ သူတို့သားအမိချင်းသာ ငြင်းကြပေတော့။

“ဟင် မေမေ ပြောလေ။ ဒီကောင်ကိုကွာလိုက်။ သားလုပ်ကျွေးမယ်။ သား စောင့်ရှောက်မယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံမျော မုန့်ဟင်းခါးပင် ကုန်အောင်မစားနိုင်တော့ပါ။ ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူး။

“သားရယ် ... မေမေထိုက်နဲ့မေမေကံပဲ ရှိပါစေတော့။ သူကလည်း လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မေမေခိုင်းသမျှ လုပ်ပါတယ်” ကိုညီနှင့်ကိုသူ မနေနိုင်တော့။

“သားရီး ... မင်းက အမေကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာလား။ စိတ်ဆင်းရဲစေချင်တာလား။ အိမ်ထောင်ရေးက၊ ခုယူခုကွဲလို့ ရမလား။ (၁၆) နှစ်သမီးလေးဆိုထားပါတော့။ တစ်ဖက်မှာ အပြစ်မပြနိုင်ရင် ဘယ်ကွဲလို့ရမလဲ”

“ပြဿနာမရှာနဲ့ကွာ။ အဲဒီအကြောင်း မပြောကြေ။

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆက်ပြီးခရီးသွားကြမယ်လေ”

“အေးပါ . . . အေးပါ။ ငါ မှားသွားပါတယ်။ ဆော့ရီးနော်
မေမေ။ မေမေတို့ချစ်ခြင်းကို သား မခွဲပါဘူး”

သူ့အပြောကြောင့် အားလုံးရယ်မောလိုက်ကြပြီး စာ
သောက်ပြီးစီးသည်နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၁၉)

ရွှေစက်တော်ရောက်တော့ ညနေ။ နားနားနေနေ မောင်း
ခဲ့တာမို့ လူတွေက လတ်ဆတ်လန်းဆန်းနေကြသည်။

သင့်တော်သည့်တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ နေရာယူလိုက်ကြ
ပြီး မုန်းချောင်းထဲ ရေချိုးကြဖို့ ပြင်ကြသည်။ ဆောင်းဝင်စဉ်
ခပ်အေးအေး။

“မေမေ ရေချိုးလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ခဏတော့လိုက်ကြည့်မယ်။ ရေတော့ ဆော့ချင်သား”

“မျက်နှာသုတ်စောင်ယူခဲ့”

ဒေါ်သက်ထားစံမှလွဲ၍ ကျန် (၅) ယောက်ကတော့ ရေချိုးကြဖို့ တက်ကြွနေကြသည်။ တောင်ကျချောင်းက ရေခဲ သန်ပြီး ရေကကြည်လင်နေလိုက်တာ အောက်ခြေကျောက်ခဲတွေ အထိ မြင်နေရ၏။

ရေချိုးဆိပ်လေးတွေလုပ်ပေးထားသဖြင့် ဒေါ်သက်ထား စံ ဝါးတံတားလေးတစ်ခုပေး ထိုင်ရင်း ခြေထောက်ကို ရေထဲခ ထားလိုက်သည်။

ရေကတော့ စိုတာပေါ့။ တစ်ကိုယ်လုံးသာမစိုတာ။ သား တို့အဖွဲ့ ရေချိုးနေကြတာကိုကြည့်ရင်း လူအများ ပျော်ရွှင်စွာ ရေကစားနေကြတာကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်သက်ထားစံ သက်မိုးညို ကို သတိရ လွမ်းဆွတ်နေပါ၏။

“မောင့်ခမျာ သနားစရာ။ လိုက်ချင်လျက်နဲ့ကျန်ခဲ့ ရှာတယ်။ မောင်သာပါလာရင် ငါလည်း ရေချိုးဖြစ်မှာပဲ”

ဟိုတွေး သည်တွေးနှင့် ငေးမောတွေးတောနေတုန်း လူတွေ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးကိုကြည့်နေတုန်း။

“အား”

ဒေါ်သက်ထားစံ ရေထဲသို့ ဆွဲချ ဆွဲနှစ်ခံလိုက်ရပြီ။

လူက ရုတ်တရက်မို့ လိပ်ပြာလွင့်သွား ရေမွန်းသွားရပြီ။

လူတွေက ပွဲတော်တမျှ စည်ကား ရှုတ်ရှုတ်ခတ်နေကြ တာမို့ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်မို့ မည်သူမျှ ဒေါ်သက်ထားစံ ရေထဲ ဆွဲချခံလိုက်ရာကိုမြင်မည်မထင်ဟု တွေးလိုက်မိသော်လည်း-

ထိုအဖြစ်ကို ရုတ်ခနဲမြင်လိုက်တာ လေပြည်။

“ဟာ ... အန်တီရေထဲပြုတ်ကျသွားပြီ၊ လုပ်ကြပါဦး လုပ်ကြပါဦး”

“ဟင် ... ဘယ် ဘယ်မှာ”

ထက်ဘုန်းသွင်ရော ကိုညီနှင့်ကိုသူပါ ဒေါ်သက်ထားစံ မှီရာသို့ လျောခနဲရောက်သွားကြသလို လေပြည်နှင့် မခိုင်လည်း ချက်ချင်းရောက်သွားကြပါ၏။

“အန်တီ ... အန်တီ”

တောင်ကျရေစီးက ကြမ်းတာမို့ လူတွေကြားထဲမှာ ဒေါ် သက်ထားစံကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ကြ။

သူမတို့ (၅) ယောက်လုံး စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်အကူ အညီတောင်းကြ၊ လိုက်ရှာနေကြတုန်း ဒေါ်သက်ထားစံ ဘွားခနဲ တစ်ချက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဟော ဟိုမှာ မေမေ”

(၅) ယောက်လုံး ဒေါ်သက်ထားစံအနားသို့ရောက်သွား
ကြ။ ဆယ်ယူကြနင်း။ မှောင်လုလု ရွှေစက်တော်ညနေထည့်
အကျည်းတန်ပေစွ။

ဒေါ်သက်ထားစံကို ဆယ်ယူပြီး သူတို့အားလုံး ရေထဲ
တက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဟုတ်လို့လား မေမေရယ်။ ရေထဲဖြုတ်ကျသွားတာ
မဟုတ်ဘူးလား”

“မေမေ့ကို ရေထဲဆွဲချလိုက်တာ။ ရေထဲကနေ ဆွဲ
ထားတာ”

“ဘယ်သူပါလိမ့်။ ဟိုကောင်များလား”

“သားရယ် ... ကိုသက်တော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး
မေမေက လူမုန်းများတယ် မဟုတ်လား။ အလုပ်ဖြုတ်ခံရ

“ကောင်းတယ်၊ တို့ (၃) ယောက် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ
“ကောင်းတယ်”

(၃) ယောက်သား အခန်းထဲမှာ ကျားချဖို့ စီစဉ်နေကြ
ဒေါ်သက်ထားစံ တားရသည်။

“မနက်ကျ ကားမောင်းရဦးမှာလေ။ မအိပ်လို့တော့

ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အလှည့်ကျစောင့်။ တစ်ယောက်အိပ် နှစ်ယောက် စောင့်၊ နာရီနဲ့ခွဲ”

“အင်း... ဟုတ်တာပဲ။ ခုည (၉) နာရီ၊ မနက် (၆) နာရီထိဆို စုစုပေါင်း (၉) နာရီ။ တစ်ယောက် (၃) နာရီအိပ်ကွာ ဟုတ်ပြီလား”

သူတို့ချည်းပဲ အစောင့်လုပ်မည်ဆိုတော့ မခိုင်နှင့် လေပြည် မနေသာ။

“ကျွန်မတို့လည်း (၃) နာရီ ဝင်စောင့်ပေးမယ်။ အစ်ကို တို့က အခု ည (၉) နာရီကနေ မနက် (၃) နာရီထိပဲစောင့်၊ ကျန်တာ ကျွန်မတို့ (၂) ယောက်စောင့်မယ်”

“အိုကေ ကောင်းတယ်”

အစီအစဉ်အရ မိန်းကလေးများနှင့် သူတို့ထဲကကိုညီ အိပ်ကြသည်။

ထက်ဘုန်းသွင်နှင့် ကိုသူ စောင့်ကြသည်။

အခန်း (၂၀)

မခိုင်။

ခရီးထွက်မလာခင်ည သူမ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ အဝတ် တွေထည့်နေတုန်း ဖျတ်ခနဲ သူမအခန်းထဲ ဝင်လာသူမှာ ကိုကို သက်မိုးညို။

မခိုင် လိပ်ပြာလွင့်မတတ်။

သူက တံခါးကို ချက်ချင်းပင် ပြန်ပိတ်၏။ သူ့ရုပ်က တင်းမာခက်ထန်လျက်။

“ကို ကိုကို”

“နင်က ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။ ငါးစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင် ပစ်တာလား။ တောက် ကောင်မ။ ငါမွေးတဲ့ပျောက်က ငါ့ပြန် ခြောက်လို့ပ”

“ကိုကို ဒီအိမ်ကလူတွေမြင်ရင် (၂) ယောက်လုံး မကောင်းတော့ဘူး။ မခိုင်ကိုကယ်တင်တယ်ဆိုရင်လည်း ရိုးရိုး သားသား ကယ်တင်ပါနော်”

“ရမလား။ နင်နဲ့ငါ ညားပြီးပြီလေ။ ခုမှ ဘာအပျိုစင် လေးလုပ်ချင်နေ”

သူနှင့်ဟိုတစ်နေ့က နယ်ကျွံခဲ့တာကို ရည်ညွှန်းပုံရ၏။ အခန်းတွေက အသံလုံခန်းဖို့ တော်သေး၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုမှာ ကာမပိုင်မိန်းမနဲ့။ မခိုင်တို့ ရှေ့မဆက်သင့်ဘူး။ ဘီလူးစည်း၊ လူ့စည်း စောင့်ပါရှင်”

“ဒါဆို နင် ဘာကိစ္စ ငါခေါ်ရာကိုလိုက်လာရတာလဲ။ ငါ့အိမ်ကို ဘာလို့လိုက်လာရတာလဲ။ ကျားရှေ့လာပြီး ဟန်ရေးပြ နေတဲ့သမင်မရဲ့”

သက်မိုးညို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင် မခိုင်ကိုဆောင့်ဆွဲ ပြီး ဖက်ဖို့၊ နမ်းဖို့ ကြံစည်နေလျှင် မခိုင် ရုန်းဖယ်လို့မခိုင်။

သို့သော် ကိုယ့်သဘောထားတွေ၊ သူ့အပေါ်ထားသည့် စေတနာတွေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကိုတော့ သူသိအောင် ရှင်းပြ ခဲ့မည်။

“ကိုကို အဲလိုမလုပ်နဲ့။ မိခိုင် မကြိုက်ဘူး။ ကိုကိုက ဘုရားလို ကြိုရာအသားကို ဝါးစားချင်နေတာပဲ။ ငယ်ငယ်က ထားခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်တွေ၊ စေတနာ၊ မေတ္တာတွေ ဘယ်ရောက် နှင့်ပြီလဲ။ မိခိုင်ကို စေတနာနဲ့ ကယ်တင်တာ၊ ခေါ်လာတာ မှတ်တာ။ အခုကျ အပျက်မတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး အသုံးချဖို့ ခေါ်လာတာကိုး”

မခိုင် မခံနိုင်အောင်ပြောချလိုက်တော့မှ မုန်ယိုနေသည့် ဆင်ကြီး တန့်ခနဲ ရပ်တော့၏။

“နင် ငါ့ကိုသစ္စာဖောက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ မင် ထက်ဘုန်း သွင်ကိုမြင်ပြီး စိတ်ပြောင်းသွားတာမဟုတ်လား။ ဟိုကောင်က နင့်လို မိန်းမလောက်ကို ဘယ်သောက်ရေးလုပ်မလဲ”

“ကိုကို မတရားပစ္စပ်စွဲနဲ့။ မခိုင် ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ဘူး။ ငါ့ကိုမှာလည်း မိန်းမရှိနေတဲ့အတွက် မခိုင်မချစ်ပါဘူး”

“ဟ ဒါဆို ဘာလို့လိုက်လာသလဲ။ ဒီပုဆိုးဝတ်မှတော့

ဒီချေးပါရတော့မယ်ဆိုတာ နင် မသိဘူးလား”

သူ ဒေါသပုန်တွေထနေတော့ မခိုင် မချိုပြီး ပြုံးရသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို မခိုင် သူများအိမ်တွေမှာပဲ အိမ်အကူ လုပ်မယ်။ သူများစော်ကား နှိမ့်ချတာ အနိုင်ကျင့်တာခံတော့ မယ်”

“နင်က လွယ်တာကိုခက်အောင်လုပ်နေတာ။ ဟို ကောင်ကိုမြင်တာနဲ့ ငါ့ကိုရှောင်နေတာ။ သက်မိုးညိုကို ဒီအချိုး လာချိုးလို့ သေသွားမယ်မှတ်”

ငယ်နိုင်ပီပီ သူ အနိုင်ကျင့်တော့မည်။ မခိုင်တွန်းထုတ် ပြီး မျက်ရည်များနှင့် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေ၏။

“ကိုကို မတရားဘူး။ နှမချင်း မစာနာဘူး။ ကိုယ်က တကယ့်သူဌေးမ၊ ကိုယ့်အပေါ် အရမ်းကြင်နာနဲ့သူ ရနေတာ တောင် သစ္စာမစောင့်ဘဲ နောက်မီးလင်းချင်ရသေးတယ်။ မခိုင် ကိုလည်း အငယ်အနှောင်းဘဝကို တွန်းပို့ချင်ရသေးတယ်။ အပျော်မယားဖြစ်စေချင်နေတာ”

“နိုး နိုး နိုး ... ငါ နင့်ကို တကယ်ချစ်တာ။ မမကို လက်ထပ်တာက သူဌေးမကြီးမို့ လက်ထပ်တာ။ တစ်နေ့နေ့မှာ

သူသေရင် ငါ နင့်ကိုလက်ထပ်ယူမှာပဲ”

သူငယ်နှစ်စား မိန်းကလေးတွေဆိုလျှင်တော့ သူ့စကား ကို ယုံမိပေမည်။ မခိုင်ကတော့မယုံ။ ကိုကိုဟာ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား အကြံကြီးသည်သူ။

ရမယ်ဆိုလျှင် ဘနဖူးတောင် သိုက်တူးမည့်သူ။ ထိုသို့ အကြံကြီးသူဟာ သူမလို ကောင်မလေးမျိုးကို တရားဝင်မယူ။

သူကြံစည်မည့် ကလိမ်ကကျစ်ကိစ္စတွေကိုလည်း မပါ ဝင်နိုင်။ ကိုယ့်ဘဝကိုလည်း သည့်ထက်ပိုပြီး အနစ်မွန်းမခံနိုင် ပါ။

“ကိုကို အန်တိုကို ဘာမဖွယ်မရာ ကြံစည်မလို့လဲ။ ဒီလောက်ချော ဒီလောက်လှ၊ ဒီလောက်သဘောကောင်းတဲ့ အန်တိုကို မပြစ်မှားနဲ့နော်။ ကံကောင်းလွန်းလို့ ဒီလိုပါဖက်ဖြစ် နေတဲ့မိန်းမမျိုးနဲ့ ဆုံစည်းရတာ”

“ငါ သိပါတယ်၊ နင် လျှာမရှည်ပါနဲ့။ နင်နဲ့ငါ တစ်ခါ ညားပြီးမှပဲ မိခိုင်ရယ်။ တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်၊ နှစ်တက် စားလည်း ကြက်သွန်ပါ။ ဈေးကိုင်မနေစမ်းပါနဲ့။ ငါ နင့်ကိုပဲ ချစ်တာပါ။ မမကိုယူတာက စီးပွားရေးအရပါ”

မခိုင် မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် တောင်းမန်နေရစဉ် အခန်း
တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် သူ့လက်မှ လွတ်ခွင့်ရခဲ့သည်။

မခိုင် အမြန်တံခါးပြေးဖွင့်ဖို့ လုပ်တော့ သူ့က ဗီရိုနောက်
သို့ ဝင်ပုန်းနေ၏။ ဝင်လာသူက ဒေါ်သက်ထားစံပါ။

“အန်တီ”

မခိုင် သွေးလန့်သွားရပါ၏။ အန်တီကတော့ ရိုးရိုးသား
သား။

“သမီးအစ်ကို တွေ့မိသလားလို့ပါ။ သူ့ကို ဘုရားဖူး
မခေါ်လို့ စိတ်ကောက်နေတာ ထင်ပါတယ်ကွယ်”

“ကိုကိုကလည်း အန်တီက ခုမှ သားနဲ့တွေ့ရတာ။
သူ စာနာနားလည်ပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“သမီး မသိပါဘူးကွယ်။ ယောက်ျားတွေက ဒီလိုပါပဲ။
သူတို့ကိုချစ်မှန်းသိရင် သိပ်ပြီး နွဲ့ဆိုးဆိုးတတ်ကြတယ်”

“အန်တီကလည်း ဒါဆို နည်းနည်းပဲချစ်ပေါ့”

“မရတော့ဘူးကွယ်။ အန်တီက သူ့ကို အများကြီးချစ်မိ
သွားပြီလေ”

“အဲဒါခက်တာပေါ့။ မခိုင်ကူရှာပေးပါ့မယ် အန်တီ”

ဒေါ်သက်ထားစံကို လက်ဆွဲပြီး မခိုင်လိုက်သွားလိုက်
သည်။ သူ့ထွက်သွားခွင့်ရအောင်။

ထို့အတူ သဘောကောင်းသည့် အန်တီကိုလည်း သူမ
အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ရှောက်ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန် ချစ်လိုက်ပါသည်။

လှပဖြောင့်စင်းသော ခန္ဓာကိုယ်အလှက ကြံဖန်ပြီးပေါ်
နေရသလို။ ပြင်ဆင်ခြယ်သခြင်းမရှိသည့် မျက်နှာလေးကလည်း
နုနုနယ်နယ် ချစ်စဖွယ်။

မခိုင်ကတော့ ပုဂံဘုရားတွေမြင်နေရပေမယ့် မပျော်နိုင်၊
မရွှင်နိုင်။ သူမနောက်သို့ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု တကောက်
ကောက် လိုက်နေသလို ခံစားနေရသည်။

သက်မိုးညို၏သဘောထားတွေကို သူမ မကြိုက်။ လူ
ဆိုတာ ဘက်ရွေးမှန်ဖို့လိုသည်။

ဘုရားအလောင်းဘက်ပါလျှင် အခြေအနေကတစ်မျိုး။
ဒေဝဒတ်ဘက်ပါလျှင် အခြေအနေကတစ်မျိုး။

သူမသည် သည်အိမ်မှထွက်ပြေးရမလား။ လွတ်ရာ
ကျွတ်ရာအရပ်မှာပဲ ရှာဖွေစားသောက်မှ ကောင်းမည်ထင်သည်။

လောလောဆယ်တော့ အန်တီကို မခိုင် အသက်နှင့်လဲ
ပြီး စောင့်ရှောက်ရမည်။

သူမတို့အုပ်စုထွက်လာတော့ နောက်မှလိုက်သည့် ကား
ဟာ ဘယ်သူကားလဲ။ သက်မိုးညိုက အပေါင်းအသင်းစုံသူမို့
သူ့အသင်းအပင်းတွေလား။

အခန်း (၂၁)

ပုဂံဘုရားတွေကို လှမ်းပြီး ဖူးမြော်ရတော့ လေပြည်
မိဘများကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတမိသည်။

အညာဒေသဖြစ်သော်လည်း ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်နှင့်
မကျည်းရိပ်၊ ထနောင်းရိပ်တို့ကြောင့်ထင်။ ပုဂံဒေသ၏ အလှက
လွမ်းဆွတ်စဖွယ်။

လေပြည်ဝတ်ထားတာ ဘောင်းဘီရှည်နှင့်တီရှပ်လက်
ရှည်။ အဝါရောင်မျိုးနွယ်လေပြည့်အလှက မိန်းမဆန်ဆန် ဝတ်
မထားပေမယ့် သူမအလှကို ဖုံးကွယ်ထားလို့မရ။

ဟိုတယ်မှာ (၂) ခန်းယူကြပြီး သူတို့အဖွဲ့ နားကြသည်
မိန်းကလေး (၃) ယောက်ကတစ်ခန်း၊ ထက်ဘုန်းသွင်
က တစ်ခန်း။

မခိုင်မျက်စိထဲ မသင်္ကာစရာအရိပ်အငွေ့တွေ တွေ့နေ
သလိုလို။

အန်တီကို ဘယ်လိုအသိပေးရမလဲ။ ထက်ဘုန်းသွင်
ကလည်း လွယ်တာမဟုတ်။

လေပြည်ကရော။

ဖျတ်လတ်သွက်လက်ပြီး ချစ်စရာကောင်းမလေးတာ
စိတ်နှလုံး ဖြူစင်ပုံ။

ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ခုံဆိုသလို ကိုယ်
မဖြူစင်သူမို့ မခိုင် အားငယ်မိပါသည်။

သို့သော် အန်တီအကျိုးစီးပွား အသက်အိုးအိမ်ကိုထား
သူမ အစွမ်းကုန် ကာကွယ်ရပါမည်။

ဟိုတယ်မှာနေရာယူ၊ ရေခိုးချိုးပြီးတော့ သူတို့အားလုံး
ညစာစားကြဖို့ ထွက်လာကြ၏။ လမ်းမှာ မခိုင် အန်တီကို
ကျန်အုပ်စုကိုပါ သတိပေးစကားဆိုရသည်။

“ကျွန်မတို့နောက်လိုက်လာတဲ့ကား ဘယ်မှာရောက်နေ
ဘယ်မသိဘူးနော်။ သတိလေးလည်းထားကြပါဦး။ ရွှေစက်တော်
မှာ အန်တီကို တစ်ခါဒုက္ခပေးပြီးပြီ၊ မပေါ့ကြနဲ့”

“မပူပါနဲ့၊ အစ်ကိုတို့ (၃) ယောက်လုံး ရှိတာပဲ”

“အခန်းက (၂) ခန်းဖြစ်နေတယ်။ တကယ့်အရေး
အကြောင်းဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟိုတယ်ထဲမှာ အန္တရာယ်မရှိလောက်ပါဘူး။ အပြင်မှာ
လျှောက်သွားရင်သတိထားရမယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံကတော့ အပျော်ခရီးမို့ ပျော်စေချင်
သည်။

“ဒီလောက်လည်း မကြောက်ကြပါနဲ့ကွယ်။ လူတွေ
ကြားထဲမှာ သူတို့ ဒီလောက်အတင့်မရဲလောက်ပါဘူး။ ကဲ ရှေ့က
ဆိုင်မှာ ဝင်စားကြမယ်။ သူငယ်ချင်းညွှန်လိုက်တာ ဒီဆိုင်”

အားလုံးပင် ဆိုင်ထဲမှာနေရာယူလိုက်ကြ၏။ စုစုပေါင်း
(၆) ယောက်မို့ ကိုညီနှင့်ကိုသူက တစ်ဖက်ဝိုင်းမှာ နေရာယူဖို့
ပြင်သည်။

“အတူတူစားကြမယ်။ စားပွဲ (၂) ဝိုင်းဆက်ပေးရအောင်”

စားပွဲရှည်လေးတွေမို့ (၂) ဝိုင်းဆက်ပြီး (၆) ယောက်
 နေရာယူကြသည်။ မြန်မာထမင်းဆိုင်လေးမို့ မြန်မာထမင်း။ ဟင်း
 ဒေသထွက်အညာဟင်းလေးများကို မှာယူစားသောက်ကြသည်။
 ဒေါ်သက်ထားစံ၏ပန်းကန်ထဲသို့ ဦးချလိုက်ပြီးသည်နှင့်
 တစ်ယောက်ပန်းကန်ထဲသို့ တစ်ယောက်ထည့်ပေးကာ ပျော်ရွှင်
 စွာ စားသောက်ကြသည်။

အပျော်ခရီးပီပီ စကားစမြည်တွေပြောရင်း အစား
 အသောက်ကို အေးဆေးစွာ စားဖြစ်ကြသည်။

“ဟင်”

သည်စဉ် မခိုင်ထံမှ သွေးလန့်သလိုအသံထွက်လာ
 သဖြင့် -

“ဘာလဲ ဘာလဲ ဘာမြင်လို့လဲ”

“ဪ... ဟိုကားထဲကလူတွေလားလို့ပါ။ ကျွန်မတို့
 ဝိုင်းကို စိုက်ကြည့်နေလို့။ သူပုံစံက ရန်လိုနေသလိုပုံကြီး”

“ဒီဝိုင်းက မိန်းမချောတွေပါတာကိုး။ လှလို့ကြည့်ကြ
 တာ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ။ သူတို့ပုံက တစ်ခုခု ရန်ညှိုးညှိုး

နေသလိုကြီး”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်စားကြကွယ်။ သားရေ မေမေတို့
 ရှေ့ဆက်လို့ဖြစ်ကြပါ့မလား။ အန္တရာယ်တွေ ကြုံနေရပြီလေ”

“ရောက်လက်စနဲ့ တစ်ရက်လောက်တော့ ဘုရားပူးပါဦး
 မေမေ။ အရမ်းမကြောက်ပါနဲ့”

“အေးပါကွယ် ... ကဲ စားစား ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့။
 အန္တရာယ်မကြုံအောင်တော့ သတိနဲ့နေကြမှ”

“ညဘက် အပြင်လျှောက်လည်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဟိုတယ်
 ပေါ်ကပဲ ပုဂံအလှကို ရှုစားရင်း စကားစမြီပြောကြတာပေါ့”

အားလုံးပင် စားသောက်ပြီးတော့ ဟိုတယ်မှာ ပြန်နား
 ကြ စကားပြောကြသည်။

ထက်ဘုန်းသွင်က သူ့အမေ၏ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်း
 ရင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောနေသည်။ ရင်ထဲမှာတော့
 အီလည်လည်။

မေမေ့ခင်ပွန်းနှင့် မေမေ့ကို ဘယ်လိုခွဲထုတ်ရမလဲ။ သူ့လို
 နိုင်ငံတကာပတ်လာခဲ့သည် မျက်စိကြီး နားကြီးသူ တစ်
 ယောက်အတွက် သက်ဖိုးညိုဟာ သိုက်တူးမည့် မာယာကဝေ

၁၉၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိနေရပါ၏။

မေမေကတော့ သူခင်ပွန်းကို အယုံကြီးယုံ၊ အပုံကြီးနဲ့ နေပေသည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာထက် အရေးကြီးတာ အသက်အန္တရာယ်၊ သက်မိုးညိုဟာ မေမေ့ကို အန္တရာယ်ပေးမှာလား။ ဥပမာ အရ မယားပစ္စည်းလင်ပိုင်။ လင့်ပစ္စည်း မယားပိုင်သည်။

ထက်ဘုန်းသွင်ပစ္စည်း မမက်ပါ။ သူ့အတွက် ဖေဖေ ထားခဲ့သည့်ပစ္စည်းများ ရှိသလို ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေလာခဲ့သည့် ပစ္စည်းတွေလည်းရှိပါသည်။

သူစိုးရိမ်ပူပန်တာ မေမေ့အသက်ပါပဲ။

“ငါ ဒီည မေမေ့ခုတင်မှာအိပ်မယ်။ မခိုင်ခဲ့လေပြည်က တစ်ခုတင်အိပ်။ ဖြစ်လား”

ခုတင်က (၂) လုံးပါသည်။ သူ့အမေနား သူ့ကပ်အိပ်မှာ ပဲ အိပ်ပေါ့။

“အိပ်ပါ။ ဦးထက်ဘုန်းသွင်ကိုယ်တိုင် အန်တိုကို စောင့်ရှောက်တော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်မတို့အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ပေးတာပေါ့”

“အမလေးဟဲ့ ငါ့များ ဦးထက်ဘုန်းသွင်လို့ခေါ်တာ ခင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ လေပြည်မရယ်၊ ဦးကြီးဆိုလည်း ပြီးပါတယ်”

ထက်ဘုန်းသွင် ငေါ့ပြောတော့ ကျန်လူများ ရယ်မောနေကြသည်။

“ဦးကြီးတော့ ခေါ်ရမှာအားနာပါတယ်။ ဦးငယ်လို့ ခေါ်မယ်”

“အေးခေါ်၊ နင်တို့လည်း စောင့်ပေးပေါ့။ မေမေ့ကို တစ်လှည့်စီစောင့်ရမယ်။ ညဦးတစ်ယောက်၊ ညလယ်တစ်ယောက် မိုးလင်းပိုင်းတစ်ယောက် စောင့်ပေါ့။ ခုပဲ (၉) နာရီထိုးပြီး မနက် (၆) နာရီအထိဆို တစ်ယောက် (၃) နာရီစောင့်ရုံပဲ။ ဒါက ညဉ့်နက်ထိနေနေကျမို့ (၁၂) နာရီထိ စောင့်မယ်။ ကဲ နင်တို့ (၂) ယောက်အိပ်ကြ။ (၁၂) နာရီထိုးတော့ ငါ လေပြည်ကို နှိုးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးငယ်၊ ကောင်းတယ်”

ကိုညီနှင့်ကိုသူကလည်း မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့်။

“ငါတို့လည်း ဒီအခန်းထဲမှာ အတူစောင့်ပေးလို့

မရဘူးလားကွ။ တော်ကြာ အန္တရာယ်ပေးမယ့်သူက ကျုပ်စုတ်၊ ကျုပ် ငုပ်မကျန်ဆိုပြီး ငါတို့ (၂) ယောက်ပါ သတ်သွားမှဖြင့် ကိုယ်ကျိုး တွေနည်းကုန်မယ်”

“မနည်းဘူး။ ကျုပ်စုတ်လည်း ငါပဲစုတ်မှာ။ ကဲ ... သွား သွားအိပ်ကြ”

“မင်းစောင့်မယ့် (၁၂) နာရီအထိတော့ ငါတို့ပါ စကား လေးပြောရင်း စောင့်ပါရစေကွာ”

လေပြည် အော်ထုတ်လိုက်သည်။ သူမက ဘယ်သူမှ မကြောက်ဘူးလေ။

“ဦးလေးတို့က စကားတွေပြောနေတော့ အန်တီနဲ့ လေပြည်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်လို့ရတော့မှာလဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့က (၁၂) နာရီနောက်ပိုင်း အိပ်ကြဦးမယ်။ လေပြည်တို့က စောင့်ရဦးမှာ”

“ဒါဆို နင်တို့ (၂) ယောက် ဟိုဘက်အခန်း သွားအိပ် ကြ”

“အံ့မယ် မသွားချင်ပါဘူး။ လေပြည်တို့သွားလည်း အန်တီ အိပ်ရေးပျက်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း စကားမပြောဘဲ ငါတို့သူငယ်ချင်းအနား နာ ဖုန်းထိုင်ပွတ်နေကြမယ်”

“အသံမထွက်ရင်တော့ ဖြစ်တယ်။ ဖုန်းကို အသံပျောက် ထား”

ကိုညီနှင့်ကိုသူ လေပြည်ကို အမြင်ကတ်သွားကြပါ၏။

“သူပဲကြောက်နေရတယ်။ မမ သဘောအတိုင်းပါ ဘုရား”

“ဒီလိုမှပေါ့ ကဲ အန်တီ ဆေးသောက်မယ်။ ပြီးရင် အိပ်ကြစို့”

အန်တီနှင့် သူမတို့ (၂) ယောက်က အိပ်လိုက်ကြပြီး ထက်ဘုန်းသွင်တို့သူငယ်ချင်း (၃) ယောက်ကတော့ အသံမထွက် စေဘဲ လက်ဟန် ခြေဟန်နှင့်စကားတီးတိုးပြောကြ ဖုန်းပွတ်ကြ သည်။

(၁၂) နာရီအထိတော့ အခြေအနေက သာသာယာယာ။ အားလုံးကောင်းပါသည်ခင်ဗျားပေါ့။

အသက် (၂၀) နီးပါးကြီးသည့် မိန်းမကို တကယ်ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

ဗေဒင်မေးမနေနှင့်။ လက္ခဏာကြည့်လိုက်ရုံ အရိပ်အကဲ ကြည့်လိုက်ရုံနှင့်သိ၏။

ပုံမှန်ထက်ပိုပြီး သည်းသည်းလှုပ်ပြ၊ ကြွေပြနေတာကိုက သဘာဝလွန်။

သည်တော့ လေပြည် ကိုယ့်ခုတင်ပေါ်မှာ ၎င်းတုတ်လေး သိုင်ရင်း အခန်းထဲမှာ မီးဖွင့်လျက်အတိုင်း စောင့်နေမိသည်။

မီးပိတ်ထားလျှင် အန္တရာယ်ကို မမြင်လိုက်၊ မသိလိုက်ရ နာရိုးသဖြင့် မီးဖွင့်ထားခြင်းပါ။

အန္တရာယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့်လာမှာလဲ။ ဟိုတယ် တွေ၊ ဘာတွေမှာလည်း အသတ်ခံကြရတာပဲ။

လေပြည် ခုတင်ပေါ်မှာထပြီး တံခါးကို တွန်းကြည့်လိုက်၊ ပြတင်းပေါက်မှန်ချပ်ကြီးတွေကိုသွားပြီး တွန်းကြည့်လိုက်ရုံနှင့် လေ့လာစူးစမ်းနေ၏။

အခန်းတံခါးကရော သော့ဝိဇ္ဇာတွေဆို ကြံဖန်ပြီးဖွင့်လို့ ရတာပဲ။

အခန်း (၂၂)

လေပြည်စောင့်အလှည့်က ည (၁၂) နာရီမှ မနက်

(၃) နာရီအထိ။

စိတ်ထဲမှာ မယုံသင်္ကာရိနေသည်မို့ မပေါ့ဆရဲ့။ အန်တီ မှာ လောလောဆယ် လူမုန်းများနေမည့် လက္ခဏာ။

ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးက ဝန်ထမ်းတွေ ဖြုတ်တာရယ်၊ မန်နေဂျာမ ငွေဆိန်းငါးရာကျော်ကွာလို့ အဖမ်းခံနေရတာရယ်၊ သူတို့အထဲမှ ရန်ပြုမည့်သူတွေ ပေါ်လာနိုင်သလို။

သက်မိုးညိုကရော စိတ်ချရလို့လား။ ကိုယ့်ထက်

ပြတင်းပေါက်ကိုရော ဖွင့်လို့ရသလား။ ဘယ်လိုအန္တရာယ် ပေးမှာလဲ။

(၃) နာရီလုံးလုံး ဟိုကြည့် သည်ကြည့်နှင့် စီရိယပိုနေမိသော်လည်း (၂) နာရီကျော်တော့ လေပြည် မေ့ခနဲ ငိုက်သွားမိသည်။

သူမနာခေါင်းထဲ ညှော်နှံ့လိုလို၊ စိမ်းရွှင်ရွှင်အနံ့ကြီးလိုလို ရတော့မှ လန့်နိုးလာလျှင် -

“အား”

လေပြည်မြင်လိုက်ရသည်မှာ ဒေါသက်ထားစံ၏ ခုတင်နားမှာ ပါးပြင်းထောင်နေသည့် မြွေဟောက်တစ်ကောင်။

လျှာတစ်လစ် တစ်လစ်နှင့်။

ဒေါသက်ထားစံတို့သားအမိက အိပ်ပျော်နေလျက်။

လေပြည် ဆောင်းညထဲမှာပင် ချွေးဒီးဒီးကျလို့။ သည်မြွေဟာ ရိုးရိုးတော့ ရောက်မလား။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဘယ်လိုထည့်လိုက်သည်မသိ။

သူမ မေ့ခနဲအိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

လေပြည် မည်သူ့ကိုမျှ မနှိုးရဲ။

မြွေက ဒေါသက်ထားစံနှင့် အနီးဆုံး။ ထက်ဘုန်းသွင်တံ့နိုးလိုက်လျှင်လည်း သူ လှုပ်ရှားသည်နှင့် မြွေက နီးရာကို ပေါက်ချလိုက်မှာ။

ခုတင် (၂) လုံး၏အလယ်မှာ မြွေက ရောက်နေပြီး အနီးဆုံးကတော့ ဒေါသက်ထားစံ။

လေပြည် ဖျတ်ခနဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဆတ်ခနဲ လုပ်ဆောင်လိုက်တာကတော့ သူမခြုံထားသည့် စောင်ကြီးကို မြွေအပေါ် ပစ်အုပ်လိုက်ခြင်းပါပဲ။

ပြီးသည်နှင့် ထက်ဘုန်းသွင်ကိုအော်နှိုင်းရင်း သူမကလည်း စောင်အပေါ်သို့ အနီးရှိ သူမတို့ဝယ်ထားသည့် သနပ်ခါးဘုံးတစ်တောင်လောက်နှင့် လျှောက်ရိုက်၏။

“ဦးငယ် ဦးငယ် မြွေ မြွေ”

ဒေါသက်ထားစံနှင့် မခိုင်ပါ အားလုံးနီးသွားကြပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ခုန်နေကြစဉ် ထက်ဘုန်းသွင်က ခုတင်ပေါ်မှခုန်ဆင်း၏။

“ဘယ်မှာလဲ ဘာလဲ”

“စောင် စောင်နဲ့အုပ်ထားတယ်”

မြွေကလည်း လန့်ပြီး စောင်ထဲမှာ လုံးထွေးနေပုံ။ စောင်

အောက်မှမြွေကို ထက်ဘုန်းသွင်နှင့် လေပြည်တို့ သနပ်ခါးတုံးများဖြင့် ရိုက်နေကြသည်။

နောက် စောင်ထဲမှ လှုပ်ရှားမှုငြိမ်သွားတော့မှ ထက်ဘုန်းသွင် စောင်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

“ဟာ မြွေဟောက်ကြီး”

မြွေဟောက်ခမျာ သေလုပျောပါ။ သနပ်ခါးတုံး တစ်တောင်လောက်တွေနှင့် ရိုက်ခံထားရသဖြင့် ဖွတ်ဖွတ်ကြေမတတ်။

“ဒါ တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ကြံတာ။ အခန်းထဲကို ဘယ်လိုထည့်လိုက်ပါလိမ့်”

“လေပြည် မေ့ခနဲဖြစ်သွားတုန်း နှာခေါင်းထဲ စိမ်းရွှေရွှေ ညှိတိတိ နံပါတယ်ဆိုပြီး လန့်နိုးသွားတော့ အန်တီနဲ့အန်းဆုံးမှာ မြွေက ပါးပျဉ်းထောင်နေတာ”

“အမလေး သမီးကယ်လို့သာပေါ့။ အန်တီအသက်ကို ကယ်တာ (၂) ခါရှိပြီ”

“လေပြည် ပေါ့ဆလို့ပါ အန်တီရယ်။ မြွေ ဘယ်လိုဝင်လာတာ မသိလိုက်ဘူး။ လေပြည့်အပြစ်ပါ”

“အန်တီကတော့ သမီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဉာဏ်ရှိပေလို့သာပေါ့။ မြွေကို စောင်နဲ့ပစ်အုပ်လိုက်လို့သာ”

“မြွေဟန်ချက်ပျက်အောင် အန်တီကို လောလောဆယ်အန္တရာယ်မပြုနိုင်အောင် လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်မိတာပါ။ ပြီးမှ ဦးငယ်ကို အော်နှိုးရတာ”

အားလုံးပင် ရင်တုန် ပန်းတုန်နှင့် မြွေအသေကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး စကားတွေပြောနေကြ၏။ ကိုညီနှင့်ကိုသူကိုလည်း ထက်ဘုန်းသွင် ဖုန်းနှင့်လှမ်းနှိုးလိုက်သဖြင့် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာကြ၏။

နံနက် (၄) နာရီလောက်မို့ အားလုံး အိပ်ရေးတွေဝ၊ စကားတွေပြောနေကြစဉ် လေပြည်ကတော့ ဆူဆူညံညံတွေထဲမှာပင် စောင်ခေါင်းမြီးခြုံပြီး အိပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

တစ်နာရီအိပ်ရလည်း နည်းလားနော်။

“မေမေ သားတော့ ဘုရားဖူး ဆက်သွားချင်စိတ်မရှိ တော့ဘူး။ မေမေ တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးရိမ်တယ်”

မနက်စာ စားကြရင်း ထက်ဘုန်းသွင် သောကရောက် နေတော့ ဒေါ်သက်ထားစံ ဖြေပေးရသည်။

“သေနေစေ့ရင် သေမှာပါပဲ သားရယ်။ မေမေကတော့ သားအနားမှာ ခုလိုနေရရင် ဘယ်အန္တရာယ်မှ မကြောက်ပါဘူး ကွယ်။ အဲ ... လေပြည်လည်း ရှိနေမယ်ဆိုရင်ပေါ့”

ထို့နောက် အစီအစဉ်အတိုင်း ဘုရားတွေ လျှောက်ဖူး ကြသည်။

အာနန္ဒာ၊ ရွှေစည်းခုံ၊ မနုဿာ၊ လောကနန္ဒာ၊ သဗ္ဗညု။ တစ်နေ့ပဲနေမည် ဆုံးဖြတ်ထားတာကြောင့် ဆက်တိုက်ပဲလျှောက် သွား။ လျှောက်ဖူးကြရင်း ညနေမှာ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းကြဖို့ စီစဉ် ကြသည်။

လေပြည်နှင့်မခိုင်ကတော့ ကန့်ကွက်ရေးသမားတွေ။

“ညဘက်ကြီးခရီးမသွားစေချင်ဘူးနော်။ နေ့ဘက်ဆို တော်သေးတယ်။ ညဘက်က အန္တရာယ်ကို တမင်ဖိတ်ခေါ်နေ သလိုပဲ”

အခန်း (၂၃)

ထက်ဘုန်းသွင် ဘယ်လိုစဉ်းစားရမှန်းမသိ။ အန္တရာယ် ကို လျှော့တွက်လို့လည်း မရ။ ပိုတွက်လို့လည်းမရ။

တစ်တီတူးလို မိုးပေါ်ခြေနှစ်ချောင်းထောင်နေလို့လည်း မဖြစ်။

မေမေကို လူကြားထဲမှာတော့ အန္တရာယ်ပေးလို့မရ လူဆိုးဟာ သေနတ်တော့ကိုင်နိုင်မည်မထင်။

သို့သော် ထက်ဘုန်းသွင် မေမေကို ထားစရာနေရာမရှိ အောင်ကို စိတ်ပူမိပါသည်။

၂၀၈ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

“ငါတို့ကတော့ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ချင်တာ။ တအံ့
နွေးနွေးနဲ့ သူတို့ကို မျှော်နေ ထိတ်လန့်နေရမယ့်အစား ရန်သူကို
ပျက်နှာချင်းဆိုင်ပစ်မယ်။ တို့ သူငယ်ချင်း (၃) ယောက်သာ
အတူရှိနေမယ်ဆိုရင် ဘယ်ရန်သူကိုမှ မကြောက်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ရှောင်တာကောင်းပါတယ် ဦးငယ်ရာ
မနက်မှပြန်စမ်းပါ”

“ဒီမှာ ဘာမှထပ်မဖြစ်ဘူးလို့ရော နင် အာမခံသလား
လေပြည်”

“ဪ... ဒီမှာက လူကြားထဲလေ။ ပြန်တော့ လမ်းမှာ
လူမရှိ သူမရှိနဲ့”

“ကြောက်ရင် နင်ကျန်ခဲ့။ ငါတို့ကတော့ ပြန်မှာပဲ
ကြောက်တတ်ရင် (၂) ခါသေတယ်”

“လေပြည်အတွက် ကြောက်တာမဟုတ်ဘူးလေ။
အန်တီအတွက် စိုးရိမ်တာပါ။ လေပြည်တို့က တစ်ကောင်ကြွတ်
ပါ။ သေမထူး နေမထူးဘဝပါ”

သူမ၏အပြောကြောင့် ထက်ဘုန်းသွင်တောင် သနား
ကြင်နာသွားမိ၏။ လေပြည်ကို သေချာကြည့်မိပြီ။

ဘောင်းဘီရှည် အပျော့သာ။ တီရှပ်လက်တို၊ အနွေး
သည်ဆွယ်တာအနက်လေးနှင့် ဝင်းပနေသည့်ကောင်မလေး။
ကြည့်စင်လင်းလဲ့နေသည့် ကောင်မလေး။

မေမေပြောပုံအရ မိဘဖွဲ့၊ တစ်ကောင်ကြွက်မလေး။
ဦးလေးအိမ်မှာ အဖိနှိပ်ခံနေရသည့်ဘဝမှ မေမေကိုကူညီရင်း
မေမေအရိပ်မှာ လာရောက်ခိုလှုံနေသည့် ကောင်မလေး။

မေမေအတွက်ဆို အသက်တောင် ပေးမတတ် ကျေးဇူး
တင်၊ ချစ်ခင်နေသည့် လေပြည်။

“မေမေအတွက်ဆို မစိုးရိမ်နဲ့။ ငါတို့ (၃) ယောက်ရှိ
တယ်။ သတိအပြည့်နဲ့သွားမှာပါ။ ကားကြီးတွေကို ပီအောင်
ကပ်လိုက်မယ်။ ဒါဆိုအိုကေပြီ မဟုတ်လား”

နောက်ဆုံး လေပြည် ဘာမှမပြောသာတော့ပါ။ မခိုင်က
လည်း ဘယ်လိုဝင်ပြီး အကြံဉာဏ်ပေးရမှန်းမသိ။

သူမအဖြစ်က သူခိုးခွေးကိုက်မအော်ဝံ့ဘဝ။
ဆင်ဖြူတွေထဲမှာ ဆင်မည်းရောက်နေရသည့်ဘဝ။

ကိုယ့်ဖြစ်တည်မှုကိုက ဒေဝဒတ်ဘက်မှာ ရောက်နေရ
သည့်နယ်။ ယခု ကြုံတွေ့နေရသည့် အန္တရာယ်တွေဟာ သက်မိုး

ညို၏ လက်ချက်လား။ ဘယ်သူလက်ချက်လဲ။

မခိုင်အဖြစ်က ကိုယ့်ဘာသာတောင် လမ်းပျောက်နေသည့်ဘဝ။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လျှင်တော့ သူမ အန်တီအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားတော့မည်။

အသက်တာဟာ တိုလွန်းလို့ သေးသိမ်နေစရာ အခွင့်မရှိတဲ့။ ပညာရှိတစ်ဦး၏ အဆိုအမိန့်။

ဘဝဆိုတာ အပြစ်ကင်းစွာ၊ ရိုးရှင်းစွာ ရှင်သန်ဖို့လည်း လိုသည်။

အမှားကို အမှားမှန်းသိလျက်နှင့် ရှေ့ဆက်လို့မဖြစ်၊ မထူးဇာတ်ခင်းလို့မဖြစ်။

အရေးထဲ ကိုသူ ခေါ် ကိုမင်းသူကလည်း မခိုင်ကို အကြင်နာတွေ၊ ကရုဏာတွေမှီးလို့စွေနေခဲ့သေးသည်။

မခိုင် မျက်ရည်ဝဲရ၊ ရင်နှင့်ရပါသည်။ ကိုယ့်ဘဝ ခြစ်တည်မှုကို အပြစ်တင်ရမလား။ သက်မှီးညိုနှင့် ချစ်ခဲ့မိတာကို အပြစ်ပြောရမလား။

နောက်ဆုံး ခြေတစ်လှမ်းမှားခဲ့မိပြီး သူ့အိမ်သို့ လိုက်လာ

ပြီး အလုပ်ဝင်ခဲ့မိတာက အဆိုးဆုံးဖြစ်မည်။

သက်မှီးညိုဟာ သူမကို တစ်ကိုယ်လုံး ဆွဲချ၊ နစ်ကျွံစေမည့် နွဲ့အိုင်ကြီးဖြစ်ပြီး သူမကတော့ ထိုနွဲ့အိုင်မှာ ခြေတစ်ဖက် ကျုံ့ကျပ်သည့် သားကောင်။

ရုန်းထွက်ရမှာပေါ့။

ရုန်းထွက်နိုင်ပါဦးမည်လား။ သူမလို ဆွေမဲ့၊ မျိုးမဲ့၊ ဥစ္စာမဲ့သည့် ဆင်းရဲသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သက်မှီးညိုလို ဆင်ကောင်ကြီးရဲ့လက်မှ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်ပါမည်လား။

ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ်မို့ သူ့ကို မခိုင် ဝေးဝေးက ရှောင်မိပါသည်။ သူမ မည်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးလိုတော့ပါ။

သန့်စင်သော ရှင်သန်ခြင်းဖြင့် လောကကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အရှုံးမပေးဖို့သာ မခိုင် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားရပါမည်။

နောက်ဆုံး သူတို့အုပ်စု ညနေ (၆) နာရီမှ စတင်ကာ ရန်ကုန်သို့ ကားဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်။

တစ်ခုရှိတာက ကိုယ့်ဘက်မှာ မိန်းမတွေများနေခြင်းပါ
ပဲ။ သူတို့ကြောင့် အားနည်းချက်ဖြစ်နိုင်သည်။

“အရေးအကြောင်းဆို ငါတို့ကြားထဲ ဝင်မပါနဲ့သိလား။
တို့ (၃) ယောက်ထဲနဲ့ အပီဖြစ်နိုင်တယ်။ ညီမတို့ပါလာရင်သာ
မှန်က ပြောင်းလဲနိုင်တာ။ ညီမတို့က မေမေကိုသာကြည့်”

“အင်းပါ”

ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားကြီးတွေကတော့ ခပ်ကြံ
ကြံသွားနေပါတယ်။ ဝိုးခနဲ ဝိုးခနဲ။ သူတို့လို ကားလေးတွေက
ရှားရှားပါးပါး။

ကားထဲမှာ လောလောဆယ် ကိုညီနှင့် ကိုသူက ရှေ့မှ
ကားမောင်းနေသည်။ ထက်ဘုန်းသွင်နှင့် မိန်းကလေး (၂)
ယောက်၊ ဒေါ်သက်ထားစံတို့က နောက်မှာ။

“သတိနဲ့နေကြဟေ့၊ ငါတို့နောက်မှာ ကား (၂) စီး
လိုက်လာတယ်”

“ဟင်”

ကား (၂) စီးလိုက်လာသည်ဆိုတော့ နည်းနည်း ဖျား
သွားကြသည်။ လန့်တာပေါ့။ ကားပေါ်မှာ လက်နက်အဖြစ် ပါ

အခန်း (၂၄)

ကားကြီးများကို ကပ်ပြီး လိုက်တာပါပဲ။ သို့သော် ကား
ကြီးများက တအားမောင်းသည်။ အရှိန်များလွန်းသည်။ ကိုယ့်
ကားက အပီမလိုက်နိုင်။

အပီလိုက်လျှင်လည်း အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သည်။ သည်
တော့ ကားကြီးများကို မိလိုက် ပြတ်လိုက်ပါပဲ။

သတိကတော့အပြည့်။

ဘယ်သူတွေက မေမေကို အန္တရာယ်ပေးမှာလဲ။ သူတို့
ဘက်ကလည်း တပ်စိတ်တစ်စိတ်လောက်တော့ လူမများနိုင်။

လာတာက ချိန်းကြိုးတွေ။ ဘုသီး (၂) လုံးကို အလယ်မှ ကြိုး နှင့် ဆက်ထားတာက (၂) ခု။

နောက် ဓားမြှောင်။ ကားပြင်သည့်ဝှံတွေ၊ ဂျီကံတွေ သံချောင်းတွေ။

မကြောက်ပါဘူး။ (၃) ယောက်လုံး ဖိုက်တာတွေပဲဥစ္စာ အငိုက်မပိအောင် ကြိုးစားဖို့ပဲလိုတာ။

သူတို့ကားကို သတိနှင့်မောင်းရင်း ရှေ့မှကားကြီးတွေ နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ကပ်လိုက်နေရပါသည်။

ည (၁၀) နာရီလောက်မှာ တစ်ခါနားပြီး သူတို့အဖွဲ့ စားကြ သောက်ကြသေးသည်။ နာရီဝက်လောက်နားပြီး ဆက် မောင်းလာကြပြန်၏။

ညပေမယ့် လက ခပ်သာသာ။ ခေတင်းတွင်းပေမယ့် နှင်းက ရှိတောင်မရှိ။ သစ်တောတွေ ပြုန်းတီးကုန်လို့ ရာသီတွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်ပြီထင်ရ၏။

ည (၁) နာရီလောက်မှာ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ် သူတို့ကားလေးတစ်စီးတည်း မောင်းနေရ၏။ ရှုခင်းက သာသာ ယာယာရှိသလို လရောင်ကလည်း လင်းချင်းနေ၏။

သည်စဉ် ဘွားခနဲ သူတို့ကားနောက်မှ ကား (၂) စီး ချွေဆင့်နောက်ဆင့် ပေါ်လာပြီး ရှေ့တစ်စီး နောက်တစ်စီး ပိတ် ခပ်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ”

“ထင်ထားသားပဲ။ မကြောက်နဲ့။ အားလုံးသတိရှိပါစေ။ ကောင်မလေးတွေနဲ့ မေမေနဲ့ ကားထဲမှာကျန်ခဲ့။ ကားတံခါးလာ နှင့်တဲ့သူ အသေဆော်”

ညှပ်ပူး ညှပ်ပိတ်ကားထဲမှ လူ (၃) ယောက်စီ ဆင်းလာ တော့ သူတို့ကား (၂) စီးမှ လူ (၆) ယောက် ဆင်းလာကြသည်။

ကားက ရှေ့ဆက်မောင်းမရတော့။ သူတို့ ကိုယ့်ကားဆီ ခံကြည့်နေကြဆဲ ထက်ဘုန်းသွင်တို့ (၃) ယောက် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

သူတို့ခုန်ဆင်းသည်နှင့် လက်နက်တွေ တစ်ပါတည်း ကိုင်ပြီးသား။ ကားနှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်လိုက်ကြတော့ (၆) ယောက်လုံး ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

ပွဲက (၆) ယောက်နှင့် (၃) ယောက် မပျံ့။ တစ်ဘက် ကလည်း ဖိုက်တာတွေ။ သတ်နေ၊ ဖြတ်နေကျ ဆာမူရိုင်းတွေ။

ကားထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည့် ဒေါ်သက်ထားစံ၊ လေပြည်နှင့် မခိုင်တို့ ဘယ်လိုမှနေလို့မမြောင့်။

တစ်ဖက်မှ လူအင်အားသာရုံတင်မက လက်နက်တွေ ကလည်း လရောင်အောက်မှာ တလက်လက်။ ဓားတွေ၊ ငှက်ကြီး တောင်မဟုတ်ပေမယ့် ကင်ဒီဓားမျိုးတွေ။ ပြီးတော့ မျက်နှာဖုံး တွေနှင့်။

ထက်ဘုန်းသွင်က လက်ထဲမှာ ချိန်းကြိုးကိုလွှဲရမ်းနေ၏။ အဖျားမှာ သံလုံး (၂) လုံးနှင့်ချိန်းကြိုးက နံချပ်ကူဆန်ဆန်း သူ ကျွမ်းကျင်သည့်လက်နက်။

ကိုညီက ကျပ်လုံးခန့်ရှိသည့် စတီးချောင်းနှစ်တောင်ခန့် တုတ် ကိုင်ထားပြီး ကိုသူကတော့ ချိန်းကြိုးနှင့်။

သူတို့ရန်ပွဲက ကြောက်ခမန်းလိလိ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသလို ဘယ်သူမှ စောင့်မနေကြ။

အပြုလိုက်ဝင်၊ အပြုလိုက်သတ်ကြ။ လေပြည် မနေနိုင်၊ ကားပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့သည့် ဓားမြှောင် (၂) ချောင်းကို ယူပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသည်။

ထက်ဘုန်းသွင် တားထားပေမယ့် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်း

သည်။ နောက် သူတို့ရန်ပွဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်အောင် သွားပြီး ဓားမြှောင် (၂) ချောင်းနှင့် ကူညီတိုက်ခိုက်ဖို့ ချောင်း၏။

“အား”

သူမကိုမြင်တော့ တစ်ယောက်က သူမဘက်သို့ ပြေးလာ သည်။ လေပြည် ဓားမြှောင်နှင့် လှမ်းပစ်လိုက်ပါ၏။ သွေးရှူး သွေးတမ်းပစ်ပေမယ့် ပစ်မှတ်က ထိသွား၏။

ရန်သူ၏အသံနက်ကြီး ကြားရတော့ အားလုံး တန့်ခနဲ။ ချက်ကောင်းမထိလည်း တစ်နေရာတော့ ထိသွားပုံ။

ဒဏ်ရာကို လက်နှင့်အုပ်ပြီး ထိုလူထိုင်ကျသွားသည်။

ရန်သူက (၅) ယောက်။ သူတို့က (၄) ယောက်။

သို့သော် တစ်ယောက်က လေပြည့်ထံပြေးလာပြီး ဖျတ် ခနဲ လေပြည့်ကို ဖမ်းချုပ်ကာ ကျောက် ဓားနှင့်ထောက်လိုက်ပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ အားလုံး လက်နက်ချ၊ မချရင် သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“အား အား”

ကျောဆီမှ စူးရှရှိ ဝေဒနာကြောင့် လေပြည် အော်မိ တော့ ထက်ဘုန်းသွင်နှင့်ကိုညီ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်။ ဒေါသ

တွေလည်း ထွက်လို့။

“ဒါကြောင့် ကားထဲမှာပဲနေပါလို့ ပြောတာ။ တောက်”

သူတို့ လက်နက်ချဖို့ ပြင်ဆင်နေဆဲ သူတို့ကား ဒယ်ဒယ်နှင့် သူတို့ရှိရာသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့လျှင် အားလုံးပင် ဖရိုဖရဲ။

သည်အကွက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ထက်ဘုန်းသွင်တို့

(၃) ယောက် လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။ လေပြည်ကလည်း ရန်သူ့လက်မှ ထွက်ပြေးလိုက်နိုင်သည်။

လမ်းမပေါ်သို့ ဝရုန်းသုန်းကားတွေ ဖြစ်နေဆဲ။ ကားကြီးတစ်စင်းမောင်းလာပြီး အနားမှာ ရပ်လိုက်လျှင် ရန်သူများ အထိနာနေသည့်ကြားမှ ကိုယ့်လူကိုယ်တွဲပြီး ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းပြေးကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျ”

ကားကြီးပေါ်မှ လူတွေ (၁၀) ယောက်လောက် ဆင်းလာပြီး သူတို့ကို မေးကြ မြန်းကြသည်။

“ဓားပြတိုက်မလို့ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ မိန်းကလေးတွေပါတော့ ဖမ်းမယ် ဆီးမယ် လုပ်ကြလို့ တိုက်ပွဲဖြစ်နေကြတာ။ အားလုံးပဲ

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ့်ကားကိုယ်တက်ကြပြီး ကားကြီးနောက်မှ လိုက်မောင်းရသည်။

စောစောက ကားမောင်းသူကတော့ မခိုင်။ မတတ်တတ်နှင့် မောင်းဝင်လာတာ။ ဘာပဲပြောပြော သူမ ကျေးဇူးကြောင့် အန္တရာယ်မှ လွတ်ရသည်။

ကားပေါ်မှ စောစောကအကြောင်းအရာတွေကို ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ ရယ်ကြ၊ မောကြရင်း သည်ညတော့ အန္တရာယ်မရှိကြတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း သူတို့တွေးမိကြသည်။

ကားကို တစ်လှည့်စီမောင်းရင်း မနက် (၇) နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြသည်။

အခန်း (၂၅)

အားလုံးပင် အနားယူလိုက်ကြပြီး နံနက် (၉) နာရီ
လောက်ကျမှ နံနက်စာစားဖြစ်ကြသည်။ ကြိုတင် ဖုန်းဆက်ထား
တာကြောင့် အိမ်မှာ သက်မိုးညိုလည်း ရှိနေသည်။

သူပုံစံက ခွမ်းဖတ် ရှုံ့မဲ့နေတော့ သူတို့အဖွဲ့ ပိုပြီး
သံသယဝင်ရသည်။ ထက်ဘုန်းသွင်တို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ လူတွေကို
တခွပ်ခွပ်နှင့် ရိုက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

ဒေါ်သက်ထားစံ သူခင်ပွန်းကို တယုတယ မေးမိသည်။

“ကိုသက် ဘာဖြစ်တာလဲဟင်။ နေမကောင်းလို့လား။

ဆေးခန်းမပြဘူးလား”

“အလုပ်ပင်ပန်းလို့ပါ မရယ်။ မနေ့က မောင်စီးလာတဲ့
ကား ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ပွတ်ဆွဲမလိုဖြစ်တယ်။ လူကို ပြာသွား
တာပဲ”

“ဘုရား ဘုရား အလျော်တွေ၊ ဘာတွေ ပေးရသေးလား
မောင် အဲ ကိုသက်”

“ရှောင်လိုက်တာ လမ်းဘေးချော်ထွက်သွားတယ်။ လူ
လည်း ဘယ်ခိုက်မိတယ်မသိဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကျန်ခဲ့
တယ်”

“သတိထားမှပေါ့ မောင်ရယ်။ မတို့လည်း လမ်းမှာ
အနှောင့်အယှက်တွေ တွေ့ရတယ်။ ကံကြီးလို့သာ မသေကြ
တာ”

“မက ရွှေဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးကို အလုပ်ဖြုတ်
ပစ်တော့ လူမုန်းများနေမှာပေါ့။ ခင်ပြည့်စုံကလည်း ဘယ်အခဲ
ကျေမလဲ။ သူက အာမခံနဲ့အပြင်မှာနေတယ်လေ”

“ဘယ်သူလက်ချက်မုန်းတောင် မသိရတော့ပါဘူး
မောင်ရယ်။ ဝန်ထမ်းတွေ ဖြုတ်ပစ်တယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့ကို

ဦးစားပေးပြီး ပြန်ခန့်မှာပါ။ အင်တာဗျူးတော့ ဖြေရမှာပေါ့”
သူတို့စုံတွဲ အလွမ်းသယ်နေကြတုန်း ထက်ဘုန်းသွင်
ကိုညီနှင့်ကိုသူကို အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်း
(၃) ယောက် တိုင်ပင်ရဦးမည်။

လူရှင်းသည့် အင်းလျားကန်စောင်းမှာ သွားထိုင်ကြပြီး
မေမေ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆွေးနွေးကြသည်။

“အခြေအနေကတော့ မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ မေမေ
အတွက် စိတ်မချတူ။ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူး ဆိုပေမယ့်
တစ်ဖက်က ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့အခါ ဘယ်လိုမှ မကာကွယ်
နိုင်ဘဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ငါတို့ ဘာကူညီရမလဲ ပြော။ ဘော်ဒီဂတ်လုပ်ပေးရ
မလား။ ငါတို့အလုပ်တွေက ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တွေမို့ ထားလို့ရ
တယ်”

“အေးကွာ၊ အိမ်မှာက ငါရှိတယ်။ မေမေက ဆိုင်ပြန်
ဖွင့်မှာဆိုတော့ ဆိုင်မှာ လောလောဆယ် မင်းတို့ (၂) ယောက်
အလုပ်ဝင်ပေးစေချင်တယ်”

“မင်းက သက်မိုးညိုကို စိတ်မချတာလား”

“ရန်သူက ဘယ်သူမှန်းမသိရတာ ခက်နေတယ်။ ဆိုင်
မှာ မင်းတို့စောင့်ရှောက်ကွာ။ အိမ်နဲ့လမ်း ငါစောင့်ရှောက်မယ်”

“လေပြည်လည်း ရှိပါသေးတယ်။ မခိုင်လည်း အား
ကိုးရတာပဲ”

“မခိုင်က သက်မိုးညိုရဲ့ညီမလေ။ သူ့လူကိုယ့်ဘက်
သား လုပ်နေတာ။ ရာနှုန်းပြည့်ယုံလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“မနွေကတော့ သူ ကားနဲ့တိုက်လို့ ရန်သူလက်က
လွတ်ရတာပါ”

“အေးလေ၊ ငါ့စိတ်ထဲတော့ အိမ်ထဲ မြှောင်နေသလို
ခံစားနေရတာပဲ။ စကားပုံကတော့ သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်
ထောင်။ ငါ့မှာတော့ အမေတစ်ယောက် နွားတစ်ထောင်ဖြစ်နေရ
တယ်”

“တအားကြီးလည်း စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ။ သက်မိုးညိုက
အန်တို့ကို ဘာကိစ္စအရင်စလို သတ်ချင်ရမှာလဲ”

“ဟ ဥပဒေအရ မယားပစ္စည်းလင်ပိုင်တယ်လေကွာ။
မေမေသေရင် ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး သူက နောက်မိန်းမ ယူမှာ
ပေါ့”

“တစ်ထစ်ချကြီးတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ။ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် စဉ်းစားပါဦး”

“ငါတို့ မြန်မာပြည်မှာမဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဖြစ်နိုင်တာချည်းပဲ။ ဘာရာဇဝတ်မှုဖြစ်လာလား၊ ငွေများများနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်ရင် အခြေအနေက ပြောင်းလဲသွားတာပဲ”

“မင်းစကားကလည်းကွာ အဆိုးမြင်ဝါဒီလုံးလုံး ဖြစ်နေပါပြီ။ ပထွေးတော်ကြီးကို မကြည်လင်တာနဲ့ ဝါးလုံးရှည်ကြီးနဲ့ ရမ်းနေပါပြီ”

စကားဝိုင်းက ဝေ့လည်လည်။ ထက်ဘုန်းသွင် သူ့စကားကို အပြတ်ဖြတ်ရ၏။

“ဒီတော့ မင်းတို့ (၂) ယောက်က ရွှေဆိုင်မှာနေရာမူ့။ ငါတို့နဲ့မသိတဲ့ပုံ ချိုးထား။ ဒါမှ သတင်းလေးဘာလေးလည်းရ မေမေ့ကိုလည်း စောင့်ရှောက်နိုင်မယ်”

“အေးပါကွာ အေးပါ”

သူ ကိုညီနှင့်ကိုသူကို သူတို့နေရာအသီးသီးသို့ ပြန်ပို့ပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၂၆)

“ဖိခိုင်”

မခိုင် သူ့အခန်းထဲမှာ ခေတ္တအနားယူနေတုန်း ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသူက သက်မှိုညို။ အချိန်က နေ့လယ် (၂) နာရီလောက်။ သူတို့အိမ်က အကျယ်ကြီးမို့ လူကလည်း ရှင်းပါသည်။ မခိုင် ခုတင်ပေါ်လှဲနေရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်ပေမယ့် သက်မှိုညိုက ပိုလျင်ပါသည်။ မခိုင်အပေါ် တွန်းလှဲလိုက်ပြီး ခွမ်းနေရာယူလိုက်ပုံက လျှပ်စီးလက်သလို။

“ကိုကို သူများတွေမြင်ကုန်ရင် (၂) ယောက်လုံး ဒုက္ခ

ရောက်လိမ့်မယ်။ အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးရလိမ့်မယ်။ ကိုကို့
ဘဝပျက်လိမ့်မယ်”

“တော်စမ်း၊ ငါ့ကိုလှန့်မနေနဲ့။ ငါက သမင်မဟုတ်ဘူး
ကျား”

အခန်းတံခါးကို ချက်ချင်းပြန်ပိတ်ခဲ့တာမို့ မခိုင် အခန်း
ထဲမှ ပြေးမလွတ်။ ပြီး သူတို့အခန်းတွေက အသံလုံအခန်းတွေ

“နင် ဘာသောက်ချိုးချိုးနေတာလဲ။ ငါ ကတော့ အကြံ
ကြီးကြီး ကြံနေတယ်။ နင်က မကူညီမယ့်အပြင် ငါ့ကို နှောင့်
ယှက်နေတယ်”

သူပုံစံက ဒေါသတကြီး။ လက်ကလည်း လှုပ်ရှားနေပါ
၏။ မခိုင် ကျားခံတွင်းမှ ဘယ်လိုပြေးလွတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မျက်စည်
တွေသာ စီးကျနေရ၏။

“ကိုကို့ရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝသာ သာယာအောင်လျှောက်
လှမ်းစမ်းပါ။ မသင့်တော်တဲ့အကြံအစည်တွေ မကြံစည်စမ်းပါနဲ့။
ခိုင်ကော်လို့ ချီပေါ်ရောက်နေတဲ့ဘဝမှာ မြင့်တယ်ဆိုပြီး ချောက်
ထဲ ခုန်မချချင်စမ်းပါနဲ့”

“နင် ငါ့ကို ဆရာကြီးမလုပ်နဲ့။ ငါ့ဇာတ် ငါနိုင်တယ်။

နင် တစ်ခုပဲ ကူညီပေး”

မခိုင် သူ့ကိုငေးကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး သူမအဖြစ်က
နဲ့နှစ်ရသူလို။ ဘယ်ကို ဘယ်လိုပြေးရမှန်းမသိ။ သူ့လက်က
ပြေးလို့ရော လွတ်ပါဦးမည်လား။

“ငါ နင့်ကိုယူမှာ။ သူသေရင် နင့်ကို တရားဝင်လက်
ထပ်မယ်”

“ဟင် မခိုင် အန်တိုကို မသတ်ဘူးနော်။ မသတ်ပေးနိုင်
ဘူး။ ကိုကို့ကိုလည်း သူ့လက်ထဲက လုမယူဘူး မခိုင်။ ဒီအိမ်က
ထွက်သွားပါရစေတော့။ အပြင်မှာပဲ ဖြစ်သလိုလုပ်ကိုင် စား
သောက်ပါ့မယ်”

“မရဘူး။ နင် အရှူးထတိုင်း ငါ မလိုက်လျောနိုင်ဘူး။
နင် ငါခိုင်းတာလုပ်ရမယ်။ နင်က ဒီအိမ်သားတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုကို
ခံနေရသူပဲ။ ဒီကိစ္စ လွယ်လွယ်လေးရယ်။ ထမင်းပွဲ ကူပြင်ပေး
ရင်း ဟင်းထဲကို ဆေးခပ်လိုက်ရုံပဲ”

“ရှင်”

အကြံပက်စက်လှသည့် သက်မိုးညိုကို မခိုင် အံ့ဩ
စက်ဆုပ်စွာ ကြည့်နေမိတာ မလွန်။ ကိုယ့်ကို အလွန်ချစ်သည့်

မယားကြီးကိုပင် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်မည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို သူမ ဘယ်လိုယုံကြည်ရမှာလဲ။

တဏှာ၊ ရမ္မက်တွေ၊ ကိလေသာတွေနှင့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်သည့်လူ။

“ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီဟင်းခွက်ကို စားသောက် ပြီး ဒီအိမ်သားတွေ သေကုန်ကြရင် ရှင်ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မင်းတာဝန်က သူတို့စားတဲ့ ဟင်းခွက်ထဲမှာ ဆေးခတ် ရုံပဲ။ ကျန်တာ ငါ့ကိစ္စပါ”

“အေး... တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်။ သစ္စာဖောက်ပြီး ကိုယ့်လူ သူ့ဘက်သားလုပ်လို့ကတော့ နင့်ကိုငါ အရှင်မထားဘူး။ အသေသတ်ပစ်မယ်”

သူ့ကိစ္စပြီးတော့ သက်မိုးညို မခိုင်အခန်းထဲမှ လူအခြေ အနေကြည့်ပြီး လှစ်ခနဲ ပြန်ထွက်သွား၏။

ဆုပ်စူး၊ စားရူးဆိုသလိုပါပဲ။ မခိုင် သည်ပြုသာနာကြီး ကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှန်းမသိ။ သူမ၏ ပင်ကိုစရိုက်က ရိုးသား ဖြောင့်မတ်သူမို့ သည်လို မဖွယ်မရာကိစ္စကြီးထဲ ဓားခုတ်ရာ လက်မလျှိုနိုင်ပါ။

သူမ မည်သူ့ကို ဖွင့်ပြောရမလဲ။ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူ နေရသည်။ သူမိုး ခွေးကိုက်မအော်ခုံဆိုသလိုပါပဲ။

သို့သော် သက်မိုးညိုမှာ သည်လိုစိတ်ဓာတ်ရှိတာတော့ သူမ တစ်ယောက်ယောက်ကို သတင်းပေးရပါမည်။ ပြီးလျှင် တစ်နေရာသို့ သူမ ခြေရာဖျောက်ပြေးရမည်။

ပြောတော့သာလွယ်သည်။ သူမလိုမိန်းမငယ် ချောချော လှလှတစ်ယောက်အနေဖြင့် အန္တရာယ်ကံ လက်တစ်ကမ်း။ အရူး ထလို့မဖြစ်။

သည်အိမ်မှာနေပြီး သက်မိုးညို၏ အသုံးတော်ခံ၊ သက် မိုးညို၏ လက်ကိုင်တုတ်လည်း အဖြစ်မခံနိုင်။ သူက ဒေဝဒတ် လိုလူမို့ ကိုယ်က ဒေဝဒတ်၏အသင်းအပင်းထဲမှာ မပါနိုင်။

မခိုင် မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေရင်း ရင်တထိတ်ထိတ်။ သက်မိုးညိုလာပြီးဆေးခပ်ခိုင်းမှာ လုပ်ကြံခိုင်းမှာတွေးပြီး

တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

ဒေါ်ဥနှင့်အေးမရဲ့ ရှေ့မှာပင် လက်တွေ့က တုန်တုန်ရင်ရင်။ ရိပ်မိကုန်ကြတော့မှာပဲ။

“မခိုင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အရက်မသောက်ရတဲ့လူ ကျနေတာပဲ”

“ဘုရားဖူးသွားတာ ဥစ္စာစောင့်တွေနဲ့များ တွေ့လာ သလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဥရယ်။ မခိုင် အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်လို့ပါ။ နေ့လယ်က အိပ်ပျော်သွားတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ မခိုင်ကို လူတစ်ယောက်က ဓားနဲ့ခုတ်တာ။ သွေးတွေပန်းထွက် ပြီး မခိုင်တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲနေတာပဲ”

“အို တကယ်နာလားဟင် မခိုင်”

“နာတယ်၊ အိပ်မက်ပေမယ့် တကယ်နာတယ် အေးမ ရယ်”

မခိုင်ရင်ထဲ တကယ်လည်း နာကျင်ဆွေးမြည့်နေမိပါ သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ သားကောင်အဖြစ် ယဇ်ပူဇော် ခံနေရသည့်ဘဝ။

ဆင်းရဲတာကိုပဲ အပြစ်ပြောရမလား။ ချစ်သူ၏စကားကို အလွယ်တကူ ယုံကြည်မိ၊ ညံ့ဖျင်းမိသည့် မိမိကိုယ်ကိုပဲ အပြစ် ဆိုရမလား။

သည်နွံမှ သူမ ရုန်းထွက်ဖို့မလွယ်ကူတော့။ အိပ်မက် ဆိုးမှ နိုးထလို့မရတော့။ သူမ ခံစားနေရသည့် နာကျင်မှုကို အိပ်မက်အဖြစ် ပုံဖော်လိုက်တာပါ။

“ဘုရား တရားသာ နာနာဖက်ပေတော့ မခိုင်ရေ။ ဘုရားမှန်မှန်ရှိခိုး မေတ္တာသုတ်ရွတ်၊ ကောင်းကျိုးတွေ လာပြီး ကောင်းသောအိပ်မက်တွေ လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဥရယ်။ မခိုင် ဒေါ်ဥတို့နဲ့ လာအိပ်ပါရ စေနော်။ တစ်ယောက်တည်း မအိပ်ရဲလို့ပါ”

“အေးပါ၊ လာအိပ်ပါ”

(၃) ယောက်သား မီးဖိုထဲမှာ အတူချက်ပြုတ်၊ လုပ်ကိုင် နေကြရင်း ညနေစာအတွက် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

သည်နေ့ တစ်နေ့လုံး သက်မိုးညို အပြင်မထွက်။ ဒေါ်သက်ထားစံ၏အနီးမှာ လဲလျောင်းရင်း ရင်ထဲမှာ ဆင်ကြံ ကြံနေသည်။

ဒေါ်သက်ထားစံကို အေးဆေးမှု ကြိုက်သလို အရည်ဖျော်လို့ရမယ်လို့ တွက်ထားရာမှ သူ့သား ကမ္ဘာပတ်လာသည်ကောင်ပေါ်လာသည့်အခါ သက်မိုးညို လျှော့တွက်လို့မရတော့။

သည်ကြားထဲ ကိုယ့်ကို အသက်မက ချစ်ပါသည်ဆိုသည် မမ ဒေါ်သက်ထားစံကလည်း သူ့သားနှင့်ယှဉ်လာတော့ကိုယ်က အရေးမပါသလို။

လင်နှင့်သားဆိုလျှင် သားကို ဦးစားပေးသည့် ဒေါ်သက်ထားစံ။

အခြေအနေတွေက ဘယ်လိုဦးတည်တော့မယ်ဆိုတာ သက်မိုးညို သဘောပေါက်နေ၏။

သည်တော့ အသေမဦးခင် ဉာဏ်ဦးအောင်ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့။

ဒေါ်သက်ထားစံတို့သားအမိကလည်း အသက်ပြင်း

သည်။ ဘယ်လိုမှ သူတို့အသက်ကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးလို့မရ။

မရ ရသည်နည်းနှင့် ဖျက်ဆီးရမည်။ သားအမိ (၂) ယောက်လုံးကို ရှင်းထုတ်နိုင်မှ အဆင်ပြေမည်။

သည်တော့ မခိုင်ကို အသုံးချရမည်။ ခက်တာက မခိုင်ကလည်း ဒေါ်သက်ထားစံ၏သား ထက်ဘုန်းသွင်ကို သဘောကျနေလေသလားမသိ။

သူ ကြိုးဆွဲရာမပါသည့်အပြင် သူ့ကို တော်လှန်ပုန်ကန်မည့်အသွင်။ သက်မိုးညို မဲပြုံး ပြုံးမိပါသည်။

ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြသေးတာပေါ့လေ။

လေပြည်နှင့် မခိုင်ပါဆိုတော့ (၄) ယောက်။

သွားအတူ လာအတူ။ လောကကြီးက သာသာယာယာ။
ဘာအနှောင့်အယှက်မှမရှိ။

“သားလုပ်ချင်တာရှိရင် လုပ်တော့လေ။ မေမေ့နောက်
လျှောက်လိုက်နေရတာနဲ့ ငါ့သားလေး ခုထိ လုပ်ငန်းမစရသေး
ဘူး”

“ရပါတယ် မေမေ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က ကိစ္စမရှိပါဘူး။
မေမေက ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်”

“လေပြည်လည်း ရှိသားပဲ။ မေမေ အဆင်ပြေပါတယ်
သားရယ်။ သားအလုပ်တွေသာ စပါ”

“ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူး မေမေ။ သား အခုပျော်နေတယ်။
ကိုယ့်မေမေအနားမှာ စောင့်ရှောက်နေရတာ ပျော်တယ်။ မေမေ
ကို မစ်ထားမိခဲ့လို့ အမြဲနှောင်တရနေမိတယ်”

“ဪ... သားရယ်”
သားအမိ (၂) ယောက် အကြင်နာတွေနှင့် နွေးထွေးနေ
တော့လည်း ဘေးမှမြင်ရသူတွေ စိတ်ချမ်းသာရသည်။
ဒေါ်သက်ထားစံ ကောင်တာထိုင်ရင်း တစ်ဆိုင်လုံး

အခန်း (၂၇)

တစ်ပတ်လောက်အထိတော့ အခြေအနေတွေက အေး
အေးချမ်းချမ်း။

ဒေါ်သက်ထားစံလည်း ရွှေဆိုင်ပြန်ဖွင့်ပြီ။ ပထမဝန်ထမ်း
များထဲမှ အချို့ကို ပြန်ခန့်ပြီး ဝန်ထမ်းများထဲမှာ ကိုညို၊ ကိုသူ၊
လေပြည်နှင့် မခိုင်တို့ပါပါသည်။

“ကိုယ့်လူတွေပါတော့ စိတ်ချရတာပေါ့”

ဒေါ်သက်ထားစံဆိုင်သွားတော့လည်း တထွေးတမကြီး
နှင့်။ သားတော်မောင်ကလည်း မအေ့နားမှမခွာ။ နောက်

ဆီးကြည့်နေသလို လေပြည်နှင့်မခိုင်က အရောင်းစာရေးဝင်လုပ်
သည်။ မန်နေဂျာအလုပ်ပါပေါ့။

ကိုညီနှင့်ကိုသူက ဧည့်ကြိုအလုပ်ရော အစောင့်အလုပ်
ပါ လုပ်သည်။ လူရှင်းတော့ လေပြည်နှင့်မခိုင် အနားသို့ကပ်
သည်။

လေပြည်ကောင်တာမှာ လူရှင်းသွားတော့ ကိုညီ သူမ
အနားကပ်သည်။

“လေပြည် မောနေသလား”

“ဘာလို့မောရ ဒါလောက်နဲ့”

“အေးပေါ့၊ နင်က ကိုယ့်ဆိုင်လို သဘောထားတော့
ဘယ်မောမလဲ”

“ဘယ်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် လေပြည်တို့က စေတနာထား
တယ်”

“ဒါကြောင့် ဟိုကလည်း ရွှေ့မ တော်ချင်နေတာ”

“ရှင်နော်၊ မဆီမဆိုင်တာတွေ လာဆွဲမထည့်နဲ့၊ အန်တီ
နဲ့ပြန်တိုင်မယ်”

“ဆောရီး ဆောရီး၊ အစ်ကိုက ညီမလေးကို ချစ်လို့ပါ”

လေပြည်နှင့်ကိုညီ စကားတီးတိုးတွေပြောနေတော့
ထက်ဘုန်းသွင် အနားသို့ရောက်လာ၏။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့”

လေသံက မလိုတမာသံ။ ရည်းစားလူလု၊ အူနုကျွဲခတ်
ဆိုတာ ဒါမျိုးလားမသိ။ လေပြည်အနား ဘယ်သူကပ်တာမှ
မကြိုက်တာတော့အမှန်။

လေပြည်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း အလှတွေ ပြင်လာ
သလားမသိ။

တဖြည်းဖြည်း ပို ပိုလှလာ၏။ မြင်စက ငပွေးရုပ်
ပေါက်နေသည်ထင်မိပေမယ့် ယခုကျ ပိုပို အဆင်ပြေလာသည်။

အသားအရည်တွေ ပိုပြီး ဝင်းပ၊ နုညလာသလို မျက်လုံး
လေးတွေ ပိုပြီး ရွှန်းလက်တောက်ပလာ၏။ နှာတံလေး၊ နှုတ်ခမ်း
လေးတွေကအစ ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမိ။

ဘုရားရေ ... ငါ့မျက်စိထဲမှာ လေပြည် ပိုပြီးလှ၊ ပိုပြီး
ချစ်စရာကောင်းလာတာလား။ အဝတ်အစားတွေကအစ မေမေ
ငယ်ငယ်က ဝတ်စုံလေးတွေနှင့် မြန်မာဆန်ဆန် လှပယဉ်ကျေး
နေလိုက်တာ။

“ဘာဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ငါ သူ့ကို ယောက်ျားပေးစားမလို့ စပ်ဟပ်နေတာပါ”

“ပေါက်ကရတွေကွာ။ လေပြည်က ငယ်ပါသေးတယ်။ ပြီး ဒါမျိုး ပရော်ပရီပြောတာတွေ ငါမကြိုက်ပါဘူး။ လေပြည် ဒီနေ့ ငါ မြေကွက်တစ်ကွက်သွားကြည့်စရာရှိတယ် အဖော်လိုက် ခဲ့စမ်း။ သင့်တော် မတော် လိုက်ကြည့်ပေး”

“ငါပါ လိုက်မယ်လေ”

ကိုညီပြောပေမယ့် ထက်ဘုန်းသွင် အားနာမနေနိုင်။ အဓိကက သူနဲ့ခွဲထုတ်ချင်တာ။ လေပြည်မလိုက်ချင်။ သို့သော် ဒေါသက်ထားစံက လှမ်းပြီးပြောလိုက်၏။

“သမီးရေ လိုက်သွားလိုက်ပါ။ ဈေးလေးဘာလေးလည်း ညှိပေးလိုက်ပေါ့။ သင့်တော် မတော် ကြည့်ပေးလိုက်ပါ”

“အန်တီကလည်း လေပြည်က ဘာနားလည်တာလိုက် လို့”

“လည်ပါတယ်ကွယ်၊ သမီးက မြင်တတ်ပါတယ်”

သားအမိ (၂) ယောက် အတိုင်အဖောက်တွေ ညီနေ သည်မို့ လေပြည် ထက်ဘုန်းသွင်နှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့ရသည်။

ကားရှေ့ခန်းမှာ (၂) ယောက်သား စကားမပြောဖြစ်။ အတန်ကြာတော့ ကားလမ်းပိတ်တာနှင့် ကြိုနေ၏။

ထက်ဘုန်းသွင် လေပြည်ကို ပျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ ... ကိုညီအနားကနေ ခေါ်လာလို့ မကြည် သာတာလား”

လေပြည် ထက်ဘုန်းသွင်ကို အံ့သြတကြီးကြည့်မိသည်။ သူနှင့်ကိုယ်ဟာ ရွယ်တူလေးလည်းမဟုတ်ပါဘဲနှင့်။ သည်စကား တွေ ဘာအဓိပ္ပာယ်ဆောင်သလဲ။

“ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ။ လေပြည်ဘာသာ အေးအေးနေပါ ရစေ။ ဟိုဟိုဒီဒီတွေ ဆွဲမစေပါနဲ့”

“အခု ကိုယ်ခေါ်လာတာ။ ကိုညီနဲ့ လေပြည်ကို ငြိမှာ စိုးလို့ခေါ်လာတာ။ ဘာမြေကွက်မှ သွားကြည့်စရာမလိုဘူး”

“ဟင် ... ဒါဆို လေပြည်တို့လာတာ အချိန်ပုပ်တာပေါ့။ ဆိုင်မှာ ဝယ်သူတွေကျနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တွေ့ပူမနေနဲ့။ သူ့ဘာသာ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်။ မြေကွက်မကြည့်ရပေမယ့် အပြင်ထွက်လာလက်စနဲ့ ဘုရားသွား

မယ်။ ဒီနေ့ ကိုကိုမွေးနေ့ မေမေလည်းမေ့နေသလား မသိပါဘူး။ ဒါပေါ့လေ သားသမီးထက် လင်ယောက်ျားကို ပိုချစ်တတ်ကြတာ မွေတာပဲ။ လေပြည့်ကျရင်ရော သားသမီးထက် ကိုယ့်ယောက်ျားကို ပိုချစ်မှာလား”

“ဟာ ... ဦးငယ် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ လေပြည့် ယောက်ျားမယူပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ အန်တီအနားမှာ နေပေးသွားမှာ”

“မေမေ မရှိတော့ရင်ရော လေပြည့် ဘယ်သူ့အားကိုးမှာလဲ”

“ရတယ် လေပြည့်၊ ထမင်းတစ်လုပ်တော့ ရှာစားတတ်တယ်။ မချမ်းသာတောင် ကိုယ့်ဘဝအတွက် အဆင်ပြေအောင် နေတတ်မှာပါ”

“လွယ်တဲ့အလုပ် ခက်အောင်လုပ်နေတယ်ကွာ။ လေပြည့် ကိုကိုကို ယူလိုက်ရင်ပြီးနေတာပဲ”

“ဟင် ဦးငယ်၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ လေပြည့်ကို ရည်းစားစကားပြောနေတာလား။ လေပြည့်က မိန်းကလေးစိတ် ရှိတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်လိုပဲ ကိုယ့်အား

ကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တည်ဆောက်မှာ။ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းနေမှာ”

“ကိုကိုက အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီ။ ကိုကို လေပြည့်ကို အမြင်ကတ်နေမိရာက ခုတော့ ချစ်သွားပြီ။ တစ်ဘဝစာရည်ရွယ်ပြီး လေပြည့်ကို ကိုကိုချစ်ခွင့်တောင်းပါတယ်။ ကိုကိုရဲ့မွေးနေ့မှာ လေးလေးနက်နက် ကတိပေး တောင်းဆိုပါတယ်။ ကိုကို လေပြည့်ကို ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်မယ်”

ထက်ဘုန်းသွင်အသွင်က အချစ်နှင့်ပျော်ဝင်ညွတ်နူးနေသမျှ လေပြည့်ကတော့ ထိတ်လန့်တကြား -

“ကိုကို လေပြည့်ကိုမနောက်ခံနဲ့ဗျာ။ လေပြည့် ယောက်ျားတွေကို အယုံအကြည်မရှိဘူး။ လေပြည့်ခဲအိုတွေ၊ သူ့မိတ်ဆွေတွေကို မြင်ပြီးကတည်းက လေပြည့် ယောက်ျားလေးတွေကို အထင်မကြီးဘူး။ ယုံလည်း မယုံကြည်တော့ဘူး”

ကားတန်းကြီးထဲမှာ သူတို့ကားလေးကလည်း တရွေရွေ။

ကားရေစီးကြောင်းထဲမှာ အလိုက်သင့်မျောပါလျက် ဦးတည်ချက်က ရွှေတိဂုံဘုရားဆီ။

“လေပြည် အောက်တန်းစား။ အညံ့စားယောက်ျားတွေ မြင်ခဲ့တာနဲ့ ယောက်ျားထုကြီး တစ်ရပ်လုံးကို သိမ်းကြီးပြီး မစော်ကားခဲ့လေ။ ကိုကို မင်းကို အတည်တကျ။ အလေးအနက် ချစ်ခွင့်ပန်နေတာ။ လေပြည်ကို တင့်တောင်းတင့်တယ် လက်ထပ်ယူမှာ”

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုကိုရယ်။ လေပြည် အဲဒီကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ကိုကိုနဲ့သင့်တော်မယ့်သူကိုသာ ရှာ။ မခိုင်ကိုယူပါလား။ လေပြည်လို မဟုတ်ဘူး။ သူက ပိုလည်းချောတယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်းရှယ်။ မိန်းကလေးနဲ့လည်းတူတယ်။ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ လုံးကြီးပေါက်လှ၊ ချောချောလှလှလေး”

ကားက တရွေ့ရွေ့သာမောင်းနေရတာမို့ သူတို့ ယောက် စကားတွေများခွင့်ရနေကြ၏။ ထက်ဘုန်းသွင် စိတ်တွေ တိုလိုက်တာ။

“နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားက ကျုပ်မေတ္တာကို ဘယ်လို အောက်မေ့လို့ မခိုင်နဲ့ အောင်သွယ်နေရတာလဲ။ လေပြည်နော် ငါ စိတ်တိုလာပြီ။ လူတစ်ဖက်သားရဲ့မေတ္တာကို လက်မခံချင်မေ့ မစော်ကားနဲ့”

“လေပြည်က စေတနာနဲ့ အကြံပေးတာပါ။ လေပြည်သာ ယောက်ျားလေးဆိုရင် မခိုင်ကိုရွေးမှာ”

“ရွေး ရွေး။ သူ့ကိုယ်သူ လူတတ်ကြီးလုပ်လို့”
ထက်ဘုန်းသွင် လေပြည်ကို စကားမပြောတော့။ ကားကိုသာ ဂရုတစိုက်မောင်းနေလိုက်သည်။ သူ ရုပ်တည်ကြီးနှင့် မကြည်မသာ ဖြစ်နေတော့လည်း လေပြည် မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။

“ကိုကို”

“ဘာတုံး ... မခေါ်နဲ့ သွား”

“ကလေးဆိုးကြီးကျနေတာပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ (၄) နှစ်သားလေးမှတ်နေသလား”

“လေပြည် လုပ်ပုံလည်းကြည့်ဦး။ ကိုကိုကတော့ လေးလေးနက်နက်၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ချစ်ခွင့်ပန်လိုက်ရတာ။ တွေ့ကရာလူကို ပါးစပ်သရမ်းပြီး ရည်းစားစကားပြောတတ်တဲ့လူစား မှတ်နေသလားပဲ။ ဒီက အရဲစွန့်ပြီး အရှက်တွေ ခဝါချ ပြောရတဲ့သူကို သူက ဟိုဘက်လွှဲချ၊ ဒီဘက်လွှဲချ”

“ဪ ... လေပြည်က စေတနာနဲ့ အကြံပေးတာပါ။

မခိုင်က လေပြည့်ထက် ပိုပြီး မိန်းမပီသတယ်၊ ချောတယ် လှတယ်၊ ယဉ်ကျေးတယ်။ လေပြည့်က မိန်းမ မဆန်ဘူးလေ။
“တော်ပြီ ... တော် တန် တိတ်၊ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့”

“အင်”

ထက်ဘုန်းသွင် ရုပ်တည်ကြီးနှင့် စိတ်ဆိုးပြနေတော့ လေပြည့် သူ့ကို သေချာကြည့်မိသည်။

အိုး မှော်မျက်စဉ်းခပ်ခံလိုက်ရသလိုပါပဲ။ ဓာတ်လိုက်ခံလိုက်ရသလို သူမ၏ နှလုံးသားထဲသို့ လျှပ်စစ်များ စီးဝင်လာပါပကော။

ကိုကို၏ ရှင်းသန့်သော အသံရေနှင့် ယောက်ျားပီသသော ရုပ်က ယခုမှ သူမ မျက်စိထဲ ဝင်လာ၏။

ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ရောက်တော့ ကားကို ပါကင်ထိုးခဲ့ပြီး ကိုကိုက လေပြည့်လက်ကိုဆွဲကာ ဘုရားပေါ်တက်သည်။

စက်လှေကားစီးကြတော့လည်း (၂) ယောက်အတူ ကိုကိုက လေပြည့်လက်ကိုမလွှတ်။

အစက ရှက်ရမှန်းမသိသည့် လေပြည့်ကလည်း

မျက်နှာတစ်ခုလုံးပန်းနုရောင်ဖြစ်လို့။

ရင်ပြင်တော်ပေါ် တစ်ပတ်ပတ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးကြသည်။

ဘုရားပေါ်မှ နာရီဝက်လောက် ဘုရားဖူး။ ဘုရားရှိခိုးပြီး

သူတို့ (၂) ယောက် ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၂၈)

ကိုသူ မခိုင်အနားမှာ တဝဲလည်လည်။ ဆိုင်မှာ လူရှင်း
သွားတော့ သူ မခိုင်ကို တိုးတိုးလေး ရင်ဖွင့်သည်။

“ခိုင်ကို ကိုယ်ချစ်နေပြီ။ တစ်ဘဝလုံးစာအတွက် ရည်
ရွယ်ပြီး ကမ်းလှမ်းတာပါ။ ကိုယ့်ကိုသိုက်တူးတယ် မထင်ပါနဲ့
နော်”

ကိုသူ သူမကို စိတ်ဝင်စားနေမှန်း သိပေမယ့် သည်
ခေတ် ယောက်ျားလေးများ၏အထာက သည်လိုပဲ ကြုံရာလူကို
ဖမ်းတွယ်၊ ကြုံရာလူကို ဖမ်းစားနေတတ်တာမို့ မခိုင် မအံ့သြပါ။

သူမအသွင်က အေးအေးဆေးဆေး။

“မထင်ပါဘူး။ ခိုင်က သူဌေးမှမဟုတ်တာ။ အစ်ကို
သက်မိုးညိုရဲ့ညီမဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် အခိုင်းအစေသာသာ အိမ်
အကူဘဝပါ။ သူတို့ချမ်းသာတာ ကျွန်မနဲ့ လုံးဝမဆိုင်ပါဘူး”

“ကြိုက်ပြီ၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိ
ရင် ကိုယ်ကပဲ ပံ့ပိုးချင်တာ။ ကိုယ်ကပဲ ဦးဆောင်ရှာဖွေကျွေးမွေး
ချင်တာပါ။ အစ်ကိုမှာ တိုက်ခန်းအပိုင်လည်း ရှိပါတယ်။ ကား
လည်း ရှိတယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းအဖြစ် ကရာတေးသင်တန်း
နည်းပြပါ”

“ဪ... အလုပ်လျှောက်တာကျနေတာပဲနော်။
ကိုယ်ရေးဖောင်ဖြည့်ဖို့ ရှိတော့တယ်”

“မလှောင်ပါနဲ့ ခိုင်ရယ်။ ကိုယ် ခိုင်ကို တကယ်ချစ်တာ
ပါ။ အန်တီဆီမှာ အဲ... ခိုင်အစ်ကိုဆီမှာ မိသားဖသားပီပီ
တောင်းရမ်းလက်ထပ်မှာပါ”

“အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းသွားပါပြီရှင်။ ခိုင်
မှာ ချစ်သူရှိတယ်”

“ဗျာ... ဘယ် ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူလို့ ဖွင့်ပြောမရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ် ကိုသူ။ ခိုင်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ခိုင်ဘဝက ကံကြမ္မာ ပြဋ္ဌာန်းပြီးပါပြီ။ ခိုင်ဘဝနဲ့ ခိုင် ရှိပါစေတော့ရှင်”

မခိုင်စကားနှင့်မခိုင် အမူအရာက ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေပုံ ရလျှင် ကိုသူ ဧဝေဧဝါ ဖြစ်ရသည်။

“မခိုင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကများ အကျပ်ကိုင်နေ သလား။ အနိုင်ကျင့်နေသလား။ ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ။ ကျွန်တော် အကူအညီပေးချင်လို့ပါ”

ကိုယ့်ဇာတ်ထုပ် ဇာတ်ရှုပ်ကြီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ချပြလို့ မဖြစ်။

သူမ၏ဖြစ်တည်မှုက ဘက်မှားခဲ့ပြီမို့ ဒေဝဒတ်၏ နောက် ဒေဝဒတ်၏အသင်းအပင်းအဖြစ်မှ သတိနှင့် ရုန်းထွက်နေရသည့် အဖြစ်။

မခိုင် ကိုယ့်ကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှ မနစ်မွန်းစေလိုပါ။

“မခိုင်ဘဝကို ဘယ်သူမှ ကူလို့မရပါဘူးရှင်။ ခိုင်ဘဝ က မွေးကတည်းက ကံကြမ္မာတံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ပြီးသားပါ။ ကျေးဇူး ပြုပြီး ရှင် အေးဆေးပဲနေလိုက်ပါ”

သည်စဉ် ဆိုင်ရှေ့သို့ကားနှင့်လိုက်လာတာ သက်မိုးညို ပါ။ သူကလည်း ဒေါသက်ထားစံနှင့် ထက်ဘုန်းသွင်တို့သားအမိ ကို မကျေနပ်။

မအေက သူ့ကို နှစ်ပေါက် တစ်ပေါက် ရိုက်နေပြီး အလေးမထား အဖက်မလုပ်။ သူ့သားပြန်ရောက်လာကတည်းက လင်ထက်သားကို အလေးဂရုပြုနေသည်လို့ ခံစားရပြီး ဒေါသတွေ့ လောဘ၊ မောဟတွေနှင့် တပွက်ပွက် ဆူနေရသည့် သွေးတွေ။

မခိုင်ကိုလည်း လုံးဝမကျေနပ်။ မသင်္ကာ။ သူ့ကို ရှောင် ဖယ် ရှောင်ဖယ် လုပ်နေပြီး သူ့ကိုတော်လှန် အာခံနေပြီ။

“တောက် ... ငါမွေးတဲ့မျောက်က ငါ့ပြန်ခြောက်လို့။ သတ်ပစ်မယ်”

ယခုလည်း သူ ဆိုင်လိုက်လာတာ အခြေအနေတွေကို လိုက်ကြည့်တာ။ ကျိကျိတက်သူဌေးမကြီးကို ယူပြီး ကား (၂) စီးနှင့် မကျေနပ်နိုင်။

ထက်ဘုန်းသွင်၏သူငယ်ချင်း ကိုသူဆိုသည့်ကောင်နှင့် မခိုင်ကို ပူးပူးကပ်ကပ် စကားပြောနေတာတွေ့လိုက်ရတော့ သက် မိုးညို ရင်ထဲ ဒေါသမီးတွေနှင့် ဟုန်းဟုန်းတောက်သွား၏။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကျားပြုံး ဘီလူးရယ်။

သူ့ရန်သူတွေဟာ တစ်ယောက်မှတစ်ယောက် နှစ်ယောက်မှ သုံးယောက်၊ လေးယောက်၊ ငါးယောက်၊ သက်မိုးညိုဆိုင်ထဲဝင်လာပုံက ရွာထဲကျားဝင်လာသည့်အတိုင်း။

မျက်နှာကတော့ မင်းသားမျက်နှာဖုံးစွပ်လို့။ သူ သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသည့် ဒေါ်သက်ထားစံထံသို့ အပြုံးမျက်နှာနှင့် လျှောက်သွားလိုက်ပါ၏။

“မ နေကောင်းလား။ ဖြိုထဲရောက်တာနဲ့ မောင် ဝင်လာတာ။ မနက်ဖြန် မ မွေးနေ့အတွက် ဒီနေ့ထဲက ကြိုပြီး လက်ဆောင်ဝယ်ပေးမလို့ ငွေစုထားတာ။ လာ မောင်နဲ့အတူ သွားဝယ်ကြရအောင်”

သက်မိုးညို တယုတယတွေ လုပ်နေတာပါ။ အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြပြနေတာ။

“ဪ... မောင် မမမွေးနေ့က ရှေ့လမှပါ။ ရက်လွဲနေတယ်။ ခုလို သတိရပေးတာ ကျေးဇူးပါနော်။ လောလောဆယ်ဆိုင်မှာ လူအင်အားနည်းနေတယ်။ သားနဲ့လေပြည် မြေကွက်သွားကြည့်နေလို့ နောက်မှ ဝယ်မယ်နော်”

“ဪ... ကျုပ်ကတော့ ကိုယ့်မိန်းမ နှစ်သက်တာလေး ဝယ်ပေးချင်လို့ လက်ချိုးပြီး ရေတွက်နေလိုက်ရတာ။ ရှေ့လဖြစ်နေပြန်တယ်။ မရဲ့မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ ဒီလထဲပါ”

“မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ တစ်လကြီးနေတယ်။ အသက်မှန်ကနောက်လမှပါ။ ခုလိုသိတတ်တာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ မောင်ရယ်။ ကဲ လာ ဘာစားမလဲ။ မ မှာပေးမယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံ ချောပေမယ့် သက်မိုးညိုတစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုတွေနှင့် ဗလောင်ဆူနေပါပြီ။

“တောက် ... ငါ့ကို ဘေးထုတ်နေတာ။ သက်မိုးညို အကြောင်းကောင်းကောင်းသိစေရမှာပေါ့ကွာ”

မျက်နှာကတော့ အပြုံးမပျက်။ စပါးကြီးမြေကြီးလို မာယာတွေနှင့် တောက်ပလျက်။ ဒေါ်သက်ထားစံ၏အနီးမှ ထိုင်ရင်း သူမနှင့်အတူ စကားစမြီတွေ ပြောဆိုရယ်မောလျက်။

မခိုင်ကို လှမ်း လှမ်းကြည့်သည့် မျက်လုံးကတော့ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်မတတ်။

မခိုင် သက်မိုးညိုကို လှမ်းကြည့်ပုံက မှော်ဆရာကြီးကို သရဲမလေး ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်နေပုံမျိုး။

ဝဋ်ကြေးရယ် အမြန်ကုန်ဆုံးပါတော့။

သေရင်လည်း သေ၊ မသေရင်လည်း ကျွန်မ ရှားသွားပါရ

စေ။

သည်နေ့မှ ထက်ဘုန်းသွင်နှင့် လေပြည်ကလည်း ဆိုင်

ပိတ်သည်အထိ ပြန်မလာကြပေ။

တစ်ခါတည်းများ ခိုးပြေးသွားပြီလားမသိ။ သူများ သား

သမီးတွေကျတော့ မိဘမဲ့လေးဖြစ်တာတောင် အခြေအနေက

လှလှပပ။

ဖြူစင်သော နှလုံးသားလေးကပဲ အမြင့်ရောက်အောင်

ထိုးတင်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပေမည်။

အခန်း (၂၉)

ည (၈) နာရီလောက်မှာ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာဆီမှ မီးရှူးမီးပန်းများ ဖြာထွက်လာသဖြင့် သူတို့အားလုံး တက်ကြည့် လိုက်ကြတော့ -

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေးပါ သားလေး”

ထက်ဘုန်းသွင် အံ့သြ၊ ကျေနပ်၊ ကြည်နူးသွားရသည်။

“မေမေ”

မေမေ သူ့မွေးနေ့ကို မမေ့ပါ။ သူ အံ့သြရအောင် တိတ် တဆိတ် စီစဉ်ပေးတာ။ သူ မသိလိုက်ရပါ။ သူ့မွေးနေ့ပွဲမှာ

ရောက်ရှိနေကြသူတွေဟာ အိမ်သားတွေနှင့် ကိုညီ ကိုသူ။
နောက် မျက်နှာကြီးရှစ်ခေါက်ချိုးကို မနည်းဆွဲဆန့်ထား
ရသည် သက်မိုးညို။

အားလုံးပေါင်း (၈) ယောက်ပေါ့။ အပြင်လူတွေ လုံးဝ
မပါ။

ဖယောင်းတိုင်တွေ မီးညှို့လိုက်ပြီး ဘတ်ဒေးသီချင်းကို
ဆိုကြ လက်ခုပ်တီးကြ။

နောက် မီးတိုင်မမှုတ်ခင် မေမေက မွေးနေ့လက်ဆောင်
ပေးသည်။

“ရှေ့ မေမေသားအတွက် ဒီတိုက်ခွဲခြံ စာရွက်စာတမ်း
တွေ။ သားဖေဖေက သားအမည်ခွဲလွှဲခဲ့ပြီးသားပါ။ အခု မေမေက
လူအများရှေ့မှာ တရားဝင် လွှဲပြောင်းပေးပါတယ်။ ငါ့သား
အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေါ့”

အားလုံး လက်ခုပ်တီးပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ပေးနေကြ
ပေမယ့် မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ညိုမည်းပုပ်ဟောင်သွားတာက
တော့ သက်မိုးညို။

“တောက် သားအမိ (၂) ယောက်လုံးတော့ သေနေ့စေ့

ပြီ။ ကြည့်စမ်း ဒီမိန်းမကြီး မမျှမတတွေ လုပ်နေလိုက်တာ။
လင် ငယ်ငယ်လေးယူထားပြီး လင်အတွက်ကျ ထည့်မစဉ်းစား
ဘူး။ သူ့သားပဲ သူချစ်တယ်။ ငါ့ကို အသုံးချနေတာ”

ထက်ဘုန်းသွင်တို့သားအမိကတော့ အများနှင့်အတူ ပြီး
ပျော်ကြည်နူးနေကြပြီး ဖယောင်းတိုင်မှုတ်ကြ၊ ကိတ်လှီးကြသည်။

“မေမေ”

သူ မေမေကို အရင်ခွံကျွေးပြီးတော့ လေပြည်ကို ဒုတိ
ယ ခွံကျွေးလိုက်သည်။ လေပြည်က အရမ်းရှက်နေ၊ သူကလည်း
လက်တုန်နေသဖြင့် မုန့်က သူမ၏ပါးစပ်ထဲသို့ မဝင်ဘဲ ဘေး
ချော်သွား၏။

တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်ကြရင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေ
ကြခိုက် သက်မိုးညို နောက်ပြန်ဆုတ်ခဲ့သည်။

လေပြည် ပေပွနေသည့် သူမ၏မျက်နှာကို လိပ်ကလေး
လို ဘယ်ညှာသုတ်နေစဉ် ကိုကိုက -

“နေဦး ကိုကိုသုတ်ပေးမယ်”

ကျန်လူများကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြရင်း သူ လေပြည်
ကို ခရင်(မ်)တွေ ထပ်သုတ်တော့ သူ့မွေးနေ့ပွဲလေးက ပျော်စရာ

တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့်။

လေပြည် ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး သူ့ကိုထုရိုက်နေတော့ ထက်
ဘုန်းသွင် သူမကို ချုပ်ဖက်ထားရသည်။ လူတွေကြားထဲ။

ချစ်ခြင်းကြောင့် ရဲရင့်နေသည့်အဖြစ်။ လေပြည် ကြောင်
ကလေးလို သူ့ကို ကုပ်ခြစ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြေးသွား
တော့ သူတို့အားလုံး ရယ်မောကြပြီး မွေးနေ့ပွဲကို ဆက်လက်
ကျင်းပကြသည်။

အခန်း (၃၀)

လက်ဖြောင့်တပ်သားလို တစ်ယောက်ချင်းပစ်ချသွားရ
မှာပဲ။ အရေးကြီးပစ်မှတ်က ထက်ဘုန်းသွင်။ ပြီးမှ ဒေါ်သက်
ထားစံ။

ထက်ဘုန်းသွင်မရှိလျှင် သူ့ဘဝအရာရာ အဆင်ပြေ
သွားမည်။ သက်မိုးညို ခေါင်းထဲမှာ ကောက်ကျစ်မှုတွေက ဆပ်
ပြာ ပူဖောင်းတွေလို တဖောက်ဖောက်ပေါက်ကွဲ၏။

ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်၊ ဉာဏ်ဝါ ဉာဏ်ပြာတွေလည်း
အဖက်ဖက်က တွက်ရ ထုတ်ရ၏။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အမည်းရောင်

အတ္တတွေ။

မာယာဆိပ်ကမ်းကြီးမှာ ဆိုက်ကပ်နေသည့် မာယာ သဘောကြီးက အဆိပ်အပြည့်။

“တောက်”

မခိုင်ကို လုံးဝအားကိုးမရ။ သူ့တပည့်တွေကရော ဘာ ထူးလဲ။ ဘာမှအသုံးမကျ။ လူမသိအောင် ကြံစည်နေမည့်ကိစ္စ တွေမို့ သူ့ဘာသာ ကြံရတော့မည်အဖြစ်။

လေပြည်အောက်ထပ် ဗပြေးဆင်းသွားပြီး မကြာမီ သက်မိုးညို အောက်သို့ဆင်းလိုက်သွား၏။

ဒေါ်သက်ထားစံ၏ ဒေါက်တိုင်တွေ ဖြိုရမှာပဲ။ လေပြည် ဟာ ဒေါ်သက်ထားစံ၏ ဒေါက်တိုင်တစ်တိုင်။

တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်။ ထက်ဘုန်းသွင်ကိုလည်း ဖြိုခွင်းပြီးသားဖြစ်မည်။ စည်းလုံးနေသည့်အုပ်စုကို ထိုးဖောက် ခွဲမွှေပစ်ရမည်။

သက်မိုးညို လေပြည်ဘယ်မှာရှိမလဲ ရှာကြည့်လိုက် တော့ သူမအခန်းထဲ မျက်နှာသစ်ပြီး သနပ်ခါးပြန်လိမ်းဖို့ ပြင် ဆင်နေတာတွေ့လိုက်ရ၏။

သက်မိုးညို ကျားပြီး ဘီလူးရယ် ရယ်လိုက်၏။ လုပ်ငန်း ဝပြီ။

သူ လေပြည်အခန်းထဲ ဖျတ်ခနဲဝင်ပြီး တံခါးကို ချပ်ခနဲ ပိတ်လိုက်၏။ လေပြည် လူရိပ်မြင်လိုက်သည်ကြောင့် မားခနဲ ထရပ်မိလျှင် -

“ဟင် ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို ဆွေးနွေးစရာရှိလို့လာတာ”

“ဘာမှ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဆွေးနွေးစရာမရှိဘူး။ ထွက် ရှင် ပြန်ထွက်။ ကျွန်မ အော်ပစ်လိုက်မယ်”

“အော်လေ ... ဒီအခန်းတွေက အသံလုံတယ်။ မင်း ဘယ်လောက်အော်အော် ဘယ်သူမှ မကြားဘူး”

လေပြည်ဟာ ပျော့ညံ့သူတစ်ယောက်မဟုတ်တာမို့ သူ့ကို ဘယ်လိုကာကွယ်ရမလဲ စဉ်းစားပြီးသား။

ကျားနှင့်မ အားချင်းတော့မတူ။ ပြီး သက်မိုးညိုက လူကြမ်းမင်းသား။

လေပြည် ကိုယ့်ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲယူပြီး ထက်ဘုန်းသွင် ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါ၏။

သက်မိုးညိုကလည်း ကြည့်နေတာပါပဲ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုက သည်အုပ်ကြီး ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲသွားလျှင် ကျေနပ်ပြီ။ မဟာ သူ့ကို ချစ်သည်မို့ အူနူးကျွဲခပ်မှာမလွဲ။
Go ပေတော့ လေပြည်။

“ဟဲ့လို ကိုကို၊ လေပြည်အခန်းထဲမှာ”

စကားကို ဆုံးအောင်ပြောခွင့်မပေးဘဲ သက်မိုးညို ဖုန်းကို လက်နှင့်ဖျတ်ခနဲ ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကျားမလေးလို မာန်ဖီနေသည့်လေပြည်ကို လျှပ်ပြက်သလို ဆွဲဖက်ပြီး ခုတင်ပေါ် တွန်းလှဲပစ်လေ၏။

သည်အချိန်မှာပဲ အပေါ်ထပ်မှ ထက်ဘုန်းသွင် အပြေးအလွှားဆင်းလာပြီး လေပြည်အခန်းတံခါးကို ဝှန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“တောက်”

ရည်းစားလူလှ အူနူးကျွဲခတ်။

ထက်ဘုန်းသွင် သက်မိုးညိုကို လက်သီးနှင့်ဆွဲထိုးပစ်ပါ၏။ သက်မိုးညိုကလည်း အရှုပ်ကြီးမဟုတ်တာမို့ နှစ်ယောက်သား၏တိုက်ပွဲက ကျွဲနှစ်ကောင်ခတ်နေသည့်နယ်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ တော် တော်ကြစမ်း။ အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းကြစမ်းပါ”

လေပြည် ခုတင်ပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲ။ ဒေါ်သက်ထားစံ ဘာကို နားလည်ရမှန်းမသိ။ သူ့သိထားသည့် လေပြည်ဆိုတာ တည်ငြိမ်သူလေးပါ။

သူ့ယောက်ျားကရော မိန်းမကိုချစ်သည့်နေရာမှာ သူလိုလူ ဖျူးဖရို။ သူ့သားကလည်း လေပြည်ကို နှစ်သက်နေသလားမသိ။

ဒေါ်သက်ထားစံ ကျွဲနှစ်ကောင်ခတ်သည့်ကြား အတင်းဝင်တိုးလိုက်တော့ နှစ်ယောက်လုံး ရှဲသွားကြသည်။

လေပြည် မျက်နှာပူလွန်း။ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ လူက ရူးချင်ချင်။ ထွက်ပြေးပစ်ချင်၏။ လူတွေ တစ်ယောက်မှမရှိသည့် ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်သို့။

သို့သော် သူမ ပြေးထွက်သွားလျှင် သက်မိုးညို၏ ပါးစပ်ရာဇဝင်ထဲမှာ သူမ ရေစုန်ပျောသွားမှာ။

မိမိကိုယ်ကို သပ်ရပ်အောင်ပြုပြင်ပြီး အခန်းထောင့်မှာ လေပြည် မျက်ရည်ကျနေရပါ၏။

“ကဲ ဘာဖြစ်တာလဲ ပြော။ လေပြည်ပြောစမ်း”
လေပြည် ဘာမှမပြောနိုင်သေးခင် သက်မိုးညိုက အရင်
ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကိုမုန်းလို့ ဒီအိမ်ကုထွက်သွားအောင် လှန့်တာပါ”
“ရှင်”

“ဘာကွ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မုန်းတာနဲ့
ဗလက္ကာရလုပ်စရာလား။ မေမေ မေမေယောက်ျားရဲ့ အကျင့်
ယုတ်၊ အကျင့်ဆိုးတွေ ပေါ်ကုန်တာ မြင်ပြီမလား။ ကွာလိုက်၊
ဒီလူနဲ့ကွာပစ်လိုက်”

“မ ဒီကောင်မ မအနားမှာ အသက်အန္တရာယ်ပေးများ
ရန်သူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်နေတာ။ ဒါကြောင့် မောင်က ပညာပေး
မလို့ပါ။ သူ့ကို ခြောက်ရုံ လှန့်ရုံပါ”

သက်မိုးညို၏ရှုပ်က လေပြည်ကို ရွံရှာမုန်းတီးသည်
စတိုင်နှင့်။ ဒေါ်သက်ထားစံ ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိ။

ထက်ဘုန်းသွင် ဒေါသတွေနှင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။
လေပြည်ကတော့ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်လျက်။ မျက်ရည်တွေ
လည်း အဆက်မပြတ် စီးကျနေလေ၏။

“တောက် ခွေးပါးစပ်။ ကလိမ်ကကျစ်ပါးစပ်။ မေမေ
အဲဒီကောင်ကို ကွာပစ်။ သားကို အားကိုးစမ်းပါ”
သက်မိုးညိုက ထိမထင်။

“မ၊သဘောပဲလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို လုံးဝ
ကြည့်မရဘူး။ မ တွေ့ကြုံနေရတဲ့အသက်အန္တရာယ်တွေကရော
သူ့လက်ချက် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်သလား”

လေပြည်မများ အရှက်တွေလွန်နေသဖြင့် လူက ထုံအ
နေ၏။ စကားတုံ့ပြန်ဖို့တောင် ခွန်အားမရှိ။ လေပြည်အတွက်
အကာအကွယ်ပေးနေတာ ထက်ဘုန်းသွင်။

“ခင်ဗျား စကားကို ဗလောင်းဗလဲ မလုပ်နဲ့။ တောက်
တကယ့်ကို ပြောင်လိမ်ပြောင်စာ။ ခင်ဗျား အိမ်ပေါ်က ဆင်း
မလား။ မဆင်းဘူးလား ပြော”

သက်မိုးညို ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပုံက ထိမထင်။ မခိုး
မခန့်။

“ရတယ်လေ။ ယောင်နောက်ဆံထုံးပါ ငါဆင်းသွားရင်
မင်းအမေကိုပါ ခေါ်သွားမှာ”

“ကဲ တော်တော့သား။ လာ မောင်။ သားရေ မေမေ

မှဆိုးမဖြစ်ပြီ။ တစ်ခုလပ်ဘွဲ့ ထပ်မလိုချင်တော့ဘူး။ တည်မိတဲ့ ဘုရား လဒပဲနားနား။ သားလည်းစိတ်လျော့။ လေပြည်လည်း စိတ်လျော့”

ဒေါ်သက်ထားစံ သက်မှီးညိုကို လက်ဆွဲပြီး ဒေါ်သွားလျှင် ထက်ဘုန်းသွင် အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲနေရသည်။

လေပြည်ကရော -

မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေရရင်း ကိုယ့်လားရာ ကိုယ်စဉ်းစားရသည်။ သူမ ရှက်လှပါပြီ။ သည်လို ပြောင်ကျကျ စော်ကားခံနေရသည့် အိမ်မှာ သူ မနေလိုတော့ပါ။

ရှက်လွန်းလို့ လူက ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေရ၏။

လောကကြီးက တော်တော်ရက်စက်ပါလား။ မိန်းမငယ်လေးတွေ သက်သေသွားကြတာ ဒါမျိုးပေါ့။

ဟင့်အင်း လောကကြီးရဲ့ကောင်းကျိုးတွေ ငါ သယ်ပိုးရဦးမယ်။

လေပြည် ခုတင်ပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းလိုက်လျှင် အခန်းထဲရှိ လူအားလုံး အလန့်တကြား။

ထက်ဘုန်းသွင်၊ မခိုင်၊ ဒေါ်ဥနှင့် အေးမ။

“တောက်... မေမေ မွန်နေပြီ။ ဒီအိမ်မှာ အမှန်တရား ပျောက်ကွယ်နေပြီ”

ထက်ဘုန်းသွင် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး ပေါက်ကွဲနေတော့ ကျန်လူများက ဖြောင်းဖြရသည်။

လေပြည်ကတော့ သူပါရင်းစွဲ အိတ်ကလေးထဲ တိုလီနတ်စလေးတွေထည့်ပါ၏။

“လေပြည် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ထက်ဘုန်းသွင်နှင့် ကျန် (၃) ယောက် သူမအနားသို့ ပြေးကပ်လာ၏။ လေပြည် တည်ငြိမ်နေပြီ။

“လေပြည် မနေသင့်တော့ပါဘူးရှင်။ ကိုယ့်ကိုမလိုလားတဲ့အိမ်၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် လုံခြုံမှုမရှိတဲ့အိမ်မှာ လေပြည် မနေသင့်တော့ပါဘူး”

“မသွားရဘူး။ လေပြည် ဒီမှာပဲနေရမယ်။ ဒီအိမ်က ကိုကိုအိမ်ပါ။ မေမေတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

လေပြည် မျက်ရည်တွေကြားမှ ခေါင်းကို ငြင်သာစွာ ခါရမ်းပြရသည်။

“အစကတည်းက လေပြည် မကွေးကိုသွားမလို့ပါ။

အန်တီနဲ့တွေ့ပြီး သူ့အတွက် လိုအပ်လို့ လေပြည်နေပေးခဲ့တယ်။
ခု သူ အဆင်ပြေနေပြီ။ လေပြည် နေစရာမလိုတော့ပါဘူး။”

“လေပြည် ဒီအိမ်မှာ မနေချင်လည်း ကိုကိုတိုက်ခန်း
တစ်ခုမှာ သွားနေပါ။ ရွှေဆိုင်မှာတော့ အလုပ်ဝင်ဦး။ မေမေ့ကို
စိတ်မနာပါနဲ့ လေပြည်ရယ်။ လေပြည်တစ်ယောက်ယောက်ကို
ချစ်တတ်လာရင် နားလည်ပေးနိုင်မှာပါ”

“လေပြည် မကွေးကို သွားပါရစေတော့။ ဒီအိမ်မှာ
ဘယ်လိုမှ မနေရဲတော့လို့ပါရှင်။ ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာပူလွန်းလို့
ပါ”

“အခု ည (၁၀) နာရီကျော်နေပြီ။ သွားချင်လည်း
မနက်မှသွားတော့။ ဒါပဲ”

“မရဘူး။ ကျွန်ကလည်း ဘယ်သူ့အိမ်ကိုမှ နာခံတဲ့သူ
မဟုတ်ဘူး။ လေပြည်ဘဝမှာ မည်သူ့ကိုမှ မဟုတ်တာမလုပ်ခဲ့
ဘူး။ ခုလို ခြောင်ကျကျ အစော်ကားခံရမယ်လို့ အိပ်မက်တောင်
မမက်ခဲ့ဘူး”

ထက်ဘုန်းသွင် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။ လေပြည်
အခန်းထဲမှာ အားလုံးစုပြီး စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေရ၏။

ခဏကြာလျှင် ထက်ဘုန်းသွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပေးလိုက်
ပါ၏။

“ကောင်းပြီ၊ လေပြည်မနေနိုင်ဘူးဆိုရင် ကိုကိုလိုက်ပို့
မယ်။ မကွေးထိ လိုက်ပို့မယ်”

“မပို့နဲ့။ ကားဂိတ်ထိတောင် မပို့နဲ့”

“မင်းလုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့မရဘူး။ လာ ကိုကိုလိုက်ပို့
မယ်”

ထက်ဘုန်းသွင် လေပြည်လက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ကားဆီ
သို့ ခေါ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ခါးခါးသီးသီး။

မေမေ့ကိုလည်း မကျေနပ်။ သက်မိုးညို သည်လောက်
လူပါးဝါ သစ္စာမဲ့နေတာကိုတောင် အပြစ်ရှိတယ် မထင်။

လေပြည်ကရော -
အင်းလေ၊ စောစောကအဖြစ်အပျက်ကြီးက မနည်း

မနောမို့ သူ သေချင်စိတ်တောင်ပေါက်နေမှာပေါ့။

တကယ်က လေပြည်ကို တားမရလို့သာ။ ထက်ဘုန်း
သွင် ကားပေါ်တင်ခေါ်လာရတာပါ။ ညကြီးမင်းကြီး (၂) ယောက်
တည်း ခရီးဝေးသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

သူ လေပြည့်ကို ခိုးပြေးလိုက်ရမလား။ မေမေ့သဘော ထားက ဘယ်လိုရှိမလဲ။

အခြေအနေကတော့ သပွတ်အူနှင့် စာဘူးတောင်း။ တကယ့်ကို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး။

အပ်ဖျားပေါ် မုန်ညှင်းစေ့တင်ထားသည့်နယ်။

“လေပြည် ကိုကိုတို့ ညကြီး မင်းကြီးတော့ ခရီးဝေးသွား ဖို့ မသင့်ဘူး”

“ဒါဆို ကားဂိတ်ပို့ပေး။ ကျွန်မကတော့ သွားကိုသွားမှ ဖြစ်မယ်”

“ဒီအချိန် ကားမှမရှိတော့ပဲကွာ။ မနက် ကားတွေပဲ ရှိတော့မှာပေါ့”

“ကားဂိတ်ကနေ ထိုင်စောင့်မယ်”

“လေပြည် ဂျစ်မတိုက်နဲ့ကွာ၊ ကိုကိုတို့ ကိုညီတိုက်ခန်း သွားနားမယ်”

“ဘာ”

လေပြည့်အော်သံက ကားပင်ကွဲထွက်လုလု။ ထက်ဘုန်း သွင် ကမန်းကတမ်း ရှင်းချက်ထုတ်ရသည်။

“သူတိုက်ခန်းမှာ သူ့ညီမရော အမေရောရှိပါတယ် လေပြည်ရယ်။ လေပြည့်ကို သူတို့နဲ့ အိပ်ခိုင်းမှာပါ။ ကိုကိုက ကိုညီနဲ့အိပ်မှာပါ။ မနက်ကျမှ မကွေးကို ဆက်သွားမယ်”

လေပြည် ခေါင်းညိတ်ပြရသည်။ အခြေအနေအရ ဒီလိုပဲ လုပ်ရမည်အဖြစ်။

အခန်း (၃၁)

ဒေါ်သက်ထားစံ ဘယ်လိုမှ အိပ်မရ။ သူမ၏ဘေးမှ သက်မိုးညိုရော၊ အိပ်ပျော်နေသလား အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေ သလားမသိပါ။

အဖြစ်အပျက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း ဝါး အစည်းပြေသလို ဖရိုဖရဲ ဂြိုက္ခနေရသည့် မိမိအိမ်တွင်းရေး အတွက် ရင်ထဲမှာ ပရမ်းပတာ။ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေရသည်။

ဒေါ်သက်ထားစံ သက်မိုးညို၏အချစ်ဆိုတာကို ပထမ ဦးဆုံးအဖြစ် သံသယဝင်ချေပြီ။ အချစ်ကြောင့် စုံလုံးကန်းနေခဲ့

သမျှ သူ့ခင်ပွန်းဟာ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားသည့် ဘီလူး ဖြစ်ကြောင်း မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရပြီ။

သားနှင့် ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးလို့ လောလောဆယ် အချို့ သတ်၊ လူစုခွဲလာရပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ သက်မိုးညိုအပေါ် သံသယဝင်ရ၏။

သက်မိုးညိုအသွင်က လူကို မမက်၊ ပစ္စည်းကိုမက် ကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။ သားကို တိုက်နှင့်ခြံ တရားဝင်ပေး လိုက်သည်နှင့် ပရမ်းပတာ ပေါက်ကွဲ လျှောက်လုပ်တော့တာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ရှေ့လျှောက်ပြီး ဘယ်လိုစခန်းသွားရမလဲ။ သားနှင့် လေပြည် ကားနှင့် ဘယ်ကိုထွက်သွားကြတာလဲ။

လောလောဆယ် သွေးပူ ရှက်ရွံ့နေကြတာမို့ ဒေါ်သက် ထားစံ ဘာကိုမှ တားဆီးလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိသေး။

အိပ်ရာထဲမှာ သက်ပြင်းတချချနှင့်ရှိရင်း ည (၂) နာရီ ထိုးလောက်မှာ သူမ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။

“ဟေ့ ထစမ်း ထစမ်း”

သူမကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပုတ်နှိုးမှုကြောင့် အလန့်တကြား

၂၃၂ ကြယ်စင်ပျံ့စေ

ထထိုင်ကြည့်လိုက်မိတော့ သူမ၏အခန်းထဲမှာ မျက်နှာပုံးစွပ် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်တွေ ဝတ်ထားသည့်လူဆိုး (၃) ယောက်။

“ထ အဘွားကြီး သေသွားချင်သလား။ ပေးစမ်း မီးခံ သေတ္တာသော့ ပေးစမ်း”

သေနတ်တစ်လက်နှင့် ချိန်ထားပြီး ကျန် (၂) ယောက် က လက်နက်မရှိ။

ဒေါ်သက်ထားစံ၏ဘေးမှာ သက်မိုးညိုလည်းမရှိတော့ ပါ။ လူဆိုး (၃) ယောက်တည်းမှာ သူပါရောပါနေပြီလား။

အရပ်အမောင်းတွေကတော့ (၃) ယောက်လုံးအတူတူ။ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းတွေ။

အိမ်မှာ သားရော လေပြည်ပါမရှိ။

ကြက်ကလေး။ ငှက်ကလေး သတ်နည်းသတ်ကြတော့ မှာလား။

သားပြောသလို သက်မိုးညိုဟာ သူမကိုကောင်းကောင်း အသုံးချ။ ဒုက္ခပေးနေပြီပေါ့။ သူမအသိနောက်ကျသွားပြီ။

“အဘွားကြီး ပေးလေ သော့”

တစ်ယောက်က ဒေါ်သက်ထားစံကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ပြီး ငြိမ်းခြောက်သဖြင့် သူမ မီးခံသေတ္တာသော့ ပေးလိုက်ရသည်။

“လာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပေး”

ဒေါ်သက်ထားစံ မီးခံသေတ္တာရှိရာသို့လိုက်သွားရပြီး တုန်တုန်ရှိရှိနှင့် တံခါးဖွင့်ပေးရသည်။ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ လက် ဝတ်ရတနာတွေ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ၊ ငွေသားကတော့ ခပ် နည်းနည်း။

လုပ်ငန်းကြီးလုပ်သူတွေမို့ ဘဏ်နှင့်သာ ချိတ်ဆက် လုပ်ဆောင်မြဲ။

လောဘသားတွေ (၃) ယောက်လုံး မီးခံသေတ္တာဆီ အာရုံရောက်နေကြတုန်း ဒေါ်သက်ထားစံ အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လိုက်တော့ သေနတ်သမားက လန့်ပြီး ဒိုင်းခနဲ ပစ်ချ လိုက်၏။

“အား”

ဒေါ်သက်ထားစံ ကျောဘက်မှ ပူခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် သွေးရှူးသွေးတမ်းဖြင့် ဆက်ပြေးရင်း အခန်းတစ်ခုထဲသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်ကာ တံခါးပိတ်ထားလိုက်၏။

လူဆိုး (၃) ယောက် ပျားတုပ်ခံရသလို ပူထူနေပေပြီ။
သေနတ်သံထွက်သွားပြီမို့ အန္တရာယ်က လာတော့မည်။

“ဟေ့ ဟေ့၊ ပစ္စည်းတွေ အမြန်ဆုံးသိမ်း၊ အမြန်ဆုံး
ထွက်ကြစို့”

(၃) ယောက်သား လက်ဝတ်ရတနာတွေကို အိတ်ထဲ
ထည့်၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ သိမ်းကြ၊ ယူပြီး အပေါ်ထပ်မှ အပြေး
ဆင်းလာကြ၊ ခြံတံခါးဆီ ပြေးဖို့ပြင်ကြပေမယ့် ခြံဝင်းတံခါးဝမှာ
ပင် ရဲကားနှင့် ရဲသားများကို တွေ့လိုက်ကြရသောအခါ။

အခန်း (၃၂)

ညတွင်းချင်းပင် ဒေါ်သက်ထားစံ ဆေးရုံ အရေးပေါ်သို့
ရောက်သွားရပြီ။ သူမ၏အနီးမှာ သားရယ်၊ လေပြည်နှင့်မခိုင်။

ရဲစစ်ချက်တွေ ပေးကြ၊ ယူကြရ။ လူဆိုး (၃) ယောက်ထံ
မှာ တစ်ယောက်က သက်မိုးညို။

အချစ်ကို ရှေ့တန်းတင်၊ ဗန်းပြပြီး လောဘတွေ
အတောမသတ်နိုင်သည့် ယောက်ျားသားတစ်ယောက်၏ အဆုံး
သတ်နိဂုံးက မလှမပ။

သက်မိုးညို၏မာယာဆိပ်ကမ်းမှာ ယခုတော့ အနိဋ္ဌာရုံ

သဘောတွေပဲ ဆိုက်ကပ်တော့မည်။

ဒေါ်သက်ထားစံ ကံကောင်းပါ၏။ သူမက ပြေးလွှားနေ သည်မို့ ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်က ချက်ကောင်းကိုမထိ။ ကျော ကိုပဲ ရှုပ်ထိသွားလို့ တော်ပါသေးသည်။

သားတော်မောင်က မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ပျာယာခတ် နေတော့ ဒေါ်သက်ထားစံ ဒဏ်ရာဖြစ်ရတာပင် ခပ်ကောင်း ကောင်း။

“သားရယ်၊ မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ဒီအရွယ်ကြီး ကျမှ မေမေ့အဖြစ်က ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ယောက်ျားတစ် ယောက်ရဲ့ မာယာတွေကို အဟုတ်ထင်မိခဲ့တယ်။ မေမေ ကံ ကောင်းလို့ မသေ၊ စီးပွားတွေမကုန်ရတာ”

“ဒါ ဘဝအတွက် သင်ခန်းစာတစ်ခုပေါ့ မေမေရယ်။ တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးလိုက်ရတဲ့ သင်ခန်းစာ။ တကယ်တော့ မေမေ့ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေတို့မိန်းမသားဆိုတာကတော့ ယုံ လောက်အောင် ယုတ္တိရှိရှိ ပြောပြရင် သက်သေတွေနဲ့ မာယာတွေ နဲ့ လှည့်စားရင် အဟုတ်ထင်မိကြ၊ ကြွေတစ်ကြ၊ ပစ်ကျတတ် ကြတာပဲလေ”

“တော်ပါတော့ သားရယ်၊ မေမေ ရှက်လွန်းလို့ပါ။ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အလှည့်စားခံရ လောက်အောင် ညံ့ခဲ့တာ ရှက်လွန်းလို့ပါ”

တကယ်လည်း ဒေါ်သက်ထားစံ တစ်စုံစီမို့တွေးပြီး ရှက် နေမိပါသည်။ သားဖြစ်သူကိုပင် မကြည့်ရဲ။

သို့သော် သားကတော့ ယခုမှ တိမ်ရိပ်လွတ်သည့်လလို ကြည့်စင် ရွှင်ပျူ သာယာ လန်းဆန်းနေပါ၏။

“နောက်ဆုံးတော့ မကောင်းတဲ့သူဟာ မကောင်းတဲ့ လမ်းသွားတာပဲ မေမေရေ။ သူ့စရိတ်နဲ့သူ သွားပြီ။ တကယ်ဆို သူ့လိုကားဒေရိုင်ဘာ အစုတ်ပလုတ်က မေမေ့လို ချောချောလှလှ သူဌေးမကြီးကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရလိုက်ကတည်းက လောဘ သတ်လိုက်ရမှာ။ သေသေဝပ်ဝပ်နဲ့ ပီပီပြားပြား နေလိုက်ရင် နိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်နေတဲ့အဖြစ်ကြီး။ ခုတော့ လောဘတွေ က အတောမသတ်တော့ ထောင်ထဲမှာနေရဦးတော့မှာပေါ့”

ဒေါ်သက်ထားစံ မခိုင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ မျက်ရည် တွေ စီးကျ အားငယ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အားမငယ်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ သမီးအစ်ကိုမကောင်းပေ

မယ့် အန်တီက တရားရှိပါတယ်။ သမီး အိမ်မှာ အန်တီအိမ်မှာ ဆက်လက်ပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေလို့ရပါတယ်”

ဒေါ်သက်ထားစံ ကြင်နာစွာဖျောင်းဖျနေတော့ မခိုင် ရှိုက်ကြီးတောင် ငိုကြွေးပြီး ဒေါ်သက်ထားစံကို လက်အုပ်ချီကာ အဖြစ်အပျက်အစုံကို ပြောပြမိပါသည်။

အခန်းထဲမှာ ကိုညီနှင့်ကိုသူပါ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဆေးရုံအခန်းထဲမှာ လူစုံ တက်စုံ။

“အန်တီရယ် ...မခိုင်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ တကယ်တော့ မခိုင်က သူ့ညီမ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရည်းစားပါ”

“ဟင်”

“ဟယ်”

အံ့ဩသွားကြပေမယ့် ခေတ္တခဏပါ။ လောကကြီးထဲမှာ ဖြစ်တတ်ကြသည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။

“သူက မကောင်းတဲ့အကြံအစည်နဲ့ မခိုင်ကို ခေါ်တာ ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မခိုင်ကတော့ ရေနစ်သူမို့ ကောက်ရိုးမျှင်ကို ဆွဲမိတာပါ။ အိမ်ရှင်သူဌေးက ဆိုးတော့ သူ့အိမ်မှာ အိမ်အကူ သဘောမျိုး လိုက်လာခဲ့မိတာပါ”

“အန်တီအိမ်မှာ မခိုင် ကောင်းကောင်းပြုစု၊ လုပ်ကိုင် ပေးခဲ့ပါတယ်။ နောက် သူ့နဲ့ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေချင်လို့ ဒေါ်ဥတို့ အေးမတို့အခန်းထဲ အမြဲသွားနေမိပါတယ်။ အန်တီကို စိတ်မဆင်း ရဲစေချင်လို့ပါ”

မျက်ရည်တွေနှင့် မိန်းမပျို၏စကားကို သူတို့အားလုံး ကရုဏာသက်နေမိရပါသည်။

သူမပြောတာ အမှန်တွေပဲလေ။

“သူက မခိုင်ကို မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေမှာ အသုံးချချင် ပေမယ့် မခိုင် မကောင်းမှုတွေကို အားမပေးပါဘူး။ အန်တီတို့ကို ကိုယ်အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်”

“အခုလည်း ရဲကိုဖုန်းဆက်၊ အစ်ကိုထက်ဘုန်းသွင်ကို ဖုန်းဆက်တာ မခိုင်ပါ။ သူ ဒီနေ့ ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့တော့ မခိုင် မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လေပြည့်ကို ပြဿနာရှာပြီး အစ်ကိုပါ ထွက်သွားလိုက်တော့ မခိုင်စိတ်ထဲ သံသယဝင်သွားမိလို့ ဒီည သတိနဲ့ အိပ်မိပါတယ် ...”

လူဆိုးတွေ ခြံထဲဝင်လာအောင် သူပဲတံခါးဖွင့်ပေးတာပါ။ အဲဒီကတည်းက မခိုင်လည်း ရဲစခန်းဖုန်းဆက်၊ အစ်ကိုဆီ

ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ”

“ဪ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်။ သမီး ကြောင့်သာ အန်တီစည်းစိမ်၊ အန်တီအသက် အန္တရာယ် လွတ် ခဲ့ရတာပါ”

“အန်တီရယ် ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ဘဲတော့ ပါဘူး။ မခိုင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မခိုင်သွားပါရစေတော့။ အစ်ကို သက်မိုးညိုကလည်း သူ ထောင်ကထွက်လာရင် မခိုင်ကို သတ် မှာ။ သူ့ကို သစ္စာဖောက်တယ်။ သူ့ကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ် တယ်ဆိုပြီး ကြိမ်းမောင်း ဆဲဆိုနေတာပါ”

မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် မိန်းမပျိုကို သူတို့အားလုံးပင် ဖြောင်းဖြူကြင်နာကြရပါသည်။

“သမီးမပြောလည်း ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ပါဘူး။ သူ မကောင်းတဲ့ဒဏ် သူခံရတာပါကွယ်။ သမီး အန်တီတို့နဲ့ပဲ ဆက်နေပါ။ အလုပ်ဝင်တယ်လို့ သဘောထားပေါ့”

ကိုသူကလည်းတစ်မှောင့်။

“အစထဲက မခိုင်မှာ မထွေးနိုင် မမျှီနိုင်ရတဲ့ပြဿနာ ကြီးရှိနေတာ အစ်ကိုခိုင်မိပါတယ်။ ဘာမှန်းသာမသိတာ။ အခုလို

ရွှေပဒေသာစာပေ

င်းရှင်းလင်းလင်းသိရတာ ပိုကောင်းသွားတာပေါ့ကွယ်။ သူ ထာဝက လွတ်လာရင် ပြဿနာရှာမှာ မပူပါနဲ့။ မခိုင် အကာ ကွယ်ရအောင် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပေါ့။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ မားမား ဘ်မတ် ရပ်ပေးမယ့်သူကို ရှာလိုက်ပေါ့”

“တော်ပါပြီရှင်၊ မခိုင် ယောက်ျားတစ်ယောက် ကြုံဖူး ကနဲ့တင် ကြောက်လှပါပြီ။ တောပြန်ပြီး မိဘတွေကို ဈေးရောင်း ကျွေးပါတော့မယ်ရှင်”

“မရတော့ဘူး မခိုင်ရယ်။ ကိုယ့်မှာ မိဘ (၂) ပါးလုံးက မင်းမစွမ်းရှိနေတော့ ချွေးမအလိမ္မာလေးတစ်ယောက် အမြန် လိုနေတာမို့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို နေ့ကောင်း က်သာရွေးပြီး မိသား ဖဲသားပီပီ”

ကိုသူ စွတ်တင်နေတော့ ထက်ဘုန်းသွင်နှင့် ကိုညီတို့ ကို ပြိုင်တူပင် ဇက်ပိုးအုပ်လိုက်ကြပါသည်။

“အရေးထဲ အခွင့်အရေးသမားက တစ်မျိုး။ သက်မိုးညို ဘ်လာမှ (၂) ယောက်လုံးအသတ်ခံနေရဦးမယ်”

“မကြောက်ပါဘူးကွာ။ ငါက အမှန်တကယ် စေတနာနဲ့ မခိုင်ကို စောင့်ရှောက်ချင်လို့ပါ။ မင်းတို့အားကိုးနဲ့ပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှက်သွေးဖြာနေသည့် မခိုင်ကို ကြည့်ပြီး အခြေအနေ
ကောင်းတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့သဘောပေါက်လိုက်ကြပါ
သည်။

အခန်း (၃၃)

(၇) နှစ်ကြာပြီးသည့်နောက်မှာ။

သက်မိုးညိုတစ်ယောက် ထောင်ကလွတ်လာပေပြီ။

သူဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်၊ တစ်ကောင်ကြွက်မို့ ထောင်
ထဲမှာ ကူရာကယ်ရာမဲ့ ဒုက္ခလောကခံကို ခါးစည်းခံခဲ့ရပါသည်။

အတောမသတ်နိုင်ခဲ့သည့် လောဘကြောင့် ဒုက္ခတွင်း
ဆုံး ကြခဲ့ရတာ။ နောင်တတွေ အလီလီရပေမယ့် သူ့နောင်တက
နောက်ကျလွန်းခဲ့ပြီ။

(၇) နှစ်တာအတွင်း ထောင်ထဲမှာ ဒုက္ခမျိုးစုံ ခံစားခဲ့ရ သဖြင့် သူ့အပေါ်လံအရေပြားတစ်ထောက်စာ အလှအပတွေဆို တာလည်းမရှိတော့။

ထောင်ထွက်ကြီးပီပီ ရုပ်ရည်ကအစ ကြမ်းကြမ်းတမ်း တမ်း။ တွယ်ရာမဲ့ဘဝမို့ လေတံခွန်လို ဘဝကြမ်းကို ဖြတ်သန်း လွင့်ပျော့ရဦးမည်။

သည်တော့ သူပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းမ (၂) ယောက် ကိုတော့ သူ အဝေးမှ ကြည့်ရှုချင်ပါသေးသည်။ မည်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးလိုတော့ပါ။

ဒေါ်သက်ထားစံ၏ ခြံရှေ့ လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ်မှာ ယခင်လို မင်းသားပုံစံမဟုတ်တော့ဘဲ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် လူတစ် ယောက်။

ခြံထဲမှာတော့ (၆) နှစ်အရွယ်လောက် ကလေးလေး (၂) ယောက် ဆော့ကစားနေကြသည်။ ကလေးချောချောလေး တွေ၏ မိဘ (၂) စုံကတော့ ခြံထဲကမြက်ခင်းပြင်မှာ စကားစမြည် တွေပြောလို့။

“ဩော်”

မခိုင်နှင့် သူ့ယောက်ျား။ ထက်ဘုန်းသွင်နှင့် လေပြည်။ ဒေါ်သက်ထားစံက သူ့မြေးတွေကို ထိန်းကျောင်း စောင့်ရှောက် လို့။

တိုက်ရှေ့မှာ ကား (၂) စင်းရပ်ထားပါ၏။ သူ တမေ့ တမော ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ မခိုင်တို့ဇနီးမောင်နှံက ကလေးတစ် ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်ကြပါ၏။

စကားသံတွေလည်း သူ ကြားနေရသည်။

“သားလေး ဘွားဘွားကို ဦးတော်လုပ်။ နောက်တစ် ပတ် ကျောင်းပိတ်မှ လာပါ့မယ် ဘွားဘွားလို့ ပြောလိုက်နော်”

ထက်ဘုန်းသွင်နှင့် လေပြည်ကလည်း သမီးလေးကို ပွေ့ချီလို့။ သားလေးနှင့်သမီးလေးကလည်း မခွဲနိုင်မခွာရက်။ ကစားလို့မဝသေးသဖြင့် ငိုမဲ့မဲ့။

အားလုံးပင် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ရွှင်ရွှင်ပျပျ။

လောကကြီးက လူကောင်းတွေကိုမှ အကယ်ဒမီပေးတာ ပါလား။

သူ့လို လူဆိုးတစ်ယောက်ကတော့ ချမ်းသာသူတွေနှင့် ကင်းဝေး ဆိတ်သုဉ်းပြီ။

ငရဲကြီးအထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်ရသလို လောကကြီးထဲ
ခက်ခဲကြမ်းတမ်းစွာ လျှောက်လှမ်းရဦးမည်သာ။

မခိုင်တို့မိသားစု၏ ကားလေး သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားတော့
ကားထဲမှ ရွှင်မြူးရယ်ပျအသံလေးများကို နားထောင်ရင်း သက်မိုး
ညို၏ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်ပူများ စီးကျလာရသည်။

သည်မျက်ရည်များဟာ နောင်တတရားမှ ထွက်ပေါ်လာ
သည့် ယူကြီးမရ မျက်ရည်တို့သာဖြစ်ကြောင်း။

ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို သူ သက်သေတိုင်တည်
လိုက်ချင်ပါတော့သည်။

ကြယ်စင်မှူးဝေ

သွားမှာမမြင်ချင်ဘူး။ ခိုင်ကြောင့်လည်း ကိုကိုတို့အိမ်ထောင်ရေး ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူးကွာ။ ခိုင်နဲ့အတူ တစ်မိုးအောက်မှာအတူနေ ရတယ်။ စောင့်ရှောက်ရတယ်။ ခိုင်ဘဝလုံခြုံမှုရတယ်ဆိုရင်ပဲ ကိုကိုကျေနပ်ပါပြီကွာ။ ခိုင်လိုက်ခဲ့နော်။ ကိုကိုနွှမဝမ်းကွဲလို့ ပြော မယ်”

“ယုံပါ့မလား ကိုကိုရယ်။ တော်ကြာ ခိုင်က သူများ လင်မယားကြား ဝင်နှောက်မိတဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်နေရပါဦးမယ်”

“မဖြစ်စေရပါဘူး ဆိုမှကွာ။ ခိုင် အင်မတန် လျှာရှည် တယ် သိလား။ ကိုကိုကို အရင်လိုမချစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

သူ့သွေးတွေ ဆူပွက်လာပေပြီ။ တိုက်ခန်းထဲမှာ သူတို့

(၂) ယောက်တည်း။ ခိုင်က တစ်ချိန်တုန်းက ချစ်သူ။ သူ့ရဲ့ အချစ်ဦးမျက်နှာငယ်မလေး။

သူ သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်ရသူ။ သည်တော့လည်း သူနှင့်ခိုင်ဟာ ပင်လယ်ရေကို အတူသောက်သုံး။ အတူကူးမတ် နေတော့တာ။

အခန်း (၁၁)

ထက်ဘုန်းသွင်း။

သူက ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်မို့ ပုညာရှာ၊ ဥစ္စာရှာပြီး နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ မေမေ့ကိုမေ့။

မေမေ နောက်အိမ်ထောင်ထူလိုက်ပြီဟုကြားသောအခါ လူငယ်စိတ်နှင့် ဒေါသတွေ၊ ဘာတွေဖြစ်မိသော်လည်း နောက် တော့ မေမေ့ဘက်မှ တွေးတော စာနာပေးလိုက်မိပါသည်။

ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် ယောနိသောမနဿိ ကာရ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းပေးလိုက်ပါသည်။